

ТОЙ СЪЗДАВА

УТРИННИ СЛОВА

Том I

СОФИЯ
1947

ТОЙ СЪЗДАВА

УТРИННИ СЛОВА

Том I.

СОФИЯ
1947

Той създава

Ще прочета първа глава от „Деянията на апостолите.“

Животът е наука, която трябва да се изучава. Говорите за човешкия живот, но и него не познавате. Говорите за живота на природата, и него не знаете. Животът на природата е живот на голямо разнообразие в форми и прояви. Човешкият живот е пълен с отрицания, със скърби и радости, с тревоги и недоразумения, с доволство и недоволство. Радост и доволство се среща малко, повечето е скръб и недоволство. Много усилия са правели учените, философите и Учителите, да покажат на хората, как да живеят. Мъчно е да научиш човека да живее правилно. Това е труден, отвлечен предмет. Животът не е нещо конкретно, което можеш да видиш и пипнеш. Човек очаква щастие, очаква да дойде Царството Божие на земята, иска да влезе в рая, мечтае за истинския живот. Какво ли не очаква човек? Всичко това са форми на целокупния живот.

Мнозина се запитват: Има ли друг живот, освен тоя на земята? Ако има, какво се крие в него? Има друг свят, разбира се, много светове има, но това са степени на съзнанието. Спрете вниманието си върху съзнанието на

мравката, на рибата, на птицата, на млекопитаещото, на човека и на ангела, да видите, какво голямо разнообразие се крие в техния поглед и разбиране за живота. Сравнете чистотата на човека и на ангела, да видите, какво голямо различие има между тях.

Казвам: Сега се говори за идването на Христа, т. е. за слизането Му на земята и за Неговия живот. Затова, като се казва, че Той иде на земята, всички мислят, че това ще стане, както в миналото. Вие знаете, как идат на земята вашите близки и как я напущат, затова мислите, че и Христос ще дойде и ще си замине като тях. Това се отнася до ония, които не са живели добре. Тях носят тържествено на носилка, свещеници им пеят, речи им държат. Това е живот на аристократите. Обаче, Христос не дойде, както идат обикновените хора и няма да дойде като тях. Христос не чакаше да Го носят с носилка. Той извика учениците си, говори им и пред тях се възнесе. Днес очакват Христа, да дойде пак в плът на земята. Не е въпрос в плът ли ще дойде, или като дух. Идването Му е въпрос на съзнанието. — Защо? — Защото и ония, които видяха възкресението и възнесението на Христа, пак се усъмниха. Оня, който има пробудено съзнание, никога не се съмнява. Той живее в бързите промени и от нищо не се страхува.

Какво се иска от сегашния човек? — Безстрашие. За да не се страхува, той трябва да е запознат с вътрешната страна на живота, с

промените, които стават в него. Мнозина се страхуват да не изгубят телото си. Каквото и да правят, както и да го пазят, един ден ще го изгубят. Това е истината. Казано е: „Има тело естествено, има и тело духовно!“ Естественото тело се губи, а духовното остава за вечни времена. Съзнателно, или несъзнателно, всички хора се стремят към съграждане на своето духовно тело. И то е изложено на постоянни промени, но на по-малко противоречия от естественото. Както за съграждане на физичното тело са нужни материал, средства и работници, така и за съграждане на духовното тело са нужни материал, средства и работници. Майката и бащата са главните работници за съграждане на физичното тело на детето. Щом излезе от утробата на майка си, то започва да работи върху себе си. — Кой е главният работник за създаване на духовното тело, наречено неръководено? — Бог. Той е създал това тело за жилище на душата. Чрез това тело душата расте и се развива, затова трябва да ѝ съдействувате. Така вие постоянно ще се измените и ще изучавате законите на живота. Ако не познавате тия закони, и себе си няма да познаете. — Ще се познаем ли в другия свят? — Ще се познаете, разбира се. Ако кучето познава господаря си, човек човека ли няма да познае? Има нещо, по което кучето познава господаря си. Следователно, колкото и да се измени човек в другия свят, все ще остане нещо, по което близките му ще го познаят. И на земята хората се по-

знават мъчно. Детето расте, става юноша, възмъжава, става възрастен човек, остарява и, близките му, които не са го виждали отдавна, не могат да го познаят. Най-лесно човек се познава по гласа. Той е най-постоянен. Това е външен белег. Вътрешно човек се познава по своята мисъл, по своите чувства и постъпки. Хората не мислят, не чувствуват и не постъпват еднакво. Благодарение на това, те се различават един от друг.

Помнете: Красив и разнообразен е животът. Дойдете ли до еднообразие в мислите и в чувствата на хората, вие се отегчавате от тях. Еднообразието отблъсква, а разнообразието привлича. Чувате ли често да ви казват, че трябва да се обичате, вие се отблъсквате от тях хора. Да се обичаме, да се обичаме! Какво означават думите „да се обичаме“? Това значи, да проявим живота и любовта в тяхното разнообразие. Животът е красив, когато е изпълнен с любов, работа и молитва. Да се молиш, това не значи да заемеш положението на един благочестив човек. Това е щеславие, искаш да се представиш пред хората такъв, какъвто не си. Майката ще научи детето, как трябва да се моли. То, от своя страна, казва: Майка ми ме научи да се моля. Научи ли се детето да се моли, и като порасне, като стане възрастен човек, пак ще се моли. Важно е, човек да не се моли по един и същ начин. Еднообразието отегчава. Пазете се от него, за да не се отегчите и от молитвата. Човек трябва да бъде свободен във всичките

си прояви. Ако някой е по-напреднал в развитието си, не трябва да се налага на младите, да им казва, какво трябва да правят и какво да не правят.

Какво ще стане, ако младият прави всичко, каквото старият прави? Младият се отличава от стария, който постоянно се оплаква, че краката му не държат, че не може да мисли и да говори свободно. Като види лицето си набръчкано и остаряло, той казва: Всичко изгубих! И при това положение, човек пак се надява, очаква по-добри условия в живота. Какви ще бъдат по-добрите условия за страдащия? Каквито и да бъдат условията, щом не познава Божията Любов, нищо няма да постигне. Едни си представят Бога по един начин, а други съвсем не мислят за Него, даже не си Го представят. Аз не искам да се спирам върху тоя въпрос, защото ще се яви спор между хората, кой по-добре разбира живота, кой има по-ясно прозрение за нещата. Спорът може да се реши лесно: който разбира живота по-добре, той може да свърши много работи. Да мислиш, че разбираш живота, без да направиш нещо, това показва, че се заблуждаваш. Щом разбираш нещата, ще имаш по-големи възможности и постижения. За Бога ще говориш, само след като направиш нещо за Него. Не говори за добродетелите си, преди да си ги проявил. Не мисли, че си певец, докато не си пял и сам не знаеш, как пееш. Преди да си нарисувал една художествена картина, не говори за художество. Не

казвай, че си окултен ученик, докато не можеш да четеш по лицето, по главата и по ръката на човека. Библията счита за грях гадането и четенето по ръката, по лицето и черепа на човека. Ще кажете, че апостолите са говорили и предсказали много неща. Ще кажете, че Духът е говорил чрез тях. Човек трябва да знае положително, дали, наистина, е говорил Духът чрез него. Ако Духът му е говорил, и той ще говори като Него.

Как се познава, кога говори Духът? Ако отидеш при болен, и Духът говори чрез тебе, болният ще оздравее. Ако влезеш в един дом, дето домашните не се обичат и разбират, ти ще внесеш известно подобрение в отношенията им. Когато две деца, двама влюбени, или мъж и жена се карат за нещо, Духът не е между тях. Духът примирява хората. Той не търпи никакво недоразумение, никакъв спор. Докато хората се карат и спорят, това показва, че те водят крайно индивидуален живот. В индивидуализма всеки търси своето право. Причината за спора и недоразуменията между хората е недоимъкът. Всички спорят все за малки работи. Страданието, подозрението, съмнението, завистта се дължат на недоимък на любов. Вложи любов в сърцето на човека и виж, какво ще стане с него. Той ще започне да учи, да работи. Той ще обикне хората, и всичко отрицателно в него ще изчезне. Любовта носи новата философия на живота. — Как се лекува съмнението? — С вяра. — Нищо не става с вяра.

— Със сегашната човешка вяра нищо не става, но с абсолютната вяра, която Духът носи, всичко става. Без Духа няма вяра, няма виждане. Как ще вярваш в неща, които не си видял? Ще цитирате стиха: „Блажени сте, ако не сте видели и повярвате.“ Как разбирате този стих? Вие вярвате, например, на апостолите, защото те видяха Христа. Значи, вярваш, защото имаш пред себе си една конкретна мисъл, едно конкретно съзнание. Ако никой не е видял, как се е възнесъл Христос на небето, и ти не можеш да повярваш в това. Не можеш да вярваш в нещо, което не е станало. Изобщо, човек вярва в неща, които са станали и които стават.

Казвате: Да сме живели и ние в ония времена, сами да видим с очите си възнесението на Христа! — Малко хора са имали тая привилегия и в ония времена. Малко хора са имали привилегията да бъдат в времето, когато Христос се е родил, и да Го видят. Колко евреи могат да се похвалят с тая привилегия? Разнесе се слух, че Исус се е родил в яслите, но колцина Го видяха? Ако и вие бяхте в времето на Христа, какви възможности щяхте да имате? Тогавашните времена бяха тъмни. Хората търсеха Бога с свещ, но не Го намериха. Сегашният век е век на зазоряване. Хората могат да намерят Бога и без свещ, но ако Го търсят. Да намериш Господа, лесно или мъчно, това е въпрос на съзнанието. Днес тая възможност е по-голяма. — Видяхме Господа. — Оживяхте ли? — Не сме оживели. — Щом е така

не говорете неща, които не познавате. Казано е в Писанието: „Който чуе гласа на Господа, ще оживее“. Който види Господа, ще просветне. Да видиш Господа, това значи, да видиш реалността на живота. Който е видял Господа, той е ликвидирал е недоволството. Ако не си Го видял и се съмняваш в Него, ти живееш в недоволството, ти си беден човек. — Искам да стана богат. — С какво? — С вяра, с любов. — Щом придобиеш вяра и любов, твоето недоволство изчезва.

И тъй, вярата, любовта, това са добродетели, към които всеки се стреми. — Какво нещо е добродетелта? — За добродетелта може да говори само оня, който казва за себе си „аз“. Животното не може да каже „аз“. То живее в общото съзнание. Човек, обаче, се е отделил от общото и живее като отделно, самостоятелно същество. Според някои, има състояние по-високо от азът. Някои го наричат безлично състояние. Да живееш в безличното състояние, това значи, да включиш в себе си всички азове и да живееш във всички тях. Може ли да си представите, какво състояние е това? Мислете върху безличното състояние, да разберете неговия вътрешен смисъл. — Кое състояние е по-добро: да живееш в състоянието на аз'а, или в безличното състояние? Питам: Кое е по-добре — да знаеш само една буква от азбуката, или всички букви? Следователно, азът е първата буква на великото Божествено знание, което в бъдеще ще ви се открие.

— Буква ли е Бог? — Повече от буква. — Личност ли е Той? — Повече от личност. Бог е повече от всичко, което може да си представите.

Сега, в каквото състояние да сте, не мислете, че сте дошли до най-високата степен на съзнанието. Че сте дошли до състоянието на аз'а, радвам се, но още много азове трябва да включите в съзнанието си. И тогава, като кажеш, че обичаш ближния си, разбирам да обичаш всички, които казват „аз“, както и ония, които не могат да кажат „аз“. — Защо трябва да обичаме всички? — Защото всичко живо е създадено от Бога. Срещнеш един вол, питаш го: отде идеш? Той се свива, нищо не отговаря. — Кой те създаде? Пак нищо не отговаря. Тогава иде Бог и казва: Аз го създадох. Питаш мравката, кой я създаде, защо има толкова крака, и тя нищо не знае, не може да отговори на тия въпроси. Тя знае само, че за сегашния ѝ живот са нужни повече от два крака. И в тоя случай Бог се явява и казва: Аз създадох мравката. Питаш животното, защо ходи на четири крака. То погледне към тебе и нищо не отговаря. И ти, човекът, като се качиш на кола, на файтон или на автомобил, ходиш на четири крака. Може и на два крака да ходиш — с мотоциклет. Силата на човека не е в двата крака, но в положението, което заема по отношение на земята и на слънцето. Той е в перпендикулярно положение към земята, а животните — успоредно на нея. Главата му е свързана с

центъра на слънцето. Това го отличава коренно от животните. Като знаете това, бъдете готови за оня момент, когато Духът ви посети. Духът се проявява, както изгряващото слънце. Първо то осветява високите върхове и постепенно слиза надолу, докато освети всички предмети. Няма да остане човек на земята, на когото Духът да не се изяви. Това е въпрос на времето и на съзнанието. От готовността на човека зависи, кога ще го посети Духът. Ако сте готови, Духът ще ви проговори; ако не сте готови, Той само ще ви огрее и ще продължи своя път. След това ще чакате дълго време да се прояви Духът отново. Той иде периодически на земята.

Сега се обръщам към пробудените души и казвам: Не губете условията. Мнозина губят условията, защото мислят, че за да се прояви Духа, трябва да живеят изключително в духовния свят. Не, какрото и да работиш, в който свят и да си, Духът може да те посети. Важно е да дадеш път на Божественото в себе си. Може да си последен работник на нивата, и Духът да те посети. Може да си цар на земята, и Духът да не те посети. Какво може да очаква царят, ако осъжда десетки и стотици хора на смърт, без да е проверил тяхната вина? Царят сам трябва да се убеди във вината на престъпника и тогава да го съди. При сегашните условия на живота, царят няма възможност да проверява нещата. Каквото съдът реши, царят има право да подпише, или да не подпише.

Това не се отнася само до царя, но до всички хора. Колко пъти на ден вие осъждате вашия ближен, без да сте проверили вината му! Някой ви каже, че еди-кой си постъпил лошо, и вие повярвате и започвате да говорите по негов адрес лоши неща. Казвате: Еди-кой си не знае да се моли. — Вие проверихте ли това? Знаете ли, коя молитва е истинска? Знаете ли, кой начин на молене е прав? Някой се моли и коленичи. Друг се моли и издига ръцете си нагоре. Не е важно, какво положение взимаш; важно е мисълта ти да бъде съсредоточена, да не се раздвояваш. Някой се моли, а мисли за жена си, за децата си. Друг се моли, а мисли за обидата, която му нанесли.

Какво представя обидата? — Нечисто петно върху дрехата ти. Ако някой те обиди, не е достатъчно само да се извини, но трябва да вземе четка, чиста вода и сапун и да изчисти петното, което е направил на дрехата ти. Ще каже, че нравът му е такъв, сприхав човек е, затова те е обидил. Нравът ти не те оправдава. Ще изчистиш петното. Ти не си дошъл на земята да се цапаш, нито да цапаш другите хора. Щом се нацапаш, ще се изчистиш. Ако нацапаш ближния си, и него ще изчистиш. Като се цапа или като цапа другите, човек губи мира и разположението си. За колко време човек си запазва доброто разположение? Гневиш се, сърдиш се, обиждаш се, цапаш се — ти постоянно губиш разположението си. Наблюдавайте се, да видите, колко часа през деня сте добре разположени.

За да си запазите доброто разположение, вие трябва да бъдете будни, да не се прекъсва съзнанието ви. Казано е, че и Бог се гневи. Обаче, между гнева на Господа и на човека има голяма разлика. Човек се гневи, когато работите му не вървят добре и не са на място. Бог се гневи, когато поставя всяко нещо на място. Когато се гневи, Той работи.

Казвате: Да не се гневим. — Не може без гняв. — Да не се страхуваме. — И без страх не може. Ти се страхуваш от мечка, а в същност се страхуваш от Господа в мечката и бягаш от Него. Ако не те е страх от Бога, не би се страхувал и от мечката. Добрият човек не се страхува от мечка. В едно село имало един лош човек, името му било Иван. Един ден той отишъл в гората да сече дърва. Срещнала го една мечка. Понеже не успял да се качи на някое дърво, мечката го повалила на земята и започнала да го тъпче. Тя не го хапала, но само го търкаляла по земята, обръщала го на една и на друга страна и го натискала с лапите си. Най-после го напуснала и се скрила в гората. Едва жив, Иван се върнал у дома си тих, кротък, неузнаваем. — Иване, какво ти се е случило? — запитала го жена му. — Мачкала ли те е мечка, да знаеш, какво нещо е? Мечката ме търкаля по земята, едва оживях под лапите ѝ. Наистина, не е лесно мечка да те търкаля и натиска. Всеки е опитал лапите ѝ. Голямата скръб, това е мечката в гората. Ако мечката само те търкаля, за да те укроти, ти си при-

добил нещо ценно. Ако те нарани, ступи ти кост или те ухапе, ти не си от напредналите ученици. Който е свързан с Бога, мечката само го тъпче и укротява. Който не е свързан с Бога, мечката го хапе и наранява.

И тъй, ако си свързан с Бога и постоянно го държиш в съзнанието си, и вълкът, и мечката, и тигърът ще дойдат пред нозете ти, ще те погледнат, без да ти причинят някаква пакост. Не си ли свързан с Бога, не мислиш ли за Него, те ще ти причинят голямо нещастие. Само така човек ще се освободи от скърбите и страданията, от мъчнотните и нещастията си. За това е нужно той да работи върху себе си. Веднъж свързан с Бога, и да страдаш, страданията ти ще се осмислят. Да осмислиш страданието си, това значи, да се развиваш правилно, да те посети Духът. Да осмислиш страданието си, това значи, да очакваш пролетта с радост. Кой не знае, че, след тъмната и бурна нощ, небето ще се изясни, и слънцето ще изгрее? Кой не знае, че, след зимните снежни дни, ще дойде пролетта? Всичко това ще се превърне на добро.

Питате: Защо идат страданията? Много обяснения могат да се дадат за страданията, от които да се разбере, че те са необходимост за човека. Въпреки това, той не трябва да потъва в тях, да изгуби всичко ценно в своя живот. И Христос е говорил за страданията, показал е на човечеството, как трябва да страда. В тоя смисъл, Христовото учение дойде да

спаси света. Да се спаси човек, това значи, да познае Бога. Само Бог може да спаси човечеството. Само оня човек може да се спаси, който познава Бога. Познаването на Бога не е еднократен процес, но многократен, т. е. непреривен. Той продължава през цялата вечност. Вечно ще учиш, за да познаеш величието на Бога. Това ще бъде радостта на твоята душа.

Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ В познаването Бог се изявява на всички хора по различен начин: на добрите и праведните по един начин, на разумните — по друг начин, на светиите — по трети начин. Изобщо, няма същество в света, на което Бог да не се изявява. При това, Той се изявява на съществата, според степента на тяхното развитие. Той гледа на тях другояче, а не както хората гледат. Казват за одного, че е глупав, за друг — че е недоразвит. Така гледате вие, но Бог вижда доброто в тях. Казват: Дете е това, неразумно е. — Днес е неразумно дете, но в бъдеще ще стане гениален човек — това вижда Бог. Всичко, което Бог е направил, е добро, но малцина гледат така на нещата. — Защо? — Не виждат ясно. Какво е положението на майката, която носи детето си девет месеца в своята утроба? Ще кажете, че е добро това. Носили ли сте дете в утробата си, да знаете, какво представя това? Не е лесно да носиш девет месеца дете в утробата си! Обаче, като се освободи от бременността си,

майката се радва, че се е родил човек в света. Преди това тя прекарва голям страх; тя трепери да не умре детето, да не стане нещо с него. Да родиш, това е трудна работа. За да родиш една права мисъл и право чувство, трябва да минеш през големи страдания. Всеки, който страда, е бременен с някаква идея. Докато роди, човек минава през големи страдания. Някои жени раждат лесно, а други — мъчно. Някои хора мислят бързо, а други — бавно.

Един свещеник разправяше една своя интересна опитност. Случило се, че в къщата, дето живял, една жена раждала. Цели три дена се мъчила тя, докато роди. Жената викала в своята стая, и свещеникът след нея. Не могъл да отиде на черква, да изпълни службата си — толкова много се измъчил. После казваше: Страшно нещо е раждането!

Често и вие скърбите и се мъчите, без да знаете защо. Друг някой се мъчи, но заедно с него и вие се мъчите. Затова е казано в Писанието: „Не пожелай!“ — Защо да не пожелае? — Ако пожелаеш, ще минеш през мъчението и страданието. Докато не родиш, не можеш да се освободиш от тях. Ако не искаш да страдаш, не трябва да желаеш. Щом имаш много желания, много ще страдаш. Ще приличаш на рибата, която много ражда. С раждането човек се освобождава от желанията си, а с това и от страданията. Ето една особена философия на живота, която трябва да се изучава.

Да се върнем към въпроса за вярата, като необходимост за човека. Без вяра никакво знание не се придобива. Ще вярваш, ще се мъчиш и страдаш, докато родиш една светла, възвишена идея. Обикновените хора мъчно раждат своите мисли. Обаче, светиите и напредналите същества лесно ги раждат. Когато един ангел дойде между хората, в първо време той се обърква, попада на тясно. Постепенно той се оправя и ражда някаква възвишена идея. И Христос, докато се справи с хората, среща големи мъчности. Той казваше: „Докога ще ви търпя?“ Често Го питаха: Отде идеш: Кой си ти и какво носиш? — Какъв може да бъде човек? — Или обикновен, или светия. Светията познава Бога и носи познаването в себе си. Казва се, че Христос се възнесъл на небето. — Всеки не може да се възнесе. Човек трябва да има търпение, да дочака времето да го осени Духът, да го облече в сила. Търпение е нужно за това! Ще чакаш и ще вярваш, докато Божественото в тебе се възнесе нагоре към небето. От това положение ти можеш да работиш в живота между хората. Казваш: Видях Христа. — Това не е достатъчно. — Почувствувах Духа. — И това не е достатъчно. Важно е да възприемеш Духа, Той да ти проговори, и след това да приложиш всичко, което си чул и разбрал.

Силата на човешкия дух се крие в разбирането. Не казвам, че не разбирате, но не отлагайте нещата. Има нови неща, които трябва

да се приложат без никакво отлагане. Мнозина отлагат, затова страдат. Някой казва: Какво да правя повече? Чел съм Библията два-три пъти, няма защо повече да я чета. — Може да си я чел хиляда пъти — това нищо не значи. Така трябва да я четеш, че да напишеш прочетеното в себе си. Не е достатъчно само да отваряш и затваряш Библията, но сам трябва да станеш жива Библия.

В какво се крие силата на Христа? — В това, че Той може да нахрани хиляден народ без пет пари. Стремете се към дълбоко разбиране на нещата, за да може Бог във вас да се прояви. Съзнавайте, че Бог живее във вас, без да желаете вие да се прославите. Бог живее във всеки човек, затова трябва да Му дадете условия да се прояви. Кажеш ли „аз“, трябва да съзнаваш, че Бог се проявява в тебе. Дали ходиш, говориш, мислиш, чувствуваш, това не си ти, но Бог, Който живее в тебе. Той те учи на всичко. И човек ходи, и волът ходи, но голяма е разликата между едното и другото ходене. Голяма е разликата в разбирането на човека и на животното за живота.

Ново, правилно разбиране е нужно на хората. Докато дойдете до това разбиране, ще стоите във вашия Ерусалим, ще търпите и ще чакате. Ще дойде ден, когато ще отидете на гората, дето ще се възнесете и ще се облечете в мощ и сила. Само при това положение ще работите, както ви учат отвътре. Много работа ви предстои: ще черпите знание от щерната

и ще го връщате назад. Работата, която ви предстои, е подобна на щерна, която постоянно тече: пълни се и се празни. Като тече един—два деня, тя се изпразва и трябва отново да се напълни. Обаче, Божественото знание е извор, който никога не пресъхва.

Помнете: Днес Бог работи усилено върху човешките души, върху всички живи същества. Той оправя света. Няма да остане непробуден човек на земята. Всички хора ще се пробудят. Разликата между тях ще бъде само в това, че едни ще знаят, защо са пробудени, а други няма да знаят и ще кажат: Отиде ни сънят! Един ден, когато минат през големи страдания и мъчности, и те ще съзнаят, защо са пробудени, и ще почнат да работят. И те трябва да се събудят от дълбокия сън на миналото. Който се е пробудил и осъзнал, той вижда присъствието на Бога навсякъде. Той вижда Неговото величие и красотата на природата. Той разбира смисъла на живота. Той живее с отворени очи. Който е станал, но не се е пробудил, той е спял за всичко. Каквото и да му говориш, нищо не вижда. Пророкът казва: „Ослепил си ги, да не виждат, да не би да се обърнат към Тебе и се спасят“.

Сега на вас казвам: Пазете се от вътрешно ослепяване. Няма по-страшно нещо от това. За да не дойдете до вътрешното ослепяване, радвайте се на страданията. Който се е пробудил и осъзнал, той се радва на страданията и ги осмисля. Който се е събудил от сън, но още не

се е осъзнал, той не е разбрал смисъла на страданията и се озлобява от тях.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

•

1. Утринно Слово, държано от Учителя на
27 септември, 1936 г. София. — Изгрев.

Важността на черния дроб

Често четете молитви, но не ги четете, както трябва. — Защо? — Не сте в хармония със себе си. Молитвите трябва да се знаят добре и да се изговарят добре. Иначе, те не дават своя резултат.

Всички хора изпущат нещо пред вид. Ако седяха на едно място и не растяха, въпросите щяха да се решават лесно. Но понеже са в постоянно движение и растене, те попадат в нови области, за които се иска будно съзнание. Ако не са будни, те ще се натъкват на противоречия. Всички растат, и вие растете. Всеки ден се местите, всеки момент отношенията ви се изменят, поради което не можете да разчитате на това, което е било, нито на мястото, в което сте били. Много естествено. Малкото дете се задоволява с малко храна. Стане ли 20 годишен момък, по никой начин не може да се задоволява с храната, която приемал като дете. Момъкът не се задоволява и с дрешките, които носел в детинството си. Може ли да носите на ръце тоя момък, да го целувате и пригръщате, да си играете с него, като с дете? Някога и вие искате да се отнасят с вас като с дете. Преди 20 години това е било възможно, но сега? Днес това е невъзможно. Да мислите, че с

20 годишния момък ще се отнасяте като с дете, това е заблуждение. Такива заблуждения съществуват и в религията. Едно време, когато Мойсей проповядвал, условията били съвсем други от днешните. След две-три хиляди години и ние ще се чудим на сегашните си разбирания.

Мнозина от вас вярват в другия свят, но на какво се основава вярата ви? Днес сте здрави, имате едно разбиране; ако се разболеете, ще имате друго разбиране. Богати сте, имате едно разбиране; обеднеете, имате друго разбиране. Изкуство е, разбиранията ви да не се менят. При всички условия на живота да имате едно и също разбиране. Това значи, да бъдете в центъра на кръга. Докато се движите по окръжността, всякога ще се изменяте. Докато се движите по радиусите, също ще се изменяте. Попаднете ли в центъра, при всички условия на живота ще бъдете еднакви, неизменни. Сега, каквото и да ви говоря, вие свеждате всичко към вашия живот. И това е естествено. Вие сте потопени в този живот, натъквате се на ред отношения, които имате към себе си и към окръжаващите.

Ще ви занимава малко с пението и музиката. Днес всички хора пеят, но в далечното минало не е било така. Музикалното чувство не е било толкова развито. Може ли да кажете, че волът пее? Той мучи, но така изказва чувствата си. За него мученето е песен. Толкова знае, толкова пее. Конят цвили — по своему

пее. Кучето лае — и то пее. Пението на животните е особен вид оперно пение. Думата „оперен, оперно“ е чужда. Всяка дума има свое специфично ударение. Щом променим ударението, изменя се и значението на думата. Например, казваме оперен и опѐрен — една и съща дума, с две различни значения. Това показва, че ударението на думите е от голямо значение за смисъла им. Ето защо, когато чужди думи влизат в български език, например, те изменят не само ударението си, но и смисъла. Не можеш да почувствуващ смисъла на думата, ако не познаваш добре съответния език.

Като изучавате геометрия, и там срещате чужди думи. Например, казвате „тангента.“ Тя е права, която се допира до окръжността в една точка. Кръгът, който чъртаем, е в покой, в статично положение. Обаче, в природата, кръгът е в постоянно движение. Каквото е отношението на тангентата към кръга, такова е отношението и между хората. Един човек има само една допирна точка с някого. Това показва, че отношението му към този човек е външно. Каквото е отношението му, толкова се засяга и неговото съзнание. В този смисъл, всяко приятно и неприятно чувство е тангента към окръжността. С други думи казано: Това чувство засяга само една точка от съзнанието на човека. Който разбира това, лесно ще се справя с живота. Той знае, колко време да задържа приятните и неприятните чувства в себе си и какво място да им даде. Представете си, че някой ви обиди.

Вие веднага се настройвате и се запитвате, защо ви обижда. Търсите причината в себе си, но не я намирате. Най-после казвате, че той няма право да ви обижда. Така е, от човешко гледище той няма право да ви обижда. Обаче, има друга някаква причина, която ви засяга. Тя се крие в черния ви дроб. Обидата, която преживявате, се отразява на черния дроб, като горчиво чувство, с което не можете лесно да се справите. Черният дроб е орган, който извършва спепифична служба при храносмилането. Ако тоя орган не работи добре, организмът страда. Видите ли, че лицето на човека пожълтява или почернява, търсете причината за това в черния дроб.

Доброто или лошото състояние на черния дроб се отразява и върху чувствата на човека. Също така и чувствата се отразяват върху здравословното състояние на черния дроб. Ако той не работи добре, човек е нервен, лесно се сърди и гневи. Някой казва: Не мога да се побера в кожата си. — Черният дроб е виновен. Мъжът се кара с жена си — черният дроб е виновен. Щом се подобри състоянието на черния дроб, и чувствата на човека се изменят. Той е разположен, весел, готов да те прегърне и целуне. — Как си позволява да целува? — Черният дроб е виновен за това. Мъжът и жената са разположени, добре се разбират. Кажете ли някой, че не му се яде, че няма апетит, вината е пак в черния дроб. Ако религиозният стане песимист, и вярата му в Бога се намали,

пак черният дроб е виновен. Малък орган е черният дроб по отношение на целия организъм, но играе важна роля. Той има грамадно влияние върху психиката на човека. Който не разбира това, гледа лицето си, чуди се на промените, които стават с него, без да подозира, че това има отношение към друг свят, невидим за него. Далеч е тоя свят, но, въпреки това, има връзка с физичното тело на човека.

И тъй, чрез чувствата си човек е свързан с астралния свят, т. е. със своето астрално тело, наречено още духовно тело. Астралният свят се състои от две области: нисша и висша — според чувствата, които също биват нисши и висши. По състояние, астралният свят е течен, подобен на водата. Там съществата живеят, както рибите в водата. Тук рибите минават за глупави същества, но в астралния свят не е така. Там те са интелигентни същества. На земята човек живее и с умственото, и с причинното си тело; те са свързани с по-високи светове от физичния и астралния. Значи, човек живее с четири тела: физично, астрално, умствено и причинно. Всяко тело извършва специална служба. Всяко тело е съставено от специфична материя. А всеки орган на физичното тело е свързан с един от четирите свята. Черният дроб, например, е свързан с астралния, т. е. с духовния свят или със света на чувствата. Той регулира нисшите чувства на човека. Той поглъща отровите на организма и ги трансформира. Ако се разстрои, отровите се разна-

сят по целия организъм, и човек умира. Между черния дроб и жлъчката съществува тясна връзка. Ако тая връзка се наруши, човешкият живот е в опасност. Кажете ли някой, че животът му се е обезсмислил и желае да се самоубие, черният дроб е виновен за това. Ако работите му не вървят добре, пак черният дроб е виновен. Понеже черният дроб е свързан със същества от нисшия астрален свят, те започват да влияят на човека и му нашепват друга философия. Те му казват: Не мисли много. Тегли си един куршум и ще се освободиш от страданията. Тия същества са пролетариите в живота, които търсят лек начин за преживяване. Като не могат да се справят с беднотията, те се обезсърдчават и започват да внушават на хората, как да се освободят от живота. Тия същества са силни, но неорганизирани. Като не разбират живота, те са готови да убият всеки, който се изпречи на пътя им. Те гледат на богатите като на изедници и се настройват срещу тях.

Казвам: Пазете се от нисшите чувства в себе си, които разстройват черния дроб и тровят организма. Тия чувства са неорганизирани, затова причиняват вреда на човека. Няма опасни хора от неорганизираните. Дето минат, те всичко рушат. Добрите и благородни хора са организирани. Те съграждат и творят. Ето защо, щом попаднете в едно мъчително състояние на духа, ще знаете, че сте в областта на неорганизираната материя. Попаднеш ли в тая об-

ласт, ти не можеш да разсъждаваш правилно. Много естествено. Как ще се смееш, когато те бият? — Трябва да търпиш! — Ако съм силен, ще търпя, но не съм силен. Само силният, организираният човек може да търпи. Обаче, слабият, неорганизираният не може да търпи. Организираният човек знае, какво ще стане, затова търпи. Неорганизираният не знае, какво ще стане, и не може да търпи. В организираната и в неорганизираната материя съзнанието се проявява свършено различно.

Като говорим за здравословното състояние на черния дроб, имам пред вид светиите — хора с организирани висши чувства. В това отношение, англичаните могат да се похвалят с организирани чувства, с добре развит черен дроб. Затова казваме, че англичаните са хладнокръвни. Те са силни главно в психичния си живот.

Един английски лорд оtiшъл заедно със слугата си на обяд в гостилницата на хотела, дето ношувал. Лордът седнал от едната страна на масата, а слугата — от другата страна. Поръчали си по една порция и започнали да ядат. При свършване на първата порция, слугата паднал от стола си и умрял — дошъл му някакъв припадък. Лордът погледнал към слугата си, но продължил да яде. Като се нахранил, извикал келнера да прегледа сметката. Последният направил сметката и я подал на лорда. Той погледнал изчисленията и казал: Има една грешка. Слугата ми изяде само една

порция. След нея му прилоша и умря. Като платил сметката, лордът станал от стола си, да види, какво се е случило с слугата му. Като се убедил, че е умрял, казал: Бог го е повикал на друга работа. Ще кажете, че това е безчувствие. Не е безчувствен лордът, но той гледа философски на живота. Знае, че, като свърши работата си на земята, човек заминава за другия свят.

Какво прави българинът, когато умре някой? Мъжът се отнасял лошо с жена си, карал се с нея, биел я, но, като умре тя, той започва да плаче, вижда добрите ѝ чърти. Вика няколко свещеници да я опеят, прави ѝ панахиди на третия, на деветия ден. Прави ѝ 40 дни, шест месеца, година, иска да се примири с нея. — Защо прави това? — Да я омилостиви, да не се оплаче на Господа от него. Така постъпва и жената, като изгуби мъжа си, с когото не е живяла добре. — Защо не са живели добре? — Черният дроб е виновен. Някои казват: Кой е ходил на оня свят и се е върнал, та да знае, какво има там? — Това е философията на черния дроб, Това е философията на неорганизирания свят. Това са безверниците, които са умни, но не са будни. Вярващите са будни, но не са много умни. Обаче, няма безверници в абсолютен смисъл на думата. И най-големият безверник вярва в нещо.

Преди две седмици дойде при мене една госпожа, искала да ме види, да провери нещо. Слушала да се говорят за мене и добри, и ло-

пи неща, натъкнала се на противоречия, които сама искала да разреши. Казах ѝ, че съм зает, но тя настояваше, искаше да ѝ дам само пет минути на разположение. Това ѝ било достатъчно, да разбере много неща. Приех я, да видя, какво иска. Още с влизането си в стаята, тя ми каза: Моля ви да ме извините. Аз съм крайна безверница, не вярвам нито в Бога, нито в това, което проповядват. Погледнах я, не ѝ възразих, но казах: За пръв път виждам човек с толкова силна вяра, като твоята. — Да, отговори тя — аз вярвам само в парите. — Добре е, че имаш вяра в парите, но те са средство, а не цел. Те са резултат на организирания човешки ум. Ако трябва да правиш избор, кое би предпочела: да имаш пари, или един добре организиран ум? Добре е да има човек и двете, но ако трябва да правиш избор, кое ще предпочетеш? — Разбира се, че ще избира ума. — Прав е изборът ти, защото умът е господар в живота, а парите са слуги на тоя господар. Като знаеш това, тури на първо място ума, а на последно — парите. Ти си влюбена в парите, т. е. в слугата, а си пренебрегнала господаря.

Някой казва: Аз не се нуждая от пари. — Ти разсъждаваш криво. Щом отричаш парите, ти отричаш и ума. Не отричай това, което сам си създал. Ще възразиш: Казано е да не служиш едновременно на двама богове. — Наистина, ти ще служиш само на един Бог, на един господар. Кой те е карал да гледаш на парите като на Бог? Ако си направиш една

кола, трябва ли да я отречеш? Колата ти е потребна, но не мисли, че тя може всичко да направи за тебе. Не считай, че тя е необходимост. И без кола можеш, но щом си я направил, не я отричай. Следователно, докато гледаш на парите като на твои добри слуги, те са на място. Туряш ги в джоба си и отиваш на гарата. Казваш им: Идете при оня, който продава билети, и ми купете един. Парите изпълняват заповедта ти. Купуват билет и ти го донесат. С тоя билет ти се качваш на влака и пътуваш. Ако не успееш да си купиш билет, пак можеш да се качиш на влака, но ще платиш глоба. В тоя случай, парите, т. е. слугите ти ще спасят положението. Те ще излезат от джоба ти и ще купят билет. Казваш: Не искам много пари. Достатъчно е да мога да преживявам скромно. — Няма защо да искаш малко или много пари. Ти сам ще създадеш парите. Колкото ти трябват, толкова ще си създадеш. Ако искаш нещо от Господа, не искам пари. Искам един отличен, добре организиран ум. Той ще създаде всичко, от което се нуждаеш. Умът ще организира черния дроб. Радвай се, че имаш организиран черен дроб. Той е най-добрият слуга на сърцето. Разстрои ли се черният дроб и престане да работи, човешкият живот се свършва.

Помнете: Разстройството на черния дроб причинява различни болести. Например, неврастенията се дължи също на разстройството на черния дроб. Ще кажете, че англичаните са хора на въздържанието, поради което не страдат

от разстройство на черния дроб. Не е само това. Англичаните са оригинални. Те имат особени навици, придобити още в далечното минало. Един англичанин седи във влака. Срещу него седи един господин, на когото палтото започнало да дими от хвърлената върху него цигара. Англичанинът се замислил, как да каже това на непознатия господин. За да го заговори, трябвало да го познава. Най-после, като видял, че палтото на непознатия вече гори, той се обърнал към съседа си, с когото се познавал, и го запитал: Моля, познавате ли господина, който седи до вас? — Познавам го. — Тогава, запознайте ме с него, за да му кажа нещо. Като го запознал, той му казал: Господине, палтото ви гори. Ако българин беше видял това, щеше да започне да вика, да уплаши хората. Не, запази присъствие на духа и кажи: Господине, палтото ви гори. Той ще изгаси палтото си и ще ви благодари.

Като сравнявам българина с англичанина, намирам голяма разлика в характерите им. При това, англичанинът е по-цивилизован от българина. Той не е толкова бърз. Преди да предприеме една работа, англичанинът я разтака много. Той обмисля един план за работата, втори, трети, докато най-после пристъпва към реализирането ѝ. Обаче, една отрицателна черта на англичанина е гордостта. Ако мислите и чувствата му не са организирани, гордостта му е опасна. Един англичанин отишъл в Италия и се установил в един хотел. В съседната стая

имало един италианец. Един ден англичанинът чул, че италианецът се разхождал нервно в стаята си, сядал, ставал, и решил да види, какво прави. Влязъл вътре тихо и видял, че италианецът стои прав, с револвер в ръка, и мисли нещо. Туря револвера до слепите си очи и го сваля. Туря го до сърдцето си, и пак го сваля. Разхожда се, после спира на едно място и пак тръгва. Англичанинът го запитал: Господине, какво правите? Искате да се самоубиете ли? Коя е причината за това? — Имам да давам голяма сума, не мога да я изплатя. Реших да се самоубия, но ми се живее. — Ето, вземи 25 хиляди английски лири и живея. Достатъчна ли ти е тая сума? — Достатъчна е. — Дай револвера на мен. Като реши да направи нещо, човек трябва да има достойнство, да го изпълни. Аз ще ти покажа, как може човек да се самоубие. Той турил револвера на слепите си очи и гръмнал. Това значи, неорганизиран мисли и чувства.

Много хора са постъпвали като тоя англичанин. Без да мислят много, теглят си куршума. Такива неща са писани в книгите, в романите, защото стават и в живота. Няма нещо, което да е писано в романите и да не е станало в живота. Може да има разлика само в начина, в хората, но фактите са едни и същи. Ако искате да оправите работите си, не мислете, че куршумът ще ви помогне. С куршумнищо не се постига. Спасението ви е в черния дроб. Организирайте черния си дроб, и работите

ви ще се оправят. Много начини има, по които човек познава, ще се оправят ли работите му, или не. Бог не е оставил човека в тъмнина, дал му е възможност сам да се справя, да не се лута от едно място на друго. Достатъчно е да се вгълби в себе си, за да провери, как ще се наредат работите му. Без да се допитва до някого отвън, той сам ще разбере. Затова се иска здраве. Ако човек е здрав, и работите му се нареждат добре; той усеща в себе си вътрешен мир и разположение. Ако работите му почнат да се развалят, той губи мира и разположението си. Вътрешният начин за проверяване на нещата наричат интуиция. По интуитивен път човек може да знае, какво ще му се случи в живота, кога ще умре и т. н. Оня, който няма интуиция, нищо не знае. Той живее от ден за ден и гледа на всичко, като на случайност.

Като ученици, първата ви работа е да учите, да придобиете онова знание, което Бог е определил за вас. Знанието, което иде от Бога, нарежда и оправя всички работи. Ако това не става, никакво знание нямаш. Знание, което обърква работите и създава противоречия, не е истинско. Когато работите с числата, вие мислите, че знаете нещо. Казвате: $5 \times 1 = 5$, $5 \times 2 = 10$, $5 \times 3 = 15$, $5 \times 4 = 20$, $5 \times 5 = 25$. Това не е достатъчно. Трябва да знаете вътрешните сили, които се съдържат в числата. Някои числа съдържат нисши сили, а други — висши. Някои окултисти казват, че шесторката е число на илюзии. Според мене, числото шест

показва пътя на слизането и възлизането. Числото шест е образувано от 2×3 . Значи, имате два триъгълника: единият е с върха надолу, а другият — с върха нагоре. Първият триъгълник показва стремежа на човека към центъра на земята. Силите на тоя човек са неорганизирани. Вторият триъгълник показва, че стремежът на човека е насочен към центъра на слънцето. Енергиите в него са организирани. Той има отношение към духовния свят. Човек, на когото върхът на триъгълника му е насочен надолу, е лишен от благородство и интелигентност. Той постоянно се натъква на противоречия. С такъв човек не се живее лесно. Той не е лош, но не е организиран. Той не вижда нещата ясно. Той е груб, недолялан. Ако веднъж се ръкуваш с такъв човек, втори път няма да искаш да се ръкуваш. — Защо? — Груба, корава е неговата ръка, а твоята е мека, деликатна. Той ще те стисне със своята груба ръка, че ще помниш това ръкуване.

Всеки човек, всеки народ има нещо неорганизирано в себе си, върху което трябва да работи. Американците, например, са много тънки в иронията си. Така могат да иронизират, никой да не подозира, че е подигран. Германците са външно свободни, а всъщност, навсякъде действа германският ботуш. В Германия няма свобода. Под формата на дисциплина, там всички са длъжни да се подчиняват. Че си имал мнение, там никой не иска да знае. Като седнат да пият, там всеки сам си плаща. Българите

постъпват точно обратно: всички пият, едиг плаща. Така те проявяват благородството си. Който плаща за другите, има организиран черен дроб. И който си плаща сам, пак има организиран дроб.

Какво се иска от вас? — Да гледате оптимистично на живота, не само на думи, но и на дела. Каквото и да ви се случи в живота отправете ума си към Бога. Знайте, че има една реалност, една велика разумност в света, която оправя всички работи. Ние живеем в разумен свят, дето Бог управлява. На косъм да виси животът ви, да знаете, че сте в реалния свят дето Бог е господар. За да се свърже с Бога от човека се искат две неща: Да слуша Господа и да Му служи. Който слуша Господа и Му служи, никога не пита, защо работите се нареждат по тоя или оня начин. Ще възприемеш нещо и после ще го приложиш. Ако бързаш да постигнеш нещо изведнъж, сам ще си причиниш пакост. Виждаш една бомба. Не бързай да я чоплиш, да я опитваш. Ще я вземеш внимателно в ръката си, ще я занесеш на открито и ще се опиташ да я изпразниш. В Божествения свят не е позволено да чоплите нещата. Там се иска вяра, а не суеверие. — Защо ни е потребна вяра? — Без вяра не можеш да угодиш на Господа. Ще вярваш, за да се наредат работите добре. — Защо ми е нужна вяра? — За да живееш. Без вяра няма живот. — Нашите деди и прадеди са вярвали, и ние вярваме. — Оставете вярата на дедите си. Важно е, каква

е вашата вяра. Може ли да дадете на приятеля си десет хиляди лева на заем, без никаква полица? Може ли да повярвате само на неговата честна дума? Ако вярваш без никакво съмнение, твоят приятел ще ти върне парите навреме; усъмниш ли се в него, парите ще закъснеят.

Вярата е Божествен закон. Щом вярваш, ти вярваш на Бога. Той няма да остави да бъде поруган. Ще срещнеш светски хора, които не принадлежат към никаква черква, към никакво религиозно общество, но постъпват благородно. Те са готови на всякакви жертви и услуги. Назват: Той не е от нашите. — От нашите е, нищо повече. Аз гледам челото, черепа му и намирам, че е от нашите. Щом има една светла мисъл, той е от нашите. Щом има едно добро чувство и една благородна постъпка, от нашите е. Ако не мисли, не чувства и не постъпва добре, не е от нашите. Той е човек с неорганизиран черен дроб. Който не е готов на никаква услуга, той е болен човек, черният му дроб е разстроен. Той няма общение с Бога. Неговият телефон е развален, звънецът му е счупен, не звъни. Той е затворен в стаята си, изолиран от света. Щом се оправи черният дроб, човек влиза в общение с Бога. Това означава стихът: „Преди да попросите нещо в мое име, Аз ще ви се изявя.“

И тъй, работете за организиране на своя черен дроб. Това, което сте направили досега, е добро, но още има да работите. Всеки знае, от какво се нуждае. Докато сте разположени,

вие сте готови да правите добро, да услужвате на хората. Щом изгубите разположението си, казвате: Не вярвам вече нито на хората, нито на себе си. Правя добро, намирам зло. Оттук е произлязла поговорката: „Направи добро, да намериш зло.“ Такова нещо в света не съществува. Невъзможно е да правиш добро и да ти се отговори със зло. Изправете черния си дроб, за да оправите мисълта си. Вие мислите криво, гневите се, защото черният ви дроб е разстроен. Като се разгневите, обърнете се към Господа с молба, да ви даде повече знание и светлина, да оправите черния си дроб. — Не мога да търпя хората. — Черният дроб е виновен. — Не ми вървят работите добре. — Черният дроб е виновен. — Не мога да уча. — Черният дроб е виновен. Разстройството на черния дроб се отразява върху умствените способности и чувствата на човека, както и върху духовните му прояви. Под черен дроб разбирам дейността на нисшия свят в човека. Нисшите чувства влияят на черния дроб, както термитите, които изяждат всичко.

Казвате: Да оправим черния си дроб. — Ще го оправите, но трябва да знаете, как се оправя. Лесно се казва, да направя това или онова, но, като започнеш да правиш, виждаш, че не можеш. За всяка работа се иска знание. Искаш да пееш — не е голямо изкуство, но знание е нужно. Кой от вас би могъл да изпее „Цвете мило, цвете красно“, но така, че да трогне слушателите си? Добрият певец и с най-

простата песен може да трогне публиката. Всеки може да пее, но при условие, умът, сърцето и душата му да вземат участие в пеенето. Това значи, да просветне човек. Това се отнася към добрия певец, който пее с любов и съзнание. Като пее, той усеща под лъжичката си топлина, която се предава и на слушателите. Те слушат в захлас и се забравят. Това пеене произвежда сълзи в очите на оня, който слуша. Не усещаш ли тая топлина в себе си, ти ще пеееш като обикновен човек, без любов и съзнание. Мнозина се стесняват да пеят. — Защо? — Черният им дроб не е организиран. Добро чувство е стеснението, но то говори за неорганизираност на чувствата. Който е организиран чувствата и мислите си, той е организиран и черния си дроб. Той е готов да се примири с всички хора. Кажеш ли, че не можеш да се примириш с хората, ти не си организиран черния си дроб. Това не значи, че трябва да се обиждате и нападате. Всеки има да изправя нещо в себе си. Разстроен е черният дроб на някого — това значи, че кракът му е изкълчен. Не може да се примири с хората, т. е. не може да ходи. Не го критикувай, не питай, защо не може да ходи; помогни му да си оправи крака. Дръпни го оттук-оттам, и той ще проходи.

Почни да мислиш и чувствуваш добре, и черният ти дроб ще се оправи. Все едно, че си го потеглил оттук-оттам. Всяко нещо може да се оправи, но затова се иска известна подбуда. Срещате един недоволенник, песимист; той на-

пада всички хора, гневи се, вдига шум. — Защо? — Черният му дроб е разстроен. Аз зная, какво иска той. Пари няма, задлъжнял на бакалина, на фурнаджията, не може да си плати. Изваждам кесията си и му давам известна сума. Щом види парите, състоянието му веднага се изменя: от песимист става голям оптимист, всичко лошо забравя. Дай на човека нещо реално, и той веднага става добър. Отиваш в митницата да освободиш стоката си. Обаче, един от чиновниците, крайно строг човек, не пуща стоката. Имаш всички права, но той се заловил за един параграф и ти препятствува. Изваждаш кесията си, показваш му една звонкова монета, и той веднага отстъпва. — Не е добре да подкупваш човека. — Щом служи на човешки закон, може да го подкупиш. Едно куче те лае и казва: Не можеш да минеш оттук. Ти изваждаш парче хляб от джоба си, и то веднага отстъпва. Щом можеш да го подкупиш, направи това.

Много хора се представят за праведни, искат да се налагат на другите. Казвам: Извади едно парче хляб да подкупиш кучето. Праведният веднага ще каже: Мини оттук, пътят е свободен. — Не е ли престъпно да подкупвам? — Всяко нещо, направено на време, е позволено. Отиваш на гарата, искаш да пътуваш по важна работа. Изведнъж излиза един човек и те спира: Оттук не можеш да минеш. Изваждаш кесията, даваш му нещо, и той веднага отстъпва: Пътят е свободен, можеш да минеш. — Право ли постъпваш? — Право постъп-

зам. Когато не живееш за Бога, всички неща са криви. Щом живееш за Бога, всички неща са прави. Правото се определя от правите мисли, чувства и действия на човека. Външно можеш да направиш нещо хубаво, добро, а пък да причиниш пакост на човека. Например, занесеш едно вкусно, добре приготвено ядене на свой приятел, но забравяш, че той страда от стомах. Като вижда ядснето, той пожелава да си хапне. Наяде се добре, но цяла нощ се превива от болки в стомаха. Може да му занесеш едно горчиво лекарство, което да му помогне. В този случай, горчивото лекарство е по-добро за него от вкусното и сладко ядене. Горчивото лекарство действа вътрешно добре.

Като се натъквате на противоречия, казвайте: Защо Бог създаде света така? — По-добър свят от сегашния никъде не може да намерите, но вие още не го разбирате и оценявате. Знаете ли, какво струва картината на изгряващото слънце? Опитвали ли сте цената на водата, когато сте жадни? Знаете ли, колко струва това велико благо? Наблюдавали ли сте, когато цветята цъвтят, да разберете смисъла на цъвтенето? Ако разбирате смисъла на нещата, ще видите, какво благо се крие в тях. Казваш: Аз съм финансов чиновник, не ме интересуват тия работи. — Аз нямам нищо общо с слънцето, което изгрява, с цветята, които цъвтят. Така е, сметките на твоите тевтери са важни, но ти се лишаваш от енергията на слънцето, от живота. Ще дойде ден, когато сам ще се убедиш в това. Какво

струват вашите тевтери, ако левът, франкът и лирата спаднат? Някъде спада левът, франкът се повдига; после спада франкът, лирата се повдига. Значи, благото се мести. Един ден е на едно място, на другия ден отива на друго място. И това не е лошо. В бъдеще лошото ще принесе добро на човека. В света действа законът на поляризирането — Божественият закон. Той гласи: Две нещастия едно след друго не идат; и две добрини една след друга не идат. След нещастиято иде радост, а след радостта — скръб. Това е резултат на двата свята в живота: нисшият и висшият. Сутрин слънцето изгрява, а вечер залязва. Същото става и със слънцето на вашия живот: днес изгрява, на другия ден залязва; после пак изгрява и пак залязва. Слънцето има свой път на движение. Никой не може да го отклони от пътя му. Следователно, не мислете, че благото, което днес ви е дадено, всякога може да тече. След плодородните години идат неплодородни. — Какво трябва да правим тогава? — От изобилието на плодородните години ще отделите за неплодородните. Иосиф сънува, че идат седем плодородни години, след което ще дойдат седем неплодородни. Той отдели от изобилието на плодородните години, за да посрещне седемте неплодородни.

Защо човек трябва да прави добро? — За да благоприпастува на плодородието. — Защо трябва да бъде добър? — Добрите хора са плодородните години, а лошите — не-

плодородните. От доброто, което правите, вие пълните хамбара си с жито, че като дойдат гладните години, да си помагате. Ако си лош, ще отидеш при добрия, да вземеш от неговото изобилие. В бъдеще, когато дойдат твоите плодородни години, ти ще станеш добър и ще се отплатиш. Тоя закон действа навсякъде в света: зло за зло, добро за добро; любов за любов, омраза за омраза. Всички неща в живота се редуват. Ще мислите право, за да изправите живота си. Иначе, мисълта е безпредметна. Ако пееш и не знаеш, защо пееш, и пееенето е безпредметно. В пеенето се крие магическа сила. С пеенето човек може да проправи пътя си. То отваря железни врати. Ако изпееш една песен с любов, и най-твърдият и жесток човек ще те приеме. Светът ще се обърне с главата надолу, но той ще те приеме. Искаш да отидеш някъде, но пътят ти е затворен. — Помоли се на Бога от сърце, и пътят ти ще се отвори. Ако не се отвори, молитвата ти не е от сърце. Разумност се иска от вас. Не е въпрос. какво сте разбрали. Важно е, какво сте приложили. Аз се радвам на онова, което прилагате, не външно, а вътрешно. — Аз живея добре. — Не се съмнявам, но приложение се иска от всички. Приложение, без насилие, доброволно. Кое заставя милионерът да влезе в една бедна къща и да подкрепи ония, които нямат хляб и мръзнат от студ? — Любовта му. Той прави това доброволно, без никакво външно

насилие. Божественото в него го подтиква, и той изпълнява.

Сега, във всички хора трябва да заработи Божественото. Ако не пееш, Божественото не иде. Ще се молиш, без да чуват близките ти. Ако молитвата ти се приеме, ще имаш такава опитност, за която заслужава да се живее. Не се ли приеме молитвата ти, ще продължаваш да се молиш. Казано е в Писанието: „В молитвата ще постоянствуващ.“ Тя е непреривен процес. Молиш се, викаш на една станция, на друга, но отникъде отговор. Значи, молитвата ти не се приема. Ти викаш „allo, allo“, но телефонът не работи, не получава отговор. — Защо? — Сам си затворил станцията и нямаш никакво съобщение. Отвори станцията и започни да говориш. Веднага ще чуеш, че някой говори на телефона.

Коя мисъл остана в главата ви от днешната лекция? Ще кажете, че основната мисъл е за черния дроб. Питате се, как е възможно черният дроб да изпълнява толкова важна служба и на физичния, и в психичния живот на човека. Важен уд е черният дроб. Той има отношение даже и към вярата. Да вярваш в Бога, това значи, да имаш организиран черен дроб. Да вярваш в Бога, това значи, да имаш организиран ум, организирано сърце и организирана душа. Под „вяра в Бога“ се разбира едно Божествено състояние, при което човек се чувствува силен да постигне всичко, каквото желае. Малко ще искаш, но каквото поискаш, ще го постигнеш. Ще искаш само един обяд и ще

го получиш. Ще искаш да се подслониш някъде само за един ден. На другия ден пак ще търсиш подслон. При абсолютната вяра човек не може да се осигури за цял живот. Един ден да преживееш, както трябва, това е достатъчно. Идният ден не е твой, за него не можеш да мислиш. Всеки ден ще имаш по-хубава къща от предишната. Значи, в 365 деня ще минеш през 365 къщи, една от друга по-хубави. Последния ден ще излезеш от последната къща, като вземеш със себе си всичкия си материал — нищо няма да оставиш на земята. Най-после и ти ще отидеш някъде. Това показва, че човек не трябва да мисли за осигуряване. Щом се е родил, той вече е осигурен.

В една баптистка черква в Америка някъде, проповядвал знаменитият Спържен. Един ден се събрали 12 души от най-богатите членове на черквата, заедно със Спържена, да обмислят въпроса, как да доставят една голяма сума, която им трябвала за благотворителна цел. Един от тях казал: Да пуснем подписка между членовете. Богати са те, лесно ще съберем сумата. Друг казал: Да се помолим на Господа, да ни научи, как да намерим тая сума. Най-после Спържен се обади: Братя, да не изкушаваме Господа. Ето, аз пръв давам една голяма сума. Брат Джон също може да даде известна сума. Всички присъстващи сме богати, разполагаме с много пари. Следователно, цялата сума можем да дадем ние, няма защо да изкушаваме Господа. След това пак можем да се помолим, но

вече да благодарим, че имаме възможност да изпълним Божията воля. Няма защо да искаме от хората. Който има, той трябва да дава. Това подразбира изпълнение на Божията воля.

И тъй, изучавайте науките като път, по който ще намерите и познаете Бога. По тоя път Бог иска да повдигне хората. Казвате, че това или онова не ви е потребно. — Всичко е потребно. Ще изучавате и физиология, и анатомия. Вие се нуждаете от всички науки, за да може във всеки даден момент да се ползвате от тях. Има една Божествена наука, която е съществувала милиони години преди създаването на света. Тя е създала небето и земята, както и цялата вселена. Божествената наука разрешава всички въпроси.

И тъй, работете за развиване на абсолютната вяра, с която всичко се постига. — Кога ще се постигне? — Когато му дойде времето. Не определяйте срок. Това, което е нужно на човека, ще дойде на своето време. Ако не дойде навреме, причината е в самия него. Щом се махне причината, работите се нареждат добре. Това е опитността на вековете. Това е опитността на всички напреднали души. Те са проверили тоя закон. И вие трябва да го проверите. Само така ще разберете, че вярата е сила, чрез която всичко се постига. Тя е потребна за организиране на черния дроб.

2. Утринно Слово, държано от Учителя на
4 октомврий, 1936 г. София. — Изгрев.

Реалност в любовта

Ще прочета трета глава от Евангелието на Иоана.

Днес всички хора очакват да се подобрят общите условия на живота. Всеки човек отделно очаква да се подобрят и неговите условия. Как ще стане това, и той не знае. Обаче, всеки очаква по един чуден начин да се подобрят условията му. Очакването има отношение към бъдещето. Като мисли за бъдещето, някой очаква с нетърпение да свърши училището, да се специализира, да стане виден общественик, писател или учен, да се прочуе. Дали ще стане това, то е въпрос на бъдещето. Може да стане, може и да не стане.

Помолили Паганини да даде един концерт пред видни музиканти. Той свирил и задоволил присъстващите. Попитали го: На три струни можеш ли да свириш? — Моги. Явил се пред слушателите и ги задоволил. — На две струни можеш ли да свириш? — Мога. — На една струна? Той нищо не отговорил и не се явил.

И тъй, докато свириш на четири струни, работите ти вървят добре. И животът ти се развива добре. Ако свириш на три струни, животът ти се развива добре. И на две струни

животът ти е добър. Дойдеш ли до една струна, животът ти спира. Това е живот без движение. Следователно, като живеете, ще знаете на периферията ли сте, или в центъра. Питате: Къде е Божественият живот? — В центъра. Божественият живот е в самия човек. Да искаш живот на една струна, това значи, да изчезнат твоите близки — майка, баща, жена, мъж, деца — никой да не остане. Това значи, Битието да се прибере в себе си.

Изучавайте всички предмети, за да придобиете онова знание, което ще улесни живота ви. Много неща ви спъват, и много неща ви подтикват напред. С първите ще се справяте, вторите ще използвате за ваше добро. И държавата, както отделната личност, може да се спъне от нещо, а може и да се поощри. Например някои поощряват държавата да вземе мерки за въоръжаване на своя народ. — Защо трябва да се въоръжи? — За да се брани от неприятеля. В далечното минало неприятел на човека е било животното, звярът. Сега, като няма такава опасност, човек се бори със себе си, със своите близки и с братята си. Да се бориш със себе си, това е вътрешна спънка. Да се бориш с близките си и със своите братя, това е външна спънка. Значи, човек има външни и вътрешни неприятели. Щом се справи с външните си неприятели, той се радва, че се е освободил от тях. След време той се натъква на някаква спънка в себе си — вътрешен неприятел. Като не може да се справи с него, той се сърди, гневи

се, недоволен е. С кого да се бори, не знае. Най-после той се обезсърчава, и животът му се обезсмисля. Той казва: Искам да умира, не ми се живее повече. — Ще умреш, но не знаеш, къде ще отидеш. По-красиво нещо от смъртта няма, но и по-страшно нещо от смъртта няма. Ако я обичаш, тя е красива; ако не я обичаш, тя е страшна, тя измъчва човека. Красива е смъртта, ако я разбираш; грозна е, ако не я разбираш.

Казваш: Тоя човек е лош. — Ти добър ли си? Ти и той сте от един баща. Отде дойде злото в него? Защо е лош? Ще кажеш, че лошавината му се крие в това, дето те измъчва. Той ли те измъчва, или ти сам се мъчиш, това е въпрос. Ти искаш да направиш нещо, а не можеш и започваш да се сърдиш. Който излезе срещу тебе, ти го считаш виновен за твоя неуспех. Какво си намислил? Искаш да си ушиеш дрехи, с които да се представиш за голец, а нямаш пари. Търсиш дрехар, да ти ушие такива дрехи, но пари нямаш. Той не шиеш без пари. Какво ще спечелиш, ако си ушиеш такива дрехи? Какво ще ти предадат те? Къде ще отидеш с тях? Ще влезеш в висшето общество, и всички ще почнат да говорят за тебе. Хората ще се чудят, как си оправил работите си. Едно време си ходил окъсан, бедно облечен, а сега си докаран като богат, виден човек. Ако си взел пари на заем отнякъде, това показва, че има хора, които разполагат с пари.

Често и вие се обърквате със своите идеи, не знаете, как да се справите. Защо се обърквате? — Защото се занимавате с чуждите работи, а пренебрегвате своите. Само оня може да се занимава с хорските работи, който се е повдигнал над тях, който ги разбира. Докато си като хората и не ги разбираш, не се занимавай с тях и мълчи като риба. Ако проговориш, ще си създадеш голямо нещастие. Друг е въпросът, ако може да носите нещастията. Не може ли да ги носите, вие се натъквате на голямо зло.

Като ученици, вие се стремите към един идеал — да угодите на Бога, да изпълните Неговата воля. Понеже в света съществуват два порядъка — Божествен и човешки, вие трябва да се запитате, по кой от тях ще изпълните Божията воля. И двата порядъка вървят успоредно. В човешкия порядък влизат всички същества — от най-ниските до най-високите. В тоя порядък живеят и нисшите духове, които обсебват човека. За тия духове е казано, че когато някой от тях обсеби човека и го напусне, той ходи по безводни и пуссти места. Като не намери покой в себе си, казва: Ще се върна там, отдето излязох. Щом намери жилището изчистено, той взима със себе си още седем духове. Затова се казва, че положението на човека сега е седем пъти по-лошо от първото.

Каква е разликата между оня, който изпълнява Божията воля, и тоя, който изпълнява своята воля? Първият живее според изисква-

нията на Божествения порядък. Той е красив, говори сладко, движенията му са пластични. В който дом влезе, всички го приемат с радост. Ако отиде при някой banker да иска пари на заем, последният го приема любезно и му услужва. Оня, който върши своята воля, е грозен. Той живее според изискванията на човешкия порядък и мисли само за себе си. В който дом влезе, не го приемат добре. Ако отиде да иска пари на заем, bankerът не му дава нищо. Като знаете това, не питайте, защо Бог се отнася към едни хора с любов, а към други — строго. Първите вървят в Божествения път и вършат Божиата воля, а вторите вървят по своя път и вършат своята воля. В тоя смисъл, красивите хора са добри, а грозните — лоши. Ще възразите, че има и грозни хора добри. Питам: С какво ще се похвали жабата? — Ще каже, че е глава на жабите. Какво може да направи една жабешка глава?

Някой казва: Аз зная много неща. — Какво знаеш? Бил ли си, когато светът се е създавал и ангелите са пели? — Не съм бил. — Какво знаеш тогава? Вие седите и смятате, кой има повече пари и кой — по-малко; кое магаре е повече натоварено и кое — по-малко. Това са дребни работи, не са за вашия ум. Трябва да се занимавате с неща, които помагат за развитието на вашия ум, да разбирате себе си и своите отношения към близките си. Обичаш някого, трябва да знаеш, защо го обичаш. Ако Божественото работи в човека, ти непременно

ще го обичаш. Ако той е дал път на човешкото в себе си, като го обичаш, ще се натъкваш на големи противоречия. Под „човешко“ разбираме онова, което е в разрез с Божията воля.

Казвате: За да изпълни Божията воля, човек трябва да се вдъхнови. Така е, Духът трябва да посети човека, за да го вдъхнови. А човек трябва да приготви материал, с който Духът да работи. Той търси ученика в човека който разбира, каквото му се говори. Духът казва на едного: Твоето щастие е в числото 21. На друг казва: Твоето щастие е в числото 12. Както виждате, две числа с едни и същи цифри, но с различно значение. В едното число двойката е на първо място, а в другото — тя е на последно място. Числото две е жената. Следователно, ако си женен, твоето щастие е в числото 21, в двойката, т. е. в жена ти. Тя е богата, има милиони в банката. Мъжът, т. е. единицата, е на второ място. Той се ползува от богатството на жена си, затова трябва да я обича. От нея зависи щастиято му. Следователно, ако мъжът ме пита, в какво се крие неговото щастие, казвам: Твоето щастие е в жена ти. Жената пита: В какво се крие моето щастие? — В мъжа ти, т. е. в числото 12. Отвори сърцето си за мъжа си, обикни го, и работите ви ще се наредат. Значи, числото 12 показва, че мъжът е богат; числото 21 показва, че жената е богата.

Питате: Защо в числото 21 жената е богата? Нали знаем, че в миналото жената е била

мъж, а мъжът — жена? — Какво си бил в миналото, не е важно. И като мъж, и като жена, ти трябва да живесеш добре, да създадеш условия за забогатяване. Тъй щото, ако жената е богата, това показва, че в миналото, като мъж, е живяла добре. Днес се радва на придобивките си. В един живот не се придобива богатство. Ако и мъжът е живял добре, и като жена, и като мъж, той ще запази богатството си. Който не живее добре, губи богатството си и се превръща на крава, за да изучава закона на милосърдието. Същевременно тя изучава и закона за безкористието. Тя спокойно си пасе тревата и преживва, като знае, че след това ще я издоят. Тя казва: Вземете, колкото искате, аз пак ще приготвя мляко за вас. Зная, че трябва да ме доите. Животът е красив, разбрах това вече и сега доброволно давам млякото си. Докато имам, нека хората се ползват от мене. Така си мисли кравата и спокойно си преживва.

Често хората се обезсърдчават и не знаят, как да си помогнат. Казвам им: Идете да ви издоят, но умни хора, а не глупави. Не е лошо доенето. То е освобождаване от нещо. Казвате, че живеете добре, че се молите на Бога. — Щом се молите на Бога и желаете да Му служите, какво търсите между хората? Правилно е да живеете между хората, но да имате добри отношения с тях и да се разбирате. — Не ме разбират хората. — И ти не ги разбираш. Ти мислиш за Бога, искаш да Му служиш, но още се съблазняваш от света. Значи, не си разре-

шил въпросите. Ще живееш, ще се молиш, ще работиш, докато научиш живота и се издигнеш над съблазните в света.

Един отшелник живял 20 години на планината, дето прекарвал в пост и молитва. Той се отказал от съблазните и изкушенията на света и предпочел да служи на Бога. Като мислел, че разрешил всички житейски въпроси, той решил да слезе в града при брата си, да му покаже, какво значи чистота и светост, да му посочи правия път в живота. За тая цел той взел една топка сняг в ръката си, да покаже на брата си, че при чистотата и снегът не се топи. Брат му бил прочут обушар. При него дохождали видни граждани и гражданки да си поръчват обуша. Случило се, че царската дъщеря дошла при обушаря в това време, когато светията бил при брата си. Обушарят започнал да взима мярка на царската дъщеря и се вслушвал в исканията ѝ. По едно време той погледнал към брата си и спокойно казал: Братко, снегът ти се топи. — Защо се стопил снегът му? — Защото се загледал в крака на царската дъщеря.

Днес много хора казват: Стопих се. — Защо се топиш? — Защото се заглеждаш в крака на царската дъщеря. Кракът не е виновен. Вината е в слабостта на човека, която се крие дълбоко в него. Не съжалявай, че снегът ти се топи, но си кажи: Разбрах, че не съм научил живота. Ще работя между хората. Ще тръгна след царската дъщеря да ме учи. В

царската дъщеря има огън, който топи планинския сняг. — Трябва ли да се топи снегът? — Трябва да се топи. Ако не се топи, никаква полза няма да принесе. — Човек трябва да бъде чист. — Верно е, човек трябва да бъде чист, но чистият, който слиза от планината, може ли да помогне на своите братя? Той е чист като ангел, но студен. От неговата студенина хората замръзват. Каква полза допринася студената чистота? Тя трябва да се превърне на светост. И светостта не е завършен процес. Тя трябва да се превърне на светлина, а светлината — в движение. От небето светлината трябва да слезе на земята, да освети хората, да проникне в очите им, да освети техните умове и сърца. Като се стопи, снегът се превръща на вода, която трябва да влезе в нечистите жилища, а после и в самите хора, да ги изчисти отвътре и да ги познае. Значи, чистотата трябва да се превърне в светост, светостта — в светлина, а светлината — в движение. Само така човек ще разоере живота и ще помага на хората.

Сега, като говоря за жената, нямам пред вид лошото в нея. Жената представя живота. Казват, че жената е злото в света. Не, жената е от една страна голямо благо, а от друга — голямо нещастие. Същото може да се каже и за живота. За оня, който иска да се учи, животът е велико благо; за оня, който иска да благува, животът е велико нещастие. Животът не е място за благуване, но за учене. Животът е велико училище. Като свършиш това училище,

тогава ще извлечеш скритите блага от него. Който е придобил благата на живота, той има свобода, той е намерил истината. Без истината никаква свобода не съществува. Днес всички хора воюват за свобода. Това е на място, но пътят, по който търсят свободата, не е прав. Друг е пътят, по който иде свободата. Тя има отношение към идеалния свят. Не е лошо, че хората се бият, но те трябва да разбират нещата. Казано е в Писанието: Когато Бог обича, наказва го.“ Като знаете това, гледайте на страданията като на привилегия. В своята безпредиелна Мъдрост, Бог вижда неща, които ти не виждаш, или си в заблуждение. Затова Бог си служи с различни методи, с цел да те изчисти и освободи.

И тъй, изучавайте живота, за да разберете, защо някога си готов да помогнеш на едного, а на друг — не си готов. Има случаи, когато и светията, и праведният правят усилие, за да помогнат на някого. Те нямат вътрешно разположение към него, но, въпреки това, пак му помагат. Същият закон действа и в духовния свят. Ако Бог не възпира ангелите, които са чисти и свети, те биха се справили в един момент с грешните и престъпни хора. — Възможно ли е това? Може ли добрият човек да бие и наказва? — И добрият човек бие, но неговата ръка носи благословение. И майката, която обича детето си, често го бие. Глупавата майка бие детето си само по задницата, а умната майка го бие по ръцете, по краката, дърпа

ушите му — навсякъде го намагнетисва. Казват, че не е добре да се бият хората. — Бой ще им до второ разпореждане!

Някои мислят, че в бъдеще хората няма да се бият. — Това е друг въпрос. Важно е, че докато дойде това време, боят ще съществува. Лато те бият, ти ще плачеш, ще викаш, ще се разкайваш, докато най-после Бог каже: Спрете вече, достатъчно му е! Ако ти си певец, трябва да пееш чисто, да взимаш еднакво и ниските, и високите тонове. Като вземеш естествено висок тон, трябва да слезеш на ниските тонове по най-правилен начин. В този смисъл, страданията не са нищо друго, освен високите тонове на живота. Някой иска да стане светия, без да знае, че за светийство се иска знание, да взимаш високите тонове с най-голяма чистота. Ако не можеш да взимаш четири-пет октави нагоре, никакъв светия не си. Силата на човека е във високите тонове. И добродетелите са височини в живота. Реализираното добро представя най-високия тон в живота. Който иска, може да вземе този тон — от него зависи.

Мнозина казват: Искаме да чуем нещо ново, което да измени живота ни. Така казват и братята, и сестрите. Така говорят, но не постъпват право. Някоя сестра иска да живее добре, а мисли, какво да направи, да вземе нещо от мене. Ще дойде, ще ме обиколи два-три пъти, да целуне ръката ми. Казвам: Стой далеч от мене. Аз съм огън. Ако искаш да откраднеш нещо от мене, ще изгориш. Тя е недоволна, че

не съм се отнесъл с нея, както трябва. — Вината не е в мене, но в огъня. Аз я предупреждавам да не изгори. От моя огън хората трябва да се топят, а не да изгарят. Не мислете, че съм от милостивите. Няма да остане човек в света, който да не се стопи. Всички хора трябва да се превърнат на чиста, бистра вода, без никакви утайки. Това е Божествено. Това е идеалът на човешката душа. Тя се стреми към чистота, към белия цвят, символ на себеприличане, на щедрост. Черният цвят взима, а белият — дава. Белият цвят казва: Аз имам нужда от червения цвят, да започна с него да работя, да създам новия живот. След това ще взема оранжевия цвят, който оформява нещата. След него ще взема зеления, жълтия, синия, тъмносиния, виолетовия, да завърша великото дело на любовта. Тази е причината, дето хората носят цветни дрехи. Всеки цвят е на мястото си. Човек трябва да знае, защо носи дрехи с един или с друг цвят. И като се облече, той трябва да има идея. Ако се обличаш с бели дрехи, ще мислиш за чистотата и безкористието. Всичко, каквото имаш, ще го раздаваш. Като опипаш бялата дреха, ще я боядисаш червена. Значи, белия цвят ще превърнеш на червен, т. е. ще влезеш в борбата на живота. Обаче, червеният цвят има и друга страна. Той е носител на живота.

Изобщо, всеки цвят е символ на нещо. Да изучаваш значението на цветовете, това значи, да изучаваш азбуката на живота. И музикални-

те тонове представят азбука на живота. Например, тонът „фа“ има отношение към материалните работи. Който не може да вземе тоя тон правилно, не може да се справя с материалните работи. Който не взима правилно тона „ми“, не може да се справя с въпросите на умствения свят. Който не взима правилно тона „си“, той е слаб в духовния свят. Ако не взима правилно тона „ре“, той има слаба воля. Достатъчно е да чуя, как пеете, за да разбера, какво ви липсва. Не ви критикувам, но проверявам състоянието, до което сте дошли. На всеки музикален тон отговаря известна дарба или способност.

Това са неща, които трябва да проверите. Вие ме слушате, теория ви изнасям, но не можете да вярвате. Някои от вас вярват, а други не вярват. И едните, и другите трябва да опитват нещата, да придобиете това знание, което и аз имам. Ако вярвате, без да опитвате нещата, вярата ви е слаба. Трябва да работите върху себе си, да усилите вярата си, за да не се прекъсва съзнанието ви. Това е истинското щастие. Като говоря за щастieto, аз имам пред вид вашето добро. Радвам се на вашето щастие повече, отколкото на моето. Обаче, още не желая да бъдете щастливи. — Защо? — Защото при сегашните ви разбирания щастieto ще се превърне в нещастие. Вие още не сте се откъснали от света, а щастieto на света е нещастие в Божествения свят. Аз не се интересувам от света, но помагам на всички хора: обезсърчените утеша-

вам, болните лекувам. После ме питат, как да ми благодарят. Пари не искам, гошавки не искам. За мене е важно да се облекчите. Как ще ми благодарите, това е второстепенна работа.

Ще ви превода примера за овчаря и Мойсей, да видите, как трябва да се говори на хората. Когато Мойсей отивал на планината, дето Бог му дал плочите с десетте заповеди, видял, че един овчар пали огън, готви обяд. — Какво правиш? — запитал го Мойсей. — Ще пека агне за Господа. Той обеща да ми дойде на гости и да яде печено агне. Мойсей се засмял и му отговорил: Защо се заблуждаваш? Бог не ходи на гости и не яде печено агне. Като чул това, овчарят се обезсърчил, изгубил разположението си и седнал на земята замислен. Престанал да работи, престанал и да пее. Мойсей, доволен, че освободил овчаря от заблудението му, продължил пътя си към планината. Щом стигнал на върха, Мойсей чул гласа на Бога, Който му казал: „Какво направи с моя добър раб? Знаеш ли, че ти уби надеждата на овчаря? Върни се сега и му кажи, че ще го посети и ще ям от неговото агне.“

Мойсей слязъл от планината, отишъл при овчаря и му казал: Слушай, Бог ми каза, че ще те посети. Пригответи се да Го приемеш. Овчарят се зарадвал, скочил на крака и започнал да се готви да приеме Господа. Запалил огъня, турил агнето да се пече и весело запял. Мойсей се отдалечил, скрил се между шубраците, да гледа, как ще дойде Бог на гости и как

ще яде. Когато агнето се опекло, овчарят легнал малко да си почине и заспал. В това време Мойсей видял, че слиза огън от небето, който изгорил агнето. Като се събудил, овчарят видял, че агнето изчезнало. Той се зарадвал, запял и благодарил на Господа, че го посетил. Някой казва на съседа си: Грешнико, не мисли, че Бог те обича и се грижи за тебе. Казвам му: Остави тая работа. Никой не знае, кой е грешник и кой — праведен. Никой не знае, кого обича Бог и как го обича. Той обича и грешниците. Като провериш това, наблюдавай, да научиш пътя на Божията Любов. Когато иска да възпита някого, ако е богат, Бог му взима богатството и го прекарва през големи страдания. Така възпитаваше Той и праведния Иов. По човешки, Иов беше праведен, но не и от гледището на Бога. Иов беше богат и добър човек, но имаше някои недъзи, които сам не виждаше. За да го освободи от тях, Бог го прекара през големи страдания. Като се натъкна на страданията, Иов прокле и съдбата си, и живота си, и себе си. Бог не го осъди за това, но го застави да се осъзнае, да дойде до разкаяние. Иов видя погрешките си и се изправи.

Днес хората се карат, бият се и после се помиряват. Аз се радвам на това, защото започват зле, а свършват добре. Някои дохождат да ми разправят, че младите ходели двама по двама, двойки. — Има ли нещо лошо в това? — Брат и сестра не ходят ли заедно? А вие, които ги виждате, се съблазнявате. И

вашият сняг се топи. Ако младите грешат, а старите ги критикуват, те взимат участие в погрешките им. Вие не знаете, коя е причината за дружбата на младите. Старите мислят, че те се любят. Чуйте, как се разговарят. В първо време си гугуцат, а после се оплакват един от друг. В края на краищата, и двамата съзнават, че са назначени на служба, да свършат някаква работа. И двамата са чиновници. Хората тълкуват, че те са престанали да се обичат. Аз казвам: Те са уволнени. Когато хората не се обичат, уволняват ги от служба. Следователно, дойде ли някой да се оплаква, че изгубил любовта си, казвам. Моли се, да те назначат пак на служба. Сега може да ти дадат или по-висока, или по-ниска служба. Като знаете това, не се критикувайте. Старите не трябва да критикуват младите, а младите да бъдат внимателни, да вършат добре работата си. Вие живеете в Божествения свят. Трябва ли да се безпокоите за неща, които не зависят от вас и не са ваша работа? — Двама млади се любят. — Това е Божия работа. — Мъжът напуснал жена си. — И това е Божия работа. — Някой забогатял. — Божия работа е това. — Еди - кой си умрял. — Божия работа е това. Каквото и да ви се случи, казвайте: Божия работа е това. Ако тълкувате нещата, това е човешка работа.

Сега всички хора са недоволни. — Защо? — Всеки иска да му обърнат внимание, да заеме първо място в живота. Имайте търпение, и това ще стане. Животът е колело, а ти — зъ-

бец на това колело. Ще дойде и твоят ред, ще се хванеш и ти. Любовта ражда живота, но отношенията на любовта към всички форми на живота не са еднакви. Например, два славей се любуват, заедно си пеят в гората. След време мъжкият славей взима човешка форма, а женският си остава в същото положение. Какво ще бъде отношението на този човек към славей? Как ще постъпи с него? Той ще го тури в клетка и ще му се радва. Всички птички, затворени в кафез, са възлюбените на хората. Всички животни, които обичате, са били ваши възлюбени в миналото. Ще кажете, че това не са умни приказки. Умно ли постъпил Мойсей с овчаря? Той постъпил по човешки, а човешкият закон всякога остава неразбран и създава ред противоречия. Затова Бог изпрати своя Син, да пострада на кръста, за да покаже на хората, какво нещо е Любовта. Мойсей казал на евреите: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Обаче, той не даде пример за тая любов. Въпреки това, Мойсей беше един от напредналите евреи. От голяма ревност към Бога, той извърши едно убийство. При това, той издаде такива закони, които, за най-малки погрешки, наказваха със смърт. Който се опитваше да реже пръчици в съботен ден, наказваше се със смърт.

Съботата може да се зачита и по друг начин. Ако използваш някого в името на любовта, това не е ли незачитане на съботата? За

предпочитане е да изгубиш всичко, но да не изкористиш любовта. Тя прави човека силен и мощен. Докато любовта е в тебе, нищо отвън не ти трябва. Отвън никой не може нито да опази любовта, нито да я отнеме. Ако мъжът мисли, че може да запази любовта на жена си по външен начин, лъже се; и ако жената мисли, че отвън може да запази любовта на мъжа си, и тя се лъжс. Така нито мъжът ще опази жена си, нито жената — мъжа си. Ако мъжът иска да опази жена си, нека я обгърне с огнена атмосфера. Който се опита да се доближи до нея, ще изгори. Ако жената иска да опази мъжа си, трябва да го обгърне с огнена атмосфера. Много мъже и жени са изгорели в тоя огън. Най-малкото докосване до жена или мъж, които са оградени с такъв огън, причинява смърт. За да не умреш, ще стоиш далеч от огъня. Ще обгърнеш своя възлюбен с огнена аура и ще пишеш: Пипането е опасно. Само така животът може да се пази. Никаква друга философия не съществува. — Защо е така? — Никакво обяснение не се дава. Казвам: Огън е това! Ако влизаш в него, за да го опиташ, смърт те очаква.

Казвам: Вложете повече вяра в себе си и в своя ближен. — Дали води той чист и свет живот? — Не се съмнявай в него. Не го подозрирай. Подозрението е резултат на суеверието. Човек е крайно суеверно същество. Ти си суеверен, защото искаш да придобиеш нещо само за себе си. Ти очакваш Бог да направи нещо

специално за тебе. Щом напуснеш суеверието, ти започваш да подозираш. Подозрението има отношение към страха. Подозрителният човек е крайно страхлив. Мъжът подозира жена си от страх да не я изгуби. Жената подозира мъжа си от страх да не го изгуби. Обикновено човек подозира от страх да не му вземат онова, което обича.

И тъй, превърнете суеверието във вяра. Като ти говори някой, вярвай му. Намери една добра чърта в него и се дръж за нея. Кажи си: Тоя човек никога не може да ми причини зло. Много хора подозират близките си, подозират и Бога. Това е престъпление. Казваш: Бог не постъпи с мене, както трябва. Значи, с всички постъпва добре, само с тебе постъпва лошо. Това показва, че ти се считаш божество, на което трябва да се обърне специално внимание. Бог е абсолютно справедлив и никого не съди. Как постъпи Той с Адама? Като сгреши, Адам се скри от лицето на Бога. Като го търсеше из райската градина, най-после Бог го намери и попита: Де си, Адаме? — Скрих се, Господи, от лицето ти, защото съм гол. — Кой ти каза това? Да не си ял от забраненото дърво? Бог не каза на Адама, че е сгрешил, не го осъди, но го остави сам да си признае погрешката. Следователно, ако видиш, че брат ти греши, не му казвай, че е сгрешил, остави го сам да види голотата си. Бог потърси начин да се изправи погрешката на Адам и Ева. Те излязоха от рая, но обнадеждени. На змията Бог каза: Понеже

ти изкуси първите човеци, главата ти ще бъде смазана. На Адама каза: Ти ще изкарваш прехраната си с пот на челото. А на Ева каза: От тебе ще се роди Оня, Който ще покаже на хората пътя за рая, да се върнат там, отдето са излезли.

Първият грях стана поради непослушанието на Адам и Ева. Сега непослушанието трябва да се замести с послушание. Христос трябва да влезе в човешките мисли, чувства и постъпки като идея. Само така ще познаете Бога в себе си. Като говоря тъй, някои казват: Хубаво говориш, но ние се нуждаем от пари. — Право е, без пари не може. — Ние се нуждаем от знание. — И без знание не може. — Деца ни трябва. — И без деца не може. — Приятели ни трябва. — И без приятели не може. — Добри служби ни трябва. — И без това не може. Добри са желанията ви, но те трябва да дойдат на своето време. Ти искаш добра жена, добри деца, добър мъж. Пригответ ли си за тях? Искаш добри приятели, но и за тях не си готов. — Ние сме готови за всичко. Ние сме умни хора. — Ако сте умни, защо стоите в България, да ви разиграват? Как стоите при тия държавници и при това духовенство? Питат, кой ще ме замести, като умра. Това е все едно, да питате, кой ще замести Господа. Това е най-неразумният и неправилен въпрос. Може ли Господ да умре? — От вас зависи. Вашият Господ може да умре, а може и вечно да живее. Като грешиш, Бог в тебе ще умре.

Ако живееш като праведен човек, Бог в тебе вечно ще живее. Това значи, животът ти постоянно да се разширява. Тогава, колкото добри българи намеря тук, ще ги взема със себе си, т. е. ще ги заведе при Христа. Добрите българи ще бъдат грабнати. Няма да остане нито един добър българин на земята. Един след друг всички ще напуснат земята. Те ще отидат при Христа.

Помнете: Същественото в живота е истината. Всички трябва да говорите истината. Мнозина дават криви сведения за нещата. Всеки говори неверни работи. Мъжът говори неверни неща за жена си; жената говори неверни неща за мъжа си. Дъщерята и синът говорят неверни неща за родителите си. Някой се оплаква, че отишъл някъде, трябвали му само 270 лв., и не му услужили. Казвам: Ето, вземи тия 270 лв. Аз дължа на тоя, откогото искаш тия пари. Вместо на него, давам ги на тебе. С това искам да запазя достойнството на оня, от когото се оплаква.

Ново разбиране, нов морал е нужен на хората. Като се намерите пред изпитание, трябва да издържате. Изпитанието да те пече, а ти да седиш спокойно, както става с недопечения хляб. Щом хлябът е недопечен, турям го на скаричка и го припичам. Жена ти те пече — търпи. Ти си на скара, ще се опечеш добре. Още си суров, не си за ядене. Мъжът не харесва жена си — да я тури на скара и да я опече. Тя трябва да търпи, да се радва, че ще

я опекаш, ще стане за ядене. Важно е да знаеш, как да печеш, да не го прегориш, да стане на въглен. Печи човека, но му предай поне едно ценно качество.

Сега, като ви говоря така, аз отварям кесията си, пълна с звонкови монети, и казвам: Кой колкото иска, може да си вземе. Казвате: Кой ще носи тия пари, да ни тежат. От друго място ще вземем. — Напълнете кесииите си още сега. На друго място няма да намерите. Ще дойдат усилни времена, ще ви потрябват. Вие сте минали и през други богати места, но и от там не сте си взели. Вземете си сега, да не изпуснете добрия случай. Ще дойде ден, когато ще ги търсите, но няма да ги намерите. И така минавате по тоя път, вземете си. — Не искам пари. — Напълни си кесията с златни монети и не говори повече. Откажи се от кривата философия, че пари не трябват. Друг е въпросът за книжните пари, които всеки ден губят цената си. Ако ме слушате, напълнете кесииите си. Ако не ме слушате, ще минете през големи страдания, ще се натъкнете на голяма беднотия. Не очаквайте всичко наготово. Не казвайте, че Бог е добър, ще се погрижи за вас. Напълнете кесииите си, облечете здрави дрехи и обувки и така въоръжени, тръгнете на път. Бог е създал златото за човека, да си служи с него. Ето, и между учениците на Христа имаше касиер. Когато казаха на Христа, че искат от тях данък. Той каза на Петра: Хвърли мрежата си във водата. Ще извадиш една риба, в устата на която

има една златна монета. Извади монетата от устата ѝ и иди да платиш данъка. След това пусни рибата във водата, свободно да си плува.

Това е новата философия, новото знание, от което всички се нуждаят. Сега вие се радвате на онова, което още не сте опитали, не сте го приложили. Отчасти сте го приложили, в миналото някога, но сега трябва да го приложите, да бъде основа на вашия бъдещ живот. Аз не се интересувам за миналото ви; то е свършен факт. Интересувам се за вашия бъдещ живот. Понеже бъдещето не е още реално, затова се спирам на вашето настояще. От него ще черпите и от него ще давате на другите. Как сте живели някога, това не ме интересува. Ако се спирам на миналия ви живот, ще се отклоня от целта на моята работа.

Помнете: В настоящето се крие вашето щастие и разрешаването на вашите задачи. Човек има да разрешава трудни задачи. Лесно ли е да разрешиш задачата, защо хората не те обичат и какво трябва да направиш, за да те обикнат? Не е лесно да задържиш любовта на хората към себе си. Ако мислите, че може да си играете с любовта на някого и пак да ви обича, вие се лъжете. Не можеш да си играеш с човек, който те обича. Трябва да имаш добри отношения към оня, който те обича. Само така можеш да задържиш любовта му. Така и Бог постъпва. Срещна ли двама души, които се карат, аз знам вече, какви са отношенията им. И двамата носят по една стомна с вода, но се

карат, кой от двамата носи повече. Единият казва, че той носи повече вода; и другият казва същото. Най-после те се сбиват, счупват стомните си, и спорът се свършва. След това аз им давам по една нова стомна и казвам: Идете да напълните стомните си, и не се карайте. Всеки носи толкова, колкото силите му позволяват. Живейте в мир и любов помежду си.

Казвате: Искаме да чуем нещо ново. — Новото е новата стомна. Превържете пукнатите си глави, вземете стомните си и идете за вода. Като достигнеш брата си, кажи: Братко,* прости ме, сгреших. Не трябваше да постъпвам така. Ще изправа погрешката си. И той, от своя страна, ще се извини. Отношенията между хората трябва постоянно да се подобряват.

Правете добро, за да се изясни вашето облачно, мрачно небе. Който постигне това, ще чуе новата ангелска песен: Няма Любов като Божията Любов. Научете се и вие да пеете тая ангелска песен:

— Няма любов като Божията
Любов.

— Само Божията Любов е
Любов.

Отче наш.

3. Утринно Слово от Учителя, държано
на 11 октомврий, 1936 г. София.—Изгрев.

Шестото чувство

Ще прочета трета глава от Евингелието на Йоана.

Една българска пословица казва: „Повторението е майка на знанието.“ Това е отчасти верно. Да се повтарят стари работи, това не е знание. Не всички неща, които се повтарят, са верни. Абсолютно верни са ония неща, в които няма никакво изключение. Ти разправяш нещо, но го предаваш или преувеличено, или намалено. Щом не го предаваш, както е станало, и в двата случая има нещо неверно. Някои искат, чрез вярата на хорста, да прокарат неверните работи за верни.

Сега вие сте влезли в Школата с цел да развивате известни дарби и способности. Ако не работите, както трябва, влизането ви в Школата е безпредметно. Ако детето проявява дарба към рисуване, а не работи, нищо няма да излезе от него. В първо време майката се радва на неговите драскулки, на картинките му. Обаче, това са обикновени работи. Те нямат никаква художествена стойност. Това са обикновени линии. За да придобие художествени линии на ръката, детето трябва да учи, да работи върху своята дарба. Не е лесно да начъртаеш художествено една линия. Ръка се иска за това.

Човек трябва да работи 20—30 години в областта на художеството, за да нарисува една линия, която да го препоръча като художник. Външно една линия може да е правилна, красива, но, ако я увеличите и се вгледате в нея, виждате, че има нещо неправилно.

Същото се отнася и до човешкото лице. Външно то е красиво, но ако го увеличите, виждате, че има нещо, което не ви харесва. Наистина, човешкото лице не е така красиво, както изглежда. — Защо? — Защото отблизо се гледа. Всеки предмет, гледан отдалеч, се представя по-красив, отколкото е в действителност. Например, отдалеч Витоша е по-красива, отколкото отблизо. Колкото повече се приближавам, толкова повече тя губи красотата си. Линиите ѝ се очъртават в подробности, и тя започна да губи онай красота, която има отдалеч. Красотата има отношение към разумността и хармонията. Само разумният човек е красив. Ако сравняваме човека, като разумно същество, с животните, виждаме голямата разлика, която съществува между тях. Човек, например, си прави голяма, удобна къща, да живее свободно, а също така да има място за гости. Каква е къщата на птицата? В нейното гнездо има място само за нея и за малките ѝ. Дойде ли ѝ някой гост, за него няма място. Такива са къщите и на останалите животни. По аналогия на това, казвам: Светският човек си прави къща само за себе си и за своите деца. В къщата на духовния човек има място и за външни хора, но не за всички.

Сърцата на сегашните хора не са много широки. В тях могат да влязат няколко души. Влезе ли един повече от определеното число, положението става тягостно. Не е лесно да служиш на много хора.

Като ви говоря така, вие трябва да разглеждате нещата научно, да се отнасяте към всичко казано критически. Говорят ми нещо за даден човек. Казвам: Аз не мога да дам мнението си за този човек, не го познавам, не съм го опитал. Каквото и да ми говорят — лошо или добро, ако е верно, те имат право да говорят; ако не е верно, нямат право да говорят. Всички неверни неща се пишат за сметка на оня, който ги казва. Всяко неверно нещо се пише на гърба на оня, който го разпространява. И лихвите се турят пак на него. От духовния свят, с помощта на радио, слушат всичко, което се говори на земята, и записват. Ако някой държи беседа или сказка, и това слушат. — Верно ли е това? — Може да го проверите. Оня, който има добре развито шестото чувство, може да вижда, какво става в невидимия свят. Даже и в трета степен да е развито шестото чувство, той пак може да проникне в духовния свят, да види, колко е красив. Между физичния и духовния свят има известна прилика, но хората още не са свалили всичко, което съществува в духовния свят. В бъдеще това може да се постигне. Тогава ще дойде Царството Божие на земята. И животните са взели много неща от хората, но голяма е разликата между

човека и тях. Вижте, какви са дрехите на животните! Това е тъй естествено! Те живеят в крайно гъста материя, в лоши условия. Козината им служи за самозащита против лошите условия. Човек е излязъл вече от най-грубите и тежки условия и постепенно върви към по-благоприятни условия. Телото на човека е изложено вече на Божествената светлина. Той я възприема и обработва в себе си. Ако разглеждате човека с окоето на ясновидеца, т. е. на оня, в когото шестото чувство е развито, виждате, че, освен физично тело, като външна дреха, човек има и други тела, едно от друго по-фини, от по-рядка материя. Същественото в човека е неговото Божествено тело.

И тъй, учете, да придобивате повече знания. Може и да се критикувате, нямам нищо против критиката, но тя трябва да почива на опит. Ето, сегашните учени правят опити, да разберат, съществува ли друг свят, или не. Те са дошли до заключението, че, за да се докаже съществуването на другия свят, човек трябва да има съответно чувство. Това е шестото чувство. Без него не можеш да проникнеш в другия свят. Реален е онзи свят. Обаче, за да възприемеш реалността, ти трябва да имаш съответно чувство, особен усет. Как ще познаеш един предмет, ако нямаш пипане, усет или стремеж към него? Без тия неща светът ще бъде затворен за тебе. В това отношение, учените са искрени, като казват, че със сетивата, които сегашният човек има, никакво духовно знание

не може да се придобие. Физичният свят е триизмерен. Той е нагоден за петте сетива на човека. Вън от тоя свят, човек се нуждае от още едно сетиво — шестото, т. е. сетиво, което отговаря на четириизмерния свят. Иначе, не бихме могли да си обясним, как, между хиляда души, само един вижда неща, които другите не виждат. Ще кажете, че това е халюцинация, сянка на живота. — Възможно е. Питам: Как ще си обясните предсказанието, с което някой ви предупреждава за нещо? Някой ви казва, че след десет деня къщата ви ще изгори. Вярвате, или не вярвате, това се сбъдва. Същият човек ви казва, че след време ще пътувате с влак. По пътя ще стане катастрофа, влакът ще дерайлира, и вие ще бъдете контузен. И това се сбъдва.

Предсказанията не се отнасят само до отрицателни неща. Същият човек предсказва на един крайно задлъжнял търговец, който се намира пред фалит, че след два месеца положението му ще се подобри. Отнякъде ще му дойдат пари. Той ще изплати дълговете си, ще подобри положението си и ще даде възможност на децата си да свършат училище. Отде ще дойдат тия възможности, и той не знае, но фактът е на лице. Както казва, така става. Казвате: Няма защо да слушаме духовете, те да ни оправят работите. И аз казвам: Не чакайте духовете да оправят работите ви. Сами трябва да се грижите за работите си, но ако нищо не правите, те ще ви нареждат. Някой не си плаща дълго-

вете, оставя други да плащат за него. Щом сам не си оправя сметките, невидимият свят ще го застави да си плати. — Как? — Ще му изпратят някаква болест или някакво нещастие, и той ще каже: Имах един дълг, отдавна забравен, ще го изплатя. Хората не са длъжни да ми плащат задълженията. Щом сам не се е сетил, духовете са го подканили да отиде и си плати дълга.

Казвате, че не трябва да слушате духовете. — Някога трябва да ги слушате. По-добре ли е да ви дадат под съд за неизпълнено задължение? Щом не плащате, ще ви съдят. За много неща ви съдят, без да подозирате това. Вие събирате камъни от планината, правите си къщи и не мислите, че ще плащате. Нямате право да взимате безразборно камъни от планината. Няма случай в живота, като си направите каменна къща, да не платите за нея. Далечен или близък ваш роднина, или някой от домашните ще плати с живота си. Като знаят това, хората правят курбан, плащат с чуждия живот. Изобщо, за всяко предприятие се плаща. Доброволно или насилствено, все ще платиш нещо. Като знаете това, не търсете причината за нещастията в живота. Някои нещастия се дължат на невниманието на хората, а други се причиняват от извънземни същества. Те са като хората. Щом не обичат някого, те са готови да му причинят пакост. Ако го обичат, те му правят добро. Бог си служи и с добрите, и с лошите духове. Той изпраща добрите духове да

помагат на ония, които се готвят за Царството Божие. Това е истина, която сами трябва да проверите. Каквото и да ви казвам, проверявайте. Иначе, ще предавате моите думи, без да имате опитност. Ако и оня, който ви слуша, няма опитност, думите ви остават напразно. Всичко, което говорите, трябва да е изпитано и проверено.

Някои се възмущаваха, че един турски професор говорил за турски език като първичен. Разбрали — недоразбрали, те разнасят думите на професора. Всъщност, той искал да каже друго нещо, но криво го разбрали. Така говорят и за новото учение. Казват, че то излязло извън границите на България, че има много последователи и т. н. Те се заблуждават. Колко души последователи има, и те не знаят. Колцина от тях са истински вярващи? На колко от тях може да се разчита? Питам: Колко души има между вас истински вярващи, на които може напълно да се разчита? Аз разчитам на всеки от вас дотолкова, доколкото и вие уповавате на Бога. Който не уповава на Бога и живее вън от Него, е подобен на всички хора. Казваш, че имаш високо мнение за мене, че уповаваш на Бога. — Докога уповаваш на Бога? Докато имаш богатство, имот, здраве. Щом изгубиш всичко, губиш и упованието. Всяко нещо, което се основава на материалното, лесно се губи.

Ще кажете, че ме почитате. За какво ме почитате? Аз съм беден човек, нищо нямам

на земята. — Ти си Божи човек, изпратен от небето. — Аз трябва да докажа това. Как ще го докажа? — Ти говориш добре, хубаво проповядваш. — Кой не може да говори? — Ние вярваме в тебе. — На какво почива вашата вяра? Петър каза на Христа: „Ти си Син на Бога живаго.“ Христос му отговори: „Плът и кръв не ти откри това, но Отец ми, Който е на небеса.“ Ако Бог ви е открил нещо, благодарете. Ако мислите, че друг някой ви е пошепнал нещо на ухото, не говорите истината. Дойдеш ли до реалността, ти не можеш да се съмняваш. Ще вярваш в реалността така, както вярваш в светлината. — Аз не вярвам в светлината. — Ще повярваш. — Как? — Ще тръгнем заедно на път в една тъмна нощ. Ще вървим, ще се блъскаме, без да знаем, къде отиваме. Аз изваждам една свещ от джоба си, запалвам я и казвам: Виждаш ли пътя? — Виждам. — Вярваш ли в светлината? — Вярвам. Изгасвам свещта и казвам: Върви напред! — Не мога, не виждам пътя, спъвам се. Запалвам свещта. — Виждаш ли? — Виждам. — Вярваш ли във въздуха? — Вярвам. — Във водата? — Вярвам. — В хляба? — Вярвам. — Светлината, въздухът, водата и хлябът са реални неща, които всякога могат да се опитат.

Прилагайте вярата си, за да се усили. Опитвайте нещата, за да влезете в реалността на живота. Вие обичате да преувеличавате и да намалявате нещата. Понякога това е необходимо, за да направите нещата разбрани и достъпни. Казваш: Видях Господа. — Как Го ви-

дя? — Като старец, с бяла дреха, с бял калпак на главата. Това е обикновен човек, не е Господ. Ако Бог слезе на земята, и тя няма да устои пред лицето Му, ще се стопи. Какво ще стане с тебе, обикновеният човек, ако видиш Господа? Ти не би устоял даже пред лицето на един ангел. Ангелите са светли, мощни духове. Достатъчно е да видиш лицето на един ангел, за да се простреш на земята. Даже пророк Данаил, един от посветените, като видял ангел, паднал на земята. Не казвам, че никой не е виждал ангел. Мнозина са виждали ангели, но малцина са устояли пред тяхния поглед. Когато първосвещеникът Захарий видя ангел, който му каза, че ще му се роди син, той не повярва. За неверието си онемя. След това Захарий искаше да каже, че имал видение, но не можеше да говори.

Сега, да оставим настрана миналото и вашите стари вярвания. — Едно време Бог е говорил на човека. — И днес Бог му говори. — Едно време човек е виждал Бога. — И сега Го вижда. Днес хората спорят, кой повече вижда, кой повече знае и кой повече може. Всички хора не виждат еднакво, не предават нещата еднакво, защото шестото чувство не е еднакво развито у тях. Двама художника рисуват една и съща картина от природата. Те спорят помежду си, коя картина е по-хубава. По-хубава и по-верна картина е оная, която е по-близо до природата. По-близо до природата, значи, по-близо до реалността. Добрият човек рисува

човешкото лице така, както е в действителност. Това наричаме реален, истински образ.

Мъчно се рисува човешкото лице. — Защо? — Защото е подложено на постоянни външни и вътрешни промени. Днес имаш един възглед, едно мнение, на другия ден се изменяш. Някога промяната е в добър смисъл, някога не е добра. Казваш: Имах добро мнение за този човек, но го измених, не мисля вече толкова добре за него. — Защо си измени мнението? — Така почувствувах. — Чувствуването не е нещо научно. Трябва да се обосновеш научно, защо измени мнението си за този човек. Твоето мнение трябва да отговаря на реалността. Казваш за някого, че е добър човек. Опитах ли си неговата добрина? Давах му двеста лева на заем, с условие да ги върне след два месеца. Не само, че не ги връща след този срок, но даже не се извинява. Българинът не е точен. В това отношение, англичанинът е пример за точност. Преди войната бях изписал няколко английски книги. Изпратих нужната сума, но се оказа, че книгите са с един шилинг по-евтини. Получих сметка за книгите. В сметката беше написано, че на мое разположение е оставен един шилинг. Няколко години наред аз получавях същата сметка, с един шилинг на мое разположение. Като стана войната, шилингът отиде вече. Точността има отношение към благородството. Англичанинът знае, какво нещо е точност. Той знае законите на духовния свят, знае, какво представя точността и в този свят.

Казват ти от духовния свят: Стани и направи молитва! — Студено е, не ми се става. — Стани! — Нямам разположение. Увиваш се още по-добре в юргана и отново заспиваш. Не знаеш, че ако не станеш на молитва, тоя ден ще ти се случи някакво нещастие.

Един наш брат разказваше следната своя опитност. Той имал обичай всяка сутрин да си прави молитва. Освен това, като тръгвал на път, всякога се молел. Един ден трябвало да пътува с влак, но понеже бързал много, отложил молитвата си. Върнал се още същия ден и какво намерил въкъщи? Децата, като играели с камъни, по невнимание ударили едното му дете в окото. Малко останало да извадят окото му. Братът свързал това нещастие с отлагане на молитвата си. С това той прекъснал връзката си с Бога. След тази случка никога не пропуснал да се моли.

Един ден бях на гости в дома на същия брат. Заварих сериозно положение там: братът болен, на умирање. Влязох в друга стая, седнах с лице към изток и размишлявам. След малко в стаята влезе другарката на брата и ми каза: Учителю, той заминава. Дано Бог му помогне да поживее още десетина години, да отгледа децата. Влязох в стаята при болния. Виждам, че се е пренесъл нещо, но устата му шепнат молитва. Наведох се близо, чувам да шепне: Господи, върни ми живота. Ако оздравея, обещавам да Ти служа, да изпълня Твоята воля. Като чух, че се моли, казах на сестрата: Не се страхувай, още утре болният ще бъде по-добре.

Щом се моли, той няма да замине. Наистина, още на другия ден братът беше по-добре. Когато се моли, болният се свързва с Бога, и молитвата му се приема. Това е факт. Сестрата ще каже, че като дойдѐ Учителят, болният оздравя. Казвам: Болният се молеше добре, искрено, затова оздравя. Като отидох при него и чух молитвата му, аз знаех вече, че той ще оздравее. Ако не се молеше, и в мое присъствие щеше да си замине. В него имаше силно желание да живее, да изпълни Божиата воля, затова и молитвата му се прие.

И тъй, ако искате да вървят работите ви добре, не се увличайте в материални работи, не се поддавайте на неверни слухове. Всяка работа, която започвате, трябва да е благоугодна на Бога, или в съгласие с законите на разумния свят. Работете само онова, което ви е определено от Бога, т. е. за което сте родени. Ако си роден за художник, рисувай; ако си роден за музикант, свири; ако си роден за лекар, лекувай хората. За каквото си роден, това ще работиш. Като знаете това, не спъвайте нито себе си, нито близките си. Кой за каквото е роден, в тая посока да работи.

Христос казва: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е.“ С други думи казано: Роденото от Духа е разумно, неограничено; роденото от плътта е неразумно, ограничено. Човек е разумен, а животното — неразумно. Човек може да разсъждава, да прави изводи и заключения; животното не разсъжда-

ва, не прави никакви изводи. Човек има освен практически, още и теоретически познания; животното има само практически познания. Например, когато една котка иска да прескочи от едно място на друго, тя се ползува от опитността си, знае, колко е голямо разстоянието между двете места, и сполучливо прескача. Когато иска да хване жертвата си, тя знае, какъв скок да направи. Това не е знание, нито успех, нито напредък. Всички крадци и престъпници имат дълги ръце. Ако днес не са такива, в миналото са били. Като са правили опити да крадат, те са протягали ръцете си, поради което са станали дълги. Крадецът постоянно носи в себе си мисълта да посегне към нещо и протяга ръцете си. Затова, именно, ръцете му са по-дълги, отколкото на оня, който никога не краде. Това е доказано научно. Хора, които повече мислят, а по-малко чувствуват, имат дълги носове; които повече чувствуват, а по-малко мислят, имат къси и широки носове. Те са по-здрави. Ония, които имат по-дълги и тесни носове, са по-сприхави. Сприхавостта и нервността на човека се дължат на излишна умствена енергия, която се натрупва в носа. Значи, излишната умствена енергия разстройва нервната система. Като знаете това, не претоваряйте мисълта си с излишни грижи. Някой казва: Какво да правя с тая къща? Стара е вече тя, утре може да се срути; тъмна е, не прониква достатъчно светлина. — Много просто. Подпри я с две-три греди, ще я закрепиш

малко. Отвори един-два по-големи прозорци, да прониква повече светлина. Къщата ти ще бъде по-светла и хигиенична, а ти — по-здрав. Не се безпокойте за къщите си. Наистина, те са пособия, предметно учение, но не са цел в живота.

Някой казва: Защо ида тук да си губя времето? — Кой те кара да идеш? Насила никой не те е заставил. Ти приличаш на търговец, който цял ден стои на пазара, очаква да дойде някой, да купи от стоката му. Минават два-три часа, никой не дохожда; минава обяд, пак никой не дохожда. Той затваря дюкяна си недоволен, че нищо не спечелил. Обаче, все вярва, че работата му ще тръгне напред. На другия ден пак отваря магазина си, очаква клиенти. Най-после иде един негов приятел който има лек крак, и след него започват да се редуват един след друг клиенти. Вярата му се усилва, и той се радва, че неговият добър приятел повлякъл много клиенти. И обратното се случва: влиза в магазина му един господин, след когото всичко се разваля. Никой вече не влиза в магазина му, и то не само за един ден, но за няколко. Лоша стъпка има тоя човек, не води клиенти след себе си.

Две фирми съществуват в света. Те си противодействуват взаимно. За да се справят с това противодействие, всяка фирма трябва да прилага своя ум, да мисли. Само така те могат да изправят живота си. Ако не мисли право, човек прилича на оня американец, милионер, който

заплатил 400 милиона долара за построяване на железопътната линия между Чикаго и Буфало. Той построил линията, а след това отишъл да види, какво е истинското положение на работата. Какво видял? Друг американец, милиардер, построил вече същата линия, успоредно на неговата. Значи, явил му се конкурент. Дълго време мислил той, какво да направи. Най-после решил да се самоубие. Жена му забелязала, че той е много замислен, решава нещо. Тя влязла в стаята му и го запитала: Кажй ми, какво има! Ти замисляш нещо лошо. Кажй ми, какво мислиш да правиш? Как са твоите материални работи? — В безизходно положение съм. Не мога да понеса позора, който ме очаква. Спасението ми е в смъртта. Тя му казала: Ще ми дадеш право, аз да наредя твоята работа. След една седмица всичко ще бъде готово, но ще ми обещаеш, че ще ме слушаш. Какво направила тая умна американка? Отишла в кантората на един голям милиардер в Чикаго и казала на един от чиновниците: Моля, извикайте директора на кантората. — Не може, той е зает, времето му е много скъпо. — Искam само пет минути от времето му, за което ще заплатя. Най-после той я приел. Тя му казала: Построихме една железопътна линия от Чикаго до Буфало. Моля ви само едно: Вие да бъдете първият пътник, който ще пътува по тази линия. Ние ще платим разносните. Нищо друго от вас не искаме. Той я погледнал, усмихнал се и определил деня на пътуването. Тя благодарила на директора, пла-

тила за времето, което му отнела, и тръгнала за дома си. По пътя се отбила в редакцията на един от ежедневните вестници и дала съобщение, че еди-кой си милиардер ще пътува по новопостроената линия Чикаго — Буфало. Конкурентът на мъжа ѝ, като се научил за това, казал: Аз давам 600,000,000 долара за тая линия. Така, умната жена на американеца направила договор с конкурента и спасила положението на мъжа си. Какво щеше да стане с тоя американец, ако жена му не беше умна? Следователно, ако жена ви е умна и може да спаси обърканото ви материално положение, дайте ѝ всичките права за това. Тя вярва в своята сила. Човек трябва да бъде искрен в себе си — да си признае, може ли да свърши една работа, или не. И тогава ще знаеш, кои неща стават, както желаш, и кои не могат да станат. Щом нещо не става, ще търсиш причината за това.

Казвам: Каквото и да става в живота ви, не се обезверявайте, но усилвайте вярата си. Сегашната ви вяра е основа на нещата, но тя трябва да расте. Всичко е подложено на растеж. И телото ви расте. Всяко нещо, което не расте, не се развива. Ако детето не расте, не може да се развива. Ако възрастният не расте, също не може да се развива. Казват, че човек расте само до 25 годишна възраст и после преставя. От 25 години нагоре той преставя да расте на височина, но расте на широчина. Дали на височина, или на широчина расте, важно е, че в организма става постоянна промяна. От

25 години нагоре расте и се развива мозъкът. Това продължава до старини, даже и до 120 години. Докато расте, човек може да бъде полезен. Бог е вложил в него голям капитал, който трябва да се разработва. От този капитал ще се ползват и той, и неговите близки. Като ученици, вие трябва да работите върху своя характер: нечистото да отстранявате, а с чистото да работите като със звонков капитал. Ако имаш лоша чърта — да говориш зад гърба на хората, не трябва ли да се освободиш от нея? Искаш да изтъкнеш една лоша постъпка на твоя сестра. Не говори зад гърба ѝ. Извикай я и кажи: Сестра, това, което правиш, не е в интерес на твоето духовно развитие. Преувеличила си някои неща, казала си нещо лошо за своя приятелка. Преди да говориш и да преувеличаваш фактите, провери, доколко са верни те. Така ти изопачаваш характера си. Не говори за никого лошо. Бъди справедлива към всички.

Сега и на вас казвам: Искам всички да бъдете искрени, справедливи, добри. Който иска да живее само за своите интереси, да отиде в света. Ние и там ще му помагаме. Ако иска да стане богат, там е мястото му. Вие сте дошли тук да се учите, а не да се карате. Училището не е място за търговия. Изгревът е велико училище. Всичко, което иде отвън, е пособие за това училище. Никой няма право да присвоява нещата. Не е позволено в Школата да се образуват партии, да се кооперирате. Ако се коопе-

рирате в името на Бога, да изпълнявате Неговата воля, това разбирам. Да се кооперирате и да теглите към себе си, това значи, сами да се провалите. Вие сте касиери на Бога, затова ще бъдете честни. Дали сте на Изгрева, или в града, всеки трябва да работи за Господа. Не искам да бъдете бедни. Бъдете богати, но употребете богатството си за Господа. В това се крие вашето добро. И аз желая вашето добро. Не се критикувайте. Само смелият и решителният може да критикува, защото знае, как да критикува. От оня, който много знае, много се иска; от оня, който малко знае, малко се иска. Който много има, много дава; който малко има, малко дава.

Сега, каквото и да ви говоря, каквито съвети да ви давам, вие пак ще постъпите по своему. Някой ме пита за нещо, иска моя съвет, а после казва: Защо допуснахте да стане така? Ако не му дам никакъв съвет, лошо; ако му дам съвет, пак лошо. Предпочитам да излеза лош, но да го посъветвам, отколкото да не му кажа нищо. Ако не бях му дал никакъв съвет, положението му щеше да бъде по-лошо. Който е решил да изпълнява Божията воля, той туря своя интерес настрана. Ще тръгне някоя сестра да проповядва моето учение. Как ще проповядва? Какво ще каже на хората? Има ли някаква дарба, да докаже на хората, че предвижда нещата? Ще каже, че познава един Учител, който вижда всичко. Това не е достатъчно. Хората искат научни доказателства. Не

е важно, кой какво знае и може; важно е, какво ти знаеш. Божественото всякога успява, а човешкото минава и заминава, без да остави дълбоки следи. Така знай аз нещата. За мене е така, а за вас не знай, как гледате на тях. Всяко нещо, за което говоря, е опитано и проверено от мене. В него нямам никакво съмнение и казвам: Това е верно, защото съм го опитал. Онова, което не съм опитал, може да бъде верно и неверно.

Някои казват: Учителят слиза много долу до нас. — Не слизам долу, но правя опити, проверявам учението, което проповядвам. За мене е важно, мога ли да слеза долу и да се повдигна; мога ли да слеза при хората, без да се съблазня и увлека от нещо; мога ли да слушам обидни думи по мой адрес, без да ме засегнат. Всеки, който говори неверни работи, е даден вече под съд. Това не е само за мене, за всички хора. Скоро ще излезе присъдата на ония, които говорят неверни неща. Това изисква любовта. Не е позволено, в името на любовта, да се вършат престъпления. Време е вече всеки да се изповяда и да изправи погрешките си. Дали съм аз, или вие, законът е един и същ. Аз съм готов да изправам и най-малката си погрешка. Ако съм направил погрешка, ще кажа: Сгреших, но съм готов да изправам погрешката си. Това е справедливост. Това е кавалерство. Това изисква човешкото достойнство. Изнасяйте нещата, както са в действителност. Характер се иска от човека. Защо

ще скриваш истината? Ще дойде някой да ме хвали, че съм добър човек, че правя добрини. Защо са тия приказки? После ще каже, че иска да му помогна, да му дам пари на заем. Ще ме хвали и повдига до небесата, за да му дам известна сума. Аз мисля вече, как да постъпя с него. Казвам му: Имам пари, но не са мои. На заем пари не давам. Ела след четири-пет деня, аз ще изработя нещо и ще ти дам от моето. Отвреме-навреме лекувам болни, но пари не взимам. Някои ми дават пари, да дам на бедни или болни, както намирам за добре. С тия пари аз правя добро за тяхна сметка.

Казвам: Когато някой ви даде пари, вземете ги. Иначе, ще покажете гордостта си. Дойде една сестра при мене, имаше нужда от пари. Тя нищо не искаше, но аз знаех, че се нуждае, и реших да ѝ помогна. Дадох ѝ 600 лв. Тя взе парите, но на другия ден ги върна. — Защо връщаш парите? — Не искам никакви пари. Утре ще чуят другите и ще кажат, че сте ми дали пари. Искам да бъда самостоятелна, от никого да не завися. Тя се страхуваше и от мене, да не кажа някога, че съм ѝ помогнал. Това е нейното щеславие. Тя иска всички хора да мислят добре за нея. Взех парите назад и я оставих свободна. Причината за връщане на парите може да е друга някоя. Тая сестра може да е бедна, с малки деца, без работа. Като погледне парите, виждат ѝ се малко. Какво ще направи тя с 600 лева? Друг ден дойде при мене някой, иска да му дам пари. — Защо ти

са пари? — Имам болна жена и деца, нямат въглища, стоят вкъщи измръзнали и гладни. После казва, че и той сам е болен. Едно от децата му заболяло от менингит, не знае, какво да прави. Лекарите искали да му направят две инжекции. Казвам: Съветвам те да не му правите инжекции. Оставете го на природата. Ако си заминеш, по-добре да си заминеш естествено. То може да остане на земята, но непременно ще бъде в тежест на домашните. Ако болестта му не е менингит, да му купят мляко да пие. Давам на бащата 600 лв. за мляко и хляб на детето. Това са материални работи, които определят отношенията на хората към Бога.

Гледайте на Бога като на ваш Баща, за да гледам и аз на вас като на чада Божии. Казвам ви, как трябва да се обичате и да си помагате. Казвате, че сте чада Божии, а не се обичате. Ония, които имат кръвни връзки, се обичат повече от тия, които имат духовни връзки. Днес духовната любов работи малко между хората. Много чувства действуват в човека. Те се прекъсват и възстановяват, но, в края на краищата, се изменят и прекъсват. Любовта е единствената сила в човека, която никога не се изменя. Тя остава с човека и вечно го следва. Да обичаш човека, това значи, никога да не прекъсваш чувствата си към него. Едно чувство е силно, докато не се прекъсне. Външно може да се измени, но никога да не се прекъсва. Ако човекът, когото обичаш, говори лошо за тебе и ти причинява пакости, твоето чувство пак не

трябва да се прекъсва. Видиш ли, че той страда, ти пръв трябва да му се притечеш на помощ. Това е любов. Ако не му помогнеш, ти не го обичаш. Любовта изправя всички погрешки. Видите ли една своя погрешка, не я дръжте дълго време в себе си. Колкото по-скоро я изправите, толкова по-добре за вас.

Сега ви съветвам, всички да се изповядате, не един на друг, но пред своята душа. Отворете сърцата и умовете си и се изповядайте пред разумния свят. Да не остане нито една погрешка във вас! Преди да си легнете, отворете сърцето си пред Бога и се изповядайте. Само така ще се справите с мъчнотиите и негодите в живота. Ние живеем в свят, пълен с изпитания. Не мислете, че сте много силни. Всеки момент животът ви виси на косъм. Никой не знае, колко време му е определено да живее на земята. Докато сте тук, гледайте да спечелите нещо, че като отидете на другия свят, да има какво да занесете със себе си. Няма по-велико нещо от това, да влезете в новия живот, в Царството Божие като негови граждани. Затова е казано в Писанието: „Търсете първо Царството Божие и Неговата правда, и всичко друго ще ви се приложи.“ Вие сте дошли на земята да развивате доброто и красивото, което е вложено във вас. Трябва ли да отлагате тая работа за друго прераждане? Дадени ви са всички благоприятни условия да развиете едно нещо — шестото чувство. Повече не се иска от вас. От вас се иска да виждате нещата

ясно, да ги чувствувате право и да ги прилагате на място. Изгревът трябва да бъде образец на чистота, на светли мисли, на възвишени чувства и на благородни постъпки. Помагайте на ония, които страдат и се нуждаят. От Изгрева трябва да излезат хората на новото! И, като виждат ясно нещата, да знаят, как да помагат. Ние трябва да бъдем образец във всичко. Бъдете образци не на думи, а на дела. Не сте ли образци, думите ви ще бъдат глас в пустиня.

Коя мисъл трябва да остане в ума ви от днешната лекция? — Съмнявайте се, прилагайте критическия си ум, изпитвайте нещата, но доброто дръжте. И в Писанието е казано: „Всичко изпитвайте, но доброто дръжте!“ И аз ви казвам: Всичко изпитвайте, но любовта прилагайте! Всичко изпитвайте, но по пътя на истината вървете! Това иска Бог от вас.

Т. м.

✱

4. Утринно Слово от Учителя, държано на
18 октомврий, 1936 г. София. — Изгрев.

Реалността на живота

Ще прочета осма глава от Евангелието на Йоана, от 14 ст. нататък.

Мнозина се питат: Действителен ли е земният живот, или недействителен? Реален ли е той, или нереален? Това зависи от разбирането на хората за живота и от разумното прилагане на техните разбирания. Например, колкото и да говорите на ангела за страданията на хората, те остават теория за него. И на опит да му покажете страданията си, те пак ще останат за него непозната област. Той гледа на човешките страдания като на математическа задача. Същото се отнася и до вас. Някои реални неща са за вас задачи, без да ги разбирате. Казвате, че един ъгъл се отклонява на два, на три и на повече градуса, но какво, всъщност, е отклонението, не знаете. Казвате, че това отклонение може да бъде възходящо или низходящо, без да го разбирате. Казвате: $A:B = B:C$. Обаче, какво представя това отношение в живота, не знаете. Тия отношения трябва да се обяснят. Например, парата има отношение към водата. Ако няма вода, парата не би съществувала. Парата има отношение и към дъждовните капки, излезли от един и същ източник с водата. Вие не знаете, какво е отношението между водните

пари и дъждовните капки. Знаете само, че водата се превръща на пари, които отиват в пространството, дето се изстудяват и във вид на дъждовни капки отново слизат на земята. Падели ли сте от височина четири-пет километра, както дъждовните капки, да се ударите в земята и да останете живи? Ще кажете, че това е отношение, но казаното от вас не е достатъчно. Вие не можете да си представите, как може човек да бъде в отношение, както парата към водата и водата — към парата.

Казвам: Нещата стават реални за човека, само когато ги опита. Хората говорят за любовта, но не я разбират. За тях тя не е реална. — Защо? — Защото не са я опитали, не я познават. Яде ли се, пие ли се любовта, не знаят. Някой казва, че чувствава нещата, следователно, люби. Чувствуването, усещането не е любов. Друг казва, че се е сгорещил, гори от любов. — Сгорещаването, стоплянето не е любов. Когато някой се влюби, забелязва, че вратът, ръцете, краката му се разширяват. — И това не е любов. Разширяването е следствие на нещо. Свойство на материята е да се раширява от топлината. Любовта е нещо неуловимо: тя не се вижда, не се чува, не се пипа. Четеш книгата на някой гений, велик учен или философ. Възхищаваш се от нея, пазиш я като нещо священо, но къде е свещеното? Къде е онова, което те въодушевява? Търсиш го в думите, но не го намиращ; търсиш го в буквите, и там не е. Слушате, че някой говори или пее по радиото.

Казвате, че човек говори или пее, но къде е човекът? Гласът иде отдалеч, но човекът не се вижда. Ако съзнанието ви е будно, вие ще различите един човек ли говори, или няколко; един ли пее, или цял хор. При това, може да различите отделните гласове на певците. Колкото и да различавате отделни гласове, пак не можете да възприемете, какво е истинският човек. И той е неуловим, както любовта. Казваш: Скръбен е тоя човек. — Къде е скръбта му? — Радостен е. — Къде е радостта му? Ти не виждаш нито скръбта, нито радостта му. Радостта и скръбта му не представят самия човек. Те имат отношение към него, но човекът не се вижда.

Всеки човек има отношение към външния свят, но сам не може да си обясни противоречията, които проникват в душата му. Седиш сам и се смущаваш. Защо? — Безпокои те нещо. Търговец си и чуваш да се говори по радиото, че цената на житото спада. Ти играеш на борсата и, като чуеш по радиото тая вест, веднага изгубваш мира си. Тъкмо си правеше сметка, че като продадеш житото на определената цена, ще спечелиш голяма сума. Обаче, очакванията ти се разбиха. Житото не се интересува от цената си. То не иска да знае, спаднала ли е цената му, или се е повдигнала. И волът не се интересува, за каква цена ще го продадат. Той си стои спокойно и си преживва. Който има говеда, той се безпокои, дали цената им няма да спадне. Ако цената им се е повдигнала, ти се

радваш и казваш: Моята работа е оправена. Твоята работа е оправена, но не и работата на вола или на говедата. Ако цената на говедата се понижава, твоята работа се разваля. Обаче, говедото не се интересува и от това, неговата работа пак не се оправя. Дали твоите работи се оправят или развалят, работата на говедата остава все неоправена.

Казваш: Аз сгреших. — Това е спадане цената на говедата. — Как си сгрешил? Минала една лоша мисъл през ума ти. — Оцапа метая мисъл. — Все едно, че автомобил е минал край тебе и те опръскал. Той нацапал дрехата ти, а не тебе. Калта не е достигнала до тебе, и ти започваш да скърбиш. Това показва, че сегашните хора имат смътни понятия върху известни въпроси. — Искам всичко да разбера. — Как ще разбереш? Ти разбираш само, кога се повдигат и кога спадат цените на говедата. В първия случай се радваш, а във втория скърбиш. Когато цените спадат, ти казваш: Боли ме. — Нищо не те боли. Това е отражение. — Ще изгубя почитта на хората, ще изгубя положението, което заемам в обществото. — Така е. Човек не се почита за достойнството, което има като душа, но се почита за парите, за къщите и нивите, за говедата, за имотите, за физическата му сила. Това е почит на външни неща. Тя не почива на онова, което човек носи в себе си, което е неизменно. Парите, говедата, къщите, имотите, богатството може да ви се отнемат. Какво ще правите тогава? Ще кажете,

че сте в положението на праведния Иов, който изгубил всичко. Макар и да го признаваха за праведен, Иов трябваше да си изработи една правилна философия за живота. Той беше богат човек, почитан и уважаван от всички, като добър и благочестив, но, въпреки това, поддържаха философията: Всеки за себе си. Обаче, като мина през големи страдания, той придоби нещо ценно, съзна погрешките си, разкая се и стана истински праведен. Иов беше стигнал до третата категория на живота. След това дойде сатаната да го изкушава. В един от съветите Бог го запитва: Видя ли моя добър раб? Познаваш ли го? Сатаната отговори: Той е богат, има жена, деца, ниви, лозя, говеда, задоволен е от всичко. Отнеми богатството му, тогава ще го познаеш. Дай ми право, аз да го изпитам. Сега не мога да си дам мнението. Като го изпитам, тогава ще си кажа мнението за него.

Разказът за праведния Иов е окултен. В него се крие една вътрешна страна на живота. Вие не можете да си представите, как Бог остави Иова в ръцете на дявола да го мъчи. Бог каза на сатаната: Щом искаш, можеш да изпиташ Иова. Първо ще му отнемеш всичкото богатство, после синовете и дъщерите му, най-после ще засегнеш и телото му. Така ще познаеш неговата сила. Ще изпиташ любовта му към богатството, към децата му и най-после към самия него. По-далеч от тези изпитии няма да отиваш. Като изгуби богатството си, Иов каза: Бог дал, Бог взел. Като изгуби синовете

и дъщерите си, пак каза: Бог дал, Бог взел. Обаче, като заболя, и телото му се покри с струпей, той не каза, както в първите два случая, но прокле деня на раждането си. Това беше една тежка служба, която той трябваше да свърши. Понеже в първо време не разбра, какво се иска от него, и как да изпълни службата си, той каза: Проклет да е оня ден, в който ме поставиха на тая тежка служба!

Казвате, че не е Божествено да проклина човек съдбата си. С това искате да кажете, че Иов е бил мек, слабохарактерен човек. Кой от вас, ако го поставят в положението на Иова, може да даде по-добър пример? Какво ще кажете, ако и вашето тело се покрие със струпей? Ще кажете: По-добре да не бях се родил, т. е. да не бях приемал тая служба. Когато придобивате материални блага, вие се радвате и се страхувате да не ви ги вземат. Може да ги вземат, може и да не ги вземат, но чрез богатството ще ви дойдат най-големите изпитания и нещастия. Богатството е красива, разпусната жена, без никакъв морал. Който ѝ се усмихне, тя е готова да тръгне с него. Няма мъж, който тя да не обича. Важно е за нея, той да бъде богат. Като го срещне, тя гледа в ръцете му, пари да има, и казва: Дръж парата, не я пушай. В нея се крие твоето величие. И парата казва на човека: Докато съм с тебе, всички ще те почитат и уважават. Щом те напусна, ти ставаш обикновен човек, просяк. Това означава звъntenето на парата. И приро-

дата има една монета, с която си служи. Нейната монета е от чисто злато. Тя е красива, благородна жена. Между парите, най-благородната жена е златото. Тя няма никаква слабост: не се окислява, нито ръждясва. Дето влезе, каквото прави, никога не се цапа. Като знаете това, пазете се от пари, т. е. от жени, които се окисляват и ръждясват. Те носят отрова в себе си.

И тъй, ако искате да разберете живота, преведете моите думи, да разберете техния вътрешен смисъл. Сами ще се уверите, колко знаете. Вие мислите, че знаете много. Не, това са стари дрехи, остатък от миналото, което продавате на бит-пазар. Ако продадете тия стари вещи, или милиони ще получите, или нищо не струват — зависи от вътрешното им съдържание. Като знаете това, стремете се към новото, което отваря пътя на човека към безграничния живот. Питате ме, какво означават думите, че любовта е врата, през която трябва да се мине. — Колкото и да ви се говори по това, мъчно може да разберете. Вместо да ви обяснявам, ще ви хвана за ръка и заедно ще минем през вратата на любовта. Да говоря за вратата на любовта, все едно, че говоря за пари, или за материални работи. На земята хората говорят главно за материални неща. На земята не се говори за реални неща. Понякога се говори за милосърдието, като за нереално нещо. Кой е видял милосърдието? Как се познава милосърдният човек? Някой казва: Аз съм

милосърден. — Гледам на главата, никъде не виждам милосърдието. Ако искате да видите милосърден човек, нека да посетим десетина души, и аз ще ви покажа, кой от тях е най-милосърден. Ще ви кажа, как се познава милосърдният.

Отива един нуждаещ се при първия от тях и му казва: Моля ти се, приеми ме, искам да поговоря нещо с тебе. — Зает съм, не мога сега. Отива при втория, получава същия отговор: Зает съм, ела друг път. Отива при останалите седем души, но и те не го приемат. Десетият го приема, изслушва го и задоволява нуждите му. Просителят иска от него една сума, да подкрепи семейството си. — Колко искаш? — Всичко 20 хиляди лева. Имам син и дъщеря, които учат, трябва да платя такси, да им купя учебници. Той взима тая сума, благодари и си казва: Добър, милосърден човек е тоя. Сбогува се и тръгва за дома си. Минава през една гора, дето го срещат разбойници и го нападат. Взимат парите му, но, понеже той се противопоставя, набиват го добре и му счупват крака. Той остава в гората безпомощен, с счупен крак и без пари. Оглежда се натук-натам, дано дойде някой да му помогне. Минава първият от десетте, но бърза, зает бил, не се спира. Минава вторият, също не се спира. Минава третият, веднага се спира и заговаря с пострадалия. — Какво се е случило? Защо плачеш? — Един добър човек ми даде 20 хиляди лева, но разбойници ме срещ-

наха, ограбиха ме и ступиха крака ми. По-добре да не беше ми дал нищо, да не ми се случеше това нещастие! Ако не бях минал през гората, нямаше да ми се случи нищо. Милосърдният го утешава, превръзва му крака, качва го на магарето си и го завежда у дома си, там да го лекува. Той му казва: Моят приятел е направил една погрешка, която аз ще изправа.

Като оздравял болният, милосърдният му казал: Извикай жена си и децата си, да ги видя. Те дошли при него. Той помогнал на всички. Задоволил нуждите им и ги изпратил да си отидат. Трябвало да минат през гората, но никой от тях не пострадал — не носели пари. Те поговорили с разбойниците и се разделили приятелски, като им дали една малка сума. Разбойниците останали изненадани от тая среща и се сгушили между дърветата, с желание да си починат и помислят, какво да правят по-нататък. Така се е сгушил и скрил едно време Адам от лицето на Господа. Той нямал представа, колко е милостив и благ Господ. Като го търсел Бог из рая, Адам мълчал, не искал да се обади. Най-после Бог го намерил и запитал: Адаме, защо се криеш? — Сгреших, Господи. Жената, която ми даде, ме излъга. Изпаднах в изкушение с нея.

Истинското милосърдие виждаме в лицето на Христа. Той дойде на земята, пое греховете и страданията на цялото човечество и ликвидира със своя живот. Той показва на хората, как се проявява милосърдието. Не е нужно да даваш пари на хората и да ги оставиш да ми-

нават през гората, да се излагат на нови страдания. Бъди милосърден към хората, остави да живеят заедно с тебе, дето има ред и порядък. Правиш ли милосърдието си по човешки начин, непременно ще изложиш хората на изпитания и страдания. Богатството води към изпитания. Пръв Христос показва, как се проявява милосърдието, без да постави човека на ненужни страдания.

Казвате: Кажете ни още нещо за милосърдието. — Аз ви дадох материала, вие трябва да го обработите. Какво прави учителят по математика? Той дава на учениците си правила, обяснява им, какво нещо е просто тройно правило, сложно тройно правило, уравнение и след това ги оставя сами да решават. Има ли смисъл, след като им дал правилата и образци за тяхното решаване, да си губи времето с тях, да решава всички задачи? Учениците сами ще решават задачите си. Има задачи, за решаването на които е нужно много време, но учениците са длъжни да решават. Вие търсите лесен начин за решаване на задачите. Най-лесният начин е чрез събиране. Една единица и една единица правят две единици. Един вол и още един вол правят два вола. Една въшка и още една, правят две въшки. Ще кажете, че въшките не се събират. Прави сте, никой учител не е давал на учениците си задачи, в които да се събират въшки. Всъщност, майката е първата учителка на детето си, но не по събиране, а по изваждане. Като види, че детето има въшки,

тя веднага взима гребена и ги вади. Наистина, това не е правилен път на работата. Не можеш да учиш детето си да изважда, ако не си го научил да събира. Едно се иска от човека: като събира известни величини, да е готов да носи последствията на събирането им.

Питате се, защо хората не успяват в живота си. Много просто, не успяват, защото са започнали с изваждането, а не със събирането. Това е крив метод на работа. Съберат се двама души на едно място, и веднага бързат да се разделят. Това е изваждане. Всеки иска да се върне там, отдето е излязъл. Когато момата се влюби в някой момък, тя бърза да се събере с него. До това време всичко върви добре. Щом се оженят, и тя пожелае да отиде да види майка си, всичката работа пропада. Това е процес на изваждане. Обаче, природата допуска изваждането, като действие, само при въшките. Не е позволено хора да се вадят.

Когато първият човек сгреши, той се превърна на въшка, която извадиха от рая. Следователно, първото действие, което Адам научи, беше изваждането, а не събирането. Когато постави първите човеци в рая, Бог ги събра, но те не разбраха този процес. Те сгрешиха, за което ги извадиха от рая. Ако двама праведни хора се съберат на едно място, какво трябва да правят? Можете ли да ги съберете? Можете ли да съберете двама светии на едно място? Това е най-мъчната работа. Ти можеш

да събереш двама светии на едно място, ако единият е по-голям от другия. Ако и двамата са еднакво големи, по никой начин не може да ги съберете. Най-трудното действие е събирането. Питате: Уравнението не е ли събиране? — Не е. Уравнението е процес на взимане-даване. Като греши, човек създава условия в себе си за съставяне на уравнения. Като процес, уравнението е още незавършено. Отношенията ви към Бога, към вашия ближен, към себе си уравнения ли са? Учителят е дал няколко задачи на учениците си. Това е негово задължение. Работата на ученика се свежда към уравниване на отношенията си. Ако не ги уравни, той не е решил задачата си. Като поема задължения и задачи, човек изпълнява Божията воля, а същевременно познава себе си и своя ближен.

Питате: Ще се познаем ли на оня свят? — Вие тук не се познавате, че на оня свят ще се познаете! Познаването има отношение към любовта. Не можеш да познаеш някого, ако не го обичаш. Това е закон. Не обичаш ли човека, ти не го познаваш. — Аз го познавам. — Това е илюзия. Не можеш да говориш за оня свят, докато не си го виждал и почувствувал. Аз ви говоря за оня свят, за небето, за Божествения свят, но те пак остават неразбрани за вас. Вие нямате представа за Божествения свят. Мъчите се, искате да си го представите, да го разберете по някакъв начин, но не успявате. Граматна е разликата между земния и небесния живот. За да разберете земния живот, да го

използвате и да бъдете полезни за другите, вие трябва да бъдете здрави, да имате знания и поне една добродетел. Само така ще влезете в общение с хората, с живота и ще бъдете полезен за всички. — Не може ли без добродетели? — Не може. Ти не можеш да обичаш един човек, който няма поне една добродетел. Можеш да обичаш един умрял човек, но ти го обичаш за нещо: или за една добра чърта в него, или за някаква добродетел. Към учения можеш да имаш уважение, но не любов. Към силния можеш да имаш почитание, но не любов. Добродетелния, обаче, можеш да обичаш.

Какво се иска от човека, за да бъде почитан и уважаван? За да бъдеш почитан, трябва да има нещо в тебе, което да отговаря на почитта и уважението. Не можеш да бъдеш banker, ако нямаш пари; не можеш да бъдеш земеделец, ако нямаш земя; не можеш да бъдеш умен, ако нямаш ум; не можеш да бъдеш добър, ако нямаш добродетели. Човек трябва да има нещо в себе си, което да отговаря на реалността. Вие искате да изучавате реалността, но за някои неща не е дошло още времето. Те са за бъдещето. — За когато и да е, щом сте влезли в училището, трябва да учите. Буквите на вашия буквар са скъсани, отново трябва да го изучавате. — Пари ни трябва. — Колко пари искате? — Десет хиляди? Сто хиляди? Милион? Милиард? Колкото пари да имате, въпросът остава неразрешен. Мислите ли, че парите ще се влюбят във вас? В края на краищата, те ще

се оттеглят от вас. Умът, сърцето, дробовете ви също ще ви напуснат. И добродетелите ще ви напуснат. — Всичко земно ще ви напусне, и вие ще останете сам. Какво ще стане с вас? — Кога ще стане това? — Когато отидете на другия свят.

Сега, като ви говоря за смъртта, вие казвате: Как ще умрем? Кое умира в човека? — Нереалното умира. Всички сенки трябва да умрат — нищо повече. В първо време художникът туря много сенки върху картината си, но една част от тях изтрива. Той оставя само ония сенки, които дават израз на картината. Ако картината има повече сенки, отколкото трябва, тя губи красотата си. Ще кажете, че около очите трябва да има сенки, да изглеждат дълбоки. И без сенки очите са дълбоки. Те представят дълбока долина, в която можеш да се убиеш. Паднеш ли в нея, не можеш да излезеш. Очите са дълбоко езеро, в което, ако не знаеш да плуваш, ще се удавиш. Ще кажете, че черните очи са красиви. Красиви са, но и дълбоки. Който не знае да плува, лесно може да се удави в тях.

Като ученици, добре е да изучавате очите, дали са вдлъбнати или изпъкнали, както и цветът им. Ако очите са вдлъбнати, физиогномистът казва, че имате пред себе си дълбоко езеро; ако са изпъкнали, имате планински връх, покрит със сняг и лед. Ако се подхлъзнеш на такива очи, ще отидеш дълбоко в долината. Какво ще правиш тогава? Вземи една гумена

лодка и се спусни с нея по дълбокото езеро. Значи, ако си на черните и вдлъбнати очи, т. е. на дълбокото езеро, вземи лодка и се спусни с нея по езерото. Иначе, ще се удавиш. Ако си на изпъкналите очи, т. е. на планински връх, покрит с сняг и лед, тури шипове на обувките си, да не се подхлъзнеш и паднеш в долината. Когато искате да проникнете през очите на човека, това означава, че искате да разберете неговия духовен живот. Помнете: Зад очите е истината, зад ушите е мъдростта, зад устата е любовта. Зад носа е човешкият ум, зад устнит е човешкото сърце, зад ръцете е правдата, а зад краката — добродетелта. Сега това ви се вижда като теория. В бъдеще тия неща ще оживеят за вас и ще станат реални. Това са символи, зад които се крие нещо реално. Правдата, добродетелта са реални неща, които днес малцина разбират. Един ден, като ги разберете, ще видите, какво представят те. И те имат свой език.

Като слушате тия неща, някои казват: Прости хора сме били ние. Ако разбирате смисъла на думата „прост човек“, верно е, че сте прости. Не само вие, но даже и гениалните, и светиите са прости хора. Така е на земята. Виждате един светия, смирен, мълчалив, минава незабелязано между хората. Срещнеш един богат човек, облечен с кожено палто, със самурена шапка, с бастон в ръка, поглежда гордо, самодоволно, като че ли завладял света. Светията, обаче, върви смирено и си казва: Невежа съм,

нищо не зная. — Нищо не знае, но хората го търсят, молят го да ги лекува. Той туря ръката си върху главите им, и те оздравяват. Как става това, и той не знае. Върви и си говори: Прост човек съм. Всички казват за него, че е добър, учен човек. Добър е, наистина, защото никого не изкушава. Според мене, добър човек е оня, който никого не изкушава. Когато светията срещне една красива мома, за да не я изкуси, той веднага се дегизира като старец, с набръчкано лице. Тя го пита: Дядо, къде отиваш? — Отивам да се разходя. Тя тръгва с него, и двамата започват да се разговарят. Той ѝ разказва живота си, а тя внимателно слуша. Поканва го у дома си и казва на майка си: Мамо, водя един гост, един дядо, който е минал през големи страдания. Питам момите: Ходили ли сте с някой светия, да знаете, какво представя той? Питам момците: Ходили ли сте с някоя светица, да знаете, какво представя тя? Момата търси млад светия, а момъкът — млада светица. Това не е за упрек, но казвам, че реалността не е във външността на нещата. Казвате, че тоя е млад, а оня — стар. Млад е оня, който не разбира реалността на живота. В какво се изявява реалността? — В любовта. Вън от любовта, всичко е временно, безсмислено. Вън от любовта, животът не може да се разбере. Казвате, че животът е добър. — Какво друго ще кажете? — Добър е животът, но може да бъде още по-добър.

Вие живеете на земята, но мислите и за небето. Питате: Същи ли ще бъдете на небето, както сте били на земята? — От сегашното ви тело нищо няма да остане. — Ще се познавате ли? — Няма да се познавате. Като видите един стар, грохнал старец, ще познаете ли в него онова малкото момченце, което сте видели преди десетки години? Казвате: И това е било някога малко, красиво момченце. В реалността, обаче, старият и младият могат да живеят заедно, да се разбират и обичат. При това положение, старият може да вземе формата на младия, а младият да вземе формата на стария. Така те ще изпълняват две служби: службата на млад и на стар. В нереалния свят, обаче, нито старият може да изпълни ролята на млад, нито младият — на стар. В реалния свят мъжът може да извърши ролята на жена, и жената — на мъж. На земята това не може да стане. Защо? — Защото земният живот е нереален. Той е свят на илюзии. Докато са на земята, мъжът и жената постоянно спорят: жената иска да бъде мъж, а мъжът не иска да бъде жена. Обаче, нито жената може да бъде мъж, нито мъжът — жена. — Защо? — Защото и двамата претъпнаха Божия закон, но и доднес още грешат. — Какъв трябва да бъда? — Човек. Казано е в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое.“ Сега аз не искам да притежавам нито формата на мъжа, нито формата на жената. И вие трябва да се откажете от своята форма и да пожелаете да бъдете човек. Не се

ли откажете от формата си, няма да влезете в Царството Божие. Казано е: „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие.“

И тъй, вие живеете в относителен свят, който трябва да изучавате. Всички неща, с които си служите на земята, ви са дадени, като временни пособия. Пред вас се открива велико бъдеще. Какво е това бъдеще, сега няма да ви обяснявам. Каква ще бъде тогава жената и какъв — мъжът, не е важно. Човеци трябва да бъдем — това е важно. Как ще си обясните, защо като умре мъжът или жената, които не са живели добре, плачат един за друг? Жената казва: Биеше ме мъжът ми, но ми е мъчно за него. Добър беше! Как бих желала да си дойде! И мъжът, като умре жена му, казва същото. И тя го е мъчила, но той всичко забравя, чувствава отсъствието ѝ. Какво представят мъжът и жената? Мъжът е мъдростта, а жената — любовта. Значи, мъжът търси любовта, а жената — мъдростта. Мъжът е форма, зад която се крие мъдростта. Жената е форма, зад която се крие любовта. Като форми, те са сенки на реалността. Като не разбират това, жената казва: Не искам тоя мъж. Мъжът казва: Не искам тая жена. Не е въпрос в неискането, гледай да минеш от сянката на мъжа и на жената в реалността на живота. Вие ще влезете в реалността, само като минете през формите на мъжа и на жената.

Казвате: Това, което сега ни се говори, е много объркано за нас. Като се натъкнем на

това, което сме учили, и което ни предстои да учим, съвсем се объркваме. — Кажете ми тогава нещо по-разбрано. Ако дъщерята доведе у дома си един стар дядо, родителите ѝ няма да кажат нищо. Обаче, ако доведе един млад момък, те ще останат на особено мнение. Майката веднага ще запита дъщеря си, отде иде тоя момък, има ли образование, какво е свършил, какво работи, колко получава. — Не зная, не съм го питала, не смея да говоря за това. Какво значение има за вас, де е свършил момъкът, какво работи и колко получава? Ако момъкът доведе една мома у дома си, и него ще питат: Отде е тая мома, има ли образование, има ли пари? Жената - домакиня трябва да има две качества: Да готви добре, да задоволява вкуса на мъжа си и да се облича хубаво. Това радва мъжа. Има ли тия качества, жената всякога може да задоволи мъжа си. В умението на човека да се облича се крие етиката на живота. Който не се облича добре, той е далеч от тая етика. Който добре готви, добре живее. Следователно, ако искаш да разбереш, каква е момата, виж, как се облича и как готви. За да познаеш, какъв е мъжът, разбери, как мисли. Мъжът трябва да мисли добре. Това се иска от него. Ако жената каже за мъжа си, че мисли добре, това показва, че тя го е оценила право. На земята, за да има добър живот между мъжа и жената, мъжът трябва да мисли добре, а жената — да готви добре и да се облича хубаво. Тия качества имат отношение към практиче-

ския живот на човека. Мъжът и жената трябва да приложат тия качества в живота си, за да се разберат и да придобият добри резултати. Като дойде при мене някоя жена, аз я питам: Знаеш ли да готвиш? — Сега се уча. — Много ще страда главата ти.

В турско време, във Варненско някъде, в дома на един българин, дошъл на гости турският дели-бей. Иван казал на жена си: Гледай да наготвиш добре, защото турският дели-бей ще дойде на обяд у дома. — Ще сготвя пиле, да го задоволя. Като седнали да обядват, дели-беят пръв вкусил от яденето и казал: Иване, кой сготви? — Жена ми. — Ела при мене. Дели-беят вдигнал тенджерата с яденето и я изсипал върху главата на Ивана. Като го видяла, жена му запитала: Иване, защо си толкова оцапан? Кой те оцапа? — Дели-беят. Внимавай, друг път да готвиш добре, за да не нося аз последствията на твоята небрежност.

И тъй, Божият Дух дава потик и на жената, и на мъжа да мислят. Да мисли право, това се иска от всеки човек. Изобщо, жената поема вътрешната работа, а мъжът — външната. Като се върне от работа, мъжът стажува при жена си. Има и мъже готвачи, но жените са специалистки. Мъжът трябва да се учи от жената да готви и да се облича добре. Мъжът застава смирено пред жена си и слуша нейните лекции по готварство и добро обличане. Той е доволен от тия лекции и казва: Виждате ли, как хубаво се обличам? — Докато се обличаш

добре, ще живееш в рая. Щом не се обличаш добре, ще те изпъдят навън. Кукуригу! — така казва и петелът пред кокошката. Напери се, мине край нея и продължи пътя си.

Казвам: Ползвайте се от новото, което животът носи. Останете ли със старото, вие ще бъдете подложени на големи страдания. Някоя жена се оплаква, че не може да живее повече с мъжа си. — Кой те заставя насила да живееш с него? — Не мога повече да остана в къщата му. — Щом не можеш, излез вън. Щом не ти е добре при него, напусни къщата му. Той не те е викал насила. — Не мога да живея под наем, дотегна ми вече. Той трябва да направи къща, да не се местим от една къща в друга. — Отде ще намери човекът пари? — Искам да имам три-четири стаи на разположение, с парно отопление и баня. — Много искаш. Търсиш всички удобства на земята, а, въпреки това, очакваш да бъдеш приет на небето с лаврови венци, като светия. — Как ще отидем на оня свят? — Като пеперуди. Докато сте на земята, ще ви тъпчат като червеи. Щом се превърнете на пеперуди, ще напуснете земята и ще отидете на оня свят.

Мнозина казват: Толкова години учим и нищо не сме придобили. — Колко години учите, не е важно. Как учите, това е важно. Давал съм ви много примери. Преведохте ли ги? Разбрахте ли смисъла им? Каква поука извадихте от примера за персийския светия и неговите последователи? Спомняте ли си тоя пример?

Персийският светия имал много последователи. Един ден решил да изпита любовта им. За тая цел той извикал всички и им казал: Искам да се пожертвувате за мене. Който е готов, нека влезе в тъмната стаичка, да даде живота си. Като чули това, един по един започнали да отстъпват назад. Останали само пет-шест души пред вратата на стаята, но и те се колебаели. Една млада мома се обадила: Аз съм готова да се пожертвувам. Веднага след нея се обадил нейният възлюбен: И аз ще дойда с тебе. Нали знаеш, че без тебе не мога да живея. Дватамата млади влезли в тъмната стая и чакали момента, когато светията ще пристъпи към операцията. Той изнесъл един овен пред тях, забил ножа в гърлото му и оставил да изтече всичката кръв навън. Като видели кръвта, последователите, които чакали отвън, да видят, какво ще правят двамата млади, настръхнали от ужас, и един след друг се разбягали. Младите, които били в стаята на светията, стоели търпеливо и чакали своя ред. Те си мислели: Обичаме се и ще се видим и на другия свят — нищо няма да ни раздели. Тогава светията вдигнал ръцете си нагоре и казал: Бъдете благословени от Бога! Вие сте достойни да живеете. Живейте в мир и любов!

Казвам: Ако и вие можете, като двамата млади, да се пожертвувате за Бога, ще имате Неговото благословение. Само така ще влезете в Царството Божие. Ако останете отвън и гледате час по-скоро да избягате, никога няма да

влезете в Царството Божие. — Не може ли без изпитания да влезем в Царството Божие? — Не може. Изпитанията не са реални неща, но са необходими. Като те изпитват, ти страдаш, но в тебе страда онова, което може да се пожертвува. Чрез страданията човек сам се опитва, но и други го опитват. Иов мина през големи страдания, но и те не бяха реални. Въпреки това, той се огъваше, страдаше, мъчеше се. Той изгуби богатството си, нивите, лозята, говедата, овцете, камилите си, и всичко това му се върна. Той изгуби синовете и дъщерите си, но му се родиха други, по-добри и по-хубави от първите. Той се разболя, телото му се покри със струпи, но не умря.

И Христос мина през тежки страдания. И Той изгуби всичко. Върнаха ли се овцете му? — Върнаха се. Днес Христос има повече от 500 милиона последователи. Това са Неговите овце, за които Той се пожертвува. Дъщерите Му още не са се върнали, не са оформени. Те са седем на брой — число на съвършенство. Страданията на Христа бяха несравнено по-тежки от тия на Иова. Последният имаше приятели, с които се разговаряше. Христос остана сам на кръста. Подиграваха Го, ругаеха Го и Му казваха: Нали си Син Божи. слез от кръста! Христос се молеше на Бога, но молитвата Му беше глас в пустиня. Бог проговори на Иова, а Христос не чу никакъв глас. Той се молеше и казваше: „Господи.

не разбирам тая работа. В Твоите ръце предавам духа си. Да бъде Твоята воля!“ След възкресението Христос разбра, каква е била Божията воля. Сега казвам и на вас: И вие ще минете през страданията на Иова, през посвещение. След това ще минете и през страданията на Христа, през великото посвещение на живота.

Сега аз говоря на ония от вас, които изучават пътя на ученика. И в останалите работи има неща за изучаване, но те бледнеят пред пътя на ученика. В пътя на ученичеството предстоят сериозни задачи. Сега вие мислите, как по-добре да наредите работите си. Не само че няма да ги наредите, но още повече ще ги объркате. Като ученици, ще се държите за Бога и ще благодарите за всичко, което ви се дава. Сега са времена на изпитания. Няма отлагане! Казваш: Влязла е в ума ми една идея, постоянно бръмчи, като бръмбар. — Остави тоя бръмбар настрана. Като мине зимата, всички кошери се събуждат, пчелите започват да бръмчат, събират се на обща работа. Вижте, какви изпитания идат днес! Ето, според една статистика, в Испания, само в пет-шест месеца, са избити повече от един милион хора. В миналите войни, в няколко години са избивали едва около 500 хиляди души. Може да си представите, какво би станало с Европа, ако днес се отвори война! Страшно нещо става сега в Испания! Страшно е злото в човека! Човек е бомба, готова да избухне. Ако не знаеш, как да го пипаш, така ще избухне, че и от тебе, и от него нищо няма да

остане. Бъдете внимателни един към друг, да не се засягате.

Като ви говоря така, ще ви насърча, да не се страхувате. Кое е по-хубаво: да пътуваш с каруца, да те тръска, да раздруса цялата ти вътрешност, или да пътуваш леко и свободно с аероплан? Каруцата ще я помниш с месеци, а аеропланът ще остави добри, приятни спомени. Доста вече тръскане! Когото срещна днес, всеки се оплаква, че го разтърсили. Аз нося новите аероплани. Качете се на тях. Това е новото учение. Ще си платите билета, ще се качите на аероплана и след час или час и половина ще стигнете на определеното място. Тогава няма да бъдете така разнебитени, както сте сега.

Пожелавам ви, през цялата година да работите съзнателно с ума и със сърцето си. На сестрите пожелавам, добре да готвят и добре да се обличат, а на братята — добре да мислят. След това ще се качим на аероплан и ще отидем на екскурзия, да се порадваме на зелената трева и на бистрите изворчета. Там ще седнем да хапнем и да се повеселим. Само така ще разберем, че животът има смисъл.

И тъй, да готвим добре, да се обличаме добре и да мислим добре! Всичко останало е предвидено. Това значи живот без противоречия.

На вас, учениците, пожелавам да работите. Начъртавам пътя ви през годината. Още много неща мога да ви кажа, но ще излезе пресилено. Ако говоря много, ще приличам на оня, който

турил мляко в една тенджера да се вари. Като започнало млякото да ври, тенджерата постепенно се пълнила; млякото преляло и се изливало навън. Той се качил на комина и оттам гледал, как ще се напълни цялата стая с мляко. Казвам: Не очаквайте от един литър мляко да се напълни цяла стая. Ако се напълни тенджерата, това е достатъчно. Защо трябва да се лакомите за много? Ако има е много мляко, ще го продадете, за да забогатеете. Не се стремете към богатството, но стремете се към придобиване на любовта. Красотата на живота е в неговото правилно разбиране. Красотата и смисълът на живота са в доброто готвене, в доброто обличане и в доброто мислене. Този е пътът, по който учениците трябва да вървят, за да влезат в благоприятните условия на живота, в новия живот, в Царството Божие.

— В Божията Любов е благо то на живота.

✱

5. Утринно Слово, държано от Учителя
на 3 януарий, 1937 г. София. — Изгрев.

Божествената храна

Ще прочета 9 гл. от Евангелието на Йоана, от 1 — 21 ст.

„Сам той да говори за себе си.“ (— 21 ст.)

Като се върнете по домовете си, прочетете 32 гл. от книгата на пророк Иеремия.

Три престъпления спъват човека. Първото престъпление е пролятата кръв на земята. Второто престъпление, което човек е направил и сам се спъва в него, е изопачаване на неговото сърце. Да изопачиш сърцето си, това значи, да изопачиш чувствата си и да тръгнеш след чужди богове. Щом изопачи сърцето си, човек влиза в областта на неправдата. Той вече не служи на един Бог, но на много богове. При тия условия, човек неизбежно огрубява. Той мисли само за себе си и се ръководи от това, което е за него приятно. Той се ръководи само от своите лични чувства и интереси. Онова, което дава простор на човешката душа и помага за развитието ѝ, това е Божията Любов. Да дадеш място на тая любов в себе си, това значи, да бъдеш проводник на доброто.

Третото престъпление, което човек прави, е изопачаването на неговата мисъл. Така той се отдалечава от Божията Мъдрост. Изопачената, кривата човешка мисъл е причина за

спора и недоразуменията между хората. Детето се сърди на майка си, че не му е дала навреме да яде. Има ли право то да се сърди? Бедният се сърди на богатия, че не му дава дърва, въглища, дрехи да прекара зимата. Има ли право той да се сърди? Всеки иска да нареди първо своите работи, а после чуждите. И това е добре, но в Божествения свят всички работи са наредени. Ние не трябва да поемаме грижата за Божествените работи върху себе си. Светът не е създаден за едного; той е създаден за всички. Следователно, от Божествено гледище, за всеки човек е определено малко място. Той има право да се ползува от мястото и на другите. Обаче, опита ли се да присвои чуждите места, той греши против Бога.

Трябва ли човек да пожелава благото на своя ближен за себе си? Трябва ли да завижда, че някой има повече блага от него? Представи си, че срещаш човек, добре облечен, с нови, хубави дрехи, с нови обувки. Ти поглеждаш към него, а същевременно и към себе си и казваш: Виж, колко хубаво е облечен този човек! Моите дрехи са стари, износени, а обувките ми скъсани. Това събужда завист в тебе, и ти изпитваш неприятно чувство към него. Ако гледаш с примирение на нещата, ще кажеш, че този човек е умен, заслужава да бъде добре облечен. Същевременно, ти виждаш, как този богат човек яде хубава храна. На трапезата му са сложени няколко яденета, добре сготвени, а ти ядеш сух хляб. Питаш се: Защо този човек се

храни толкова богато, а ти едва намираш сухия хлебец? Ако се примиряваш лесно, ще кажеш: Тоя човек е умен, знае, как да се храни. Аз съм глупав, затова се задоволявам със сухия хляб. Който не разсъждава така, остава непримирнен. Ако сте малко дете, имате по-големи братя и сестри, казвате, че майка ви повече обича големите си деца, затова ги облича похубаво. Може да е така, може и да не е така. Какво ще кажете, ако сте 25 годишен момък, работите някъде и пак не се обличате добре? Пак ли майка ви е виновна? Вината вече е във вас, във вашия характер. Обаче, ако не обичате истината, вие ще търсите вината в майка си, в своята баба и в своя дядо, от които сте наследили някои чърти.

Като ученици, вие трябва да бъдете искрени, всякога да говорите истината. Пътувате вечер през гора и хлътвате в една голяма локва. Чудите се, как се образувала тая локва и как хлътнахте в нея. Като ви питат, защо сте кален, казвате: Хлътнах в една локва. Чудя се, как не я видял някой, да я премахне от пътя. Значи, вината е пак в други, а не във вас. Вие знаете, че ще пътувате вечер. Следователно, трябваше да си носите фенерче, да осветявате пътя си. Ето защо, казвам: Не търси вината в майка си, че не те обича, както другите си деца. Не търси вината и в Господа. Не казвай, че Той обича едни хора повече, а други — по-малко. На любимите си деца дава всичко, а ония, които не обича, лишава и от насъщното.

Това е криво разбиране. Въпреки това, така мислят и някои вярващи. Те казват, че Бог е Любов, но като се намерят в затруднение, съмняват се в Неговата Любов. Това е бялата лъжа, от която хората сами се спъват. Отивате при една добра шивачка, искате да ви ушие дреха. Докато сте при нея и гледате, как шие, тя е изправна. Тя обшива шевовете добре, даже и най-скритите. Щом си отидете, тя започва по своему. Ония места, които се виждат, са добре ушити. Тия, които са скрити, тя ги ушива набързо, отгоре-отгоре, да не губи време. И това е бяла лъжа. Външно дрехата е добре ушита, а вътрешно — лошо, едва е минала иглата. Можеш ли да бъдеш доволен от тая шивачка?

Питам: Коя е причината за човешкото недоволство и неразположение? Много причини има за това. Те могат да бъдат от физичен, от сърдечен и от умствен характер. Някой те бодне с игла по ръката. Ти веднага изгубваш разположението си. Причината е физическа. Дали съзнателно, или несъзнателно те е убоил, това е друг въпрос. Той може да те убоде и с езика си, да ти каже една обидна дума, която да разстрои твоя чувствен свят. Най-после, той може да те убоде и с мисълта си. В който свят и да те убоде, ти губиш разположението си. Събират се десет майки и се разговарят помежду си. Петте майки се обичат, и децата им се обичат. Петте майки не се обичат, и децата им не се обичат. Първите пет майки говорят добре за своите деца; щом заговорят за де-

цата на другите майки, веднага започват да ги укоряват. Ако някой слуша тия разговори отвън, ще се омъчни. Той вижда, че те са на крив път. Не е право да говориш добре за тия, които обичаш, а лошо за ония, които не обичаш. Ще кажете, че така е било всякога на земята. И да е било така, това не е право. Ще кажете, че и на другия свят е така: едни са в рая, на вечно блаженство, а други в ада — на вечно мъчение. Явява се въпрос: кой е причина за това? — Човек може сам да се мъчи, може и други да го мъчат. Ако се прободеш с нож в ръката, кой е причина за това? Ако не обичаш истината, ще кажеш, че други са те заставили да направиш това. Някой се самоубие или се удави и пише, че причината е голямото отчаяние, в което изпаднал. Същевременно, като виновен за отчаянието си, той посочва друг някой. — Защо се самоубива човек? — За да придобие нещо, което няма. Това е атавизъм. Чрез убийство нещата не се постигат. Чрез удавяне нищо не се постига. Ако си риба, има смисъл да се хвърлиш във водата. Така се хвърля и сомът, хваща по-малки риби и задоволява глада си. Какво ще хванеш ти във водата? Не само че нищо няма да хванеш, но ще умреш, ще станеш жертва на рибите.

Какво виждаме в живота на сегашните хора? — Навсякъде неправда. И светските, и религиозните хора са крайно несправедливи един към друг. Духовният гледа, как се моли неговият ближен, и го критикува, че не се моли,

както трябва. Как трябва да се моли, и той не знае. Друг пък казва, че времето се подобрило, защото той се е помолил на Господа. Това е несправедливо заключение. Не мисли, че само ти се молиш за подобряване на времето. С тебе заедно се молят стотици хора. И тяхната молитва е допринесла нещо. Казваш: Тая къща е моя. — Не е твоя къщата, ти си я получил в наследство. — Аз я направих. — Не си я направил ти. Десетина работника са взели участие в съграждането ѝ.

Питам: Кой може да се похвали с нещо, което той сам е направил? Кажете едно добро, в което ти сам си взел участие. Не казвам, че не правите добро, но във всяко добро взимат участие много същества. Доброто е колективен процес. Казваш: Миналата година градината ми даде много плод. — Много си работил. Тая година имаш по-малко плодове, защото по-малко си работил. Докато дърветата ви раждат, вие всякога ги посещавате. Щом престанат да раждат, вие ги напущате. Това е користолюбие. Такива са отношенията на сегашните млади. Момата обича момъка не за самия него, но за неговите качества. Той е млад, силен, здрав, може да я пази. Той е красив, учен, работи добре, може да я храни и облича хубаво. Други са отношенията на здравия към болния. Ти обичаш болния и му помагаш, готов си на всякакви жертви за него. Тая любов е безкористна. Момата черпи от здравия и красив момък. Отиде ли при болния, там тя дава. Момата разчита

на силния момък, но стане ли въпрос за неговата красота, тя губи почва под нозете си. — Защо? — Много моми се стремят към тоя момък. Всички го харесват, всички налитат на него. Момата започва да ревнува, страхува се да не го изгуби. Много моми могат да обсебят момъка, но красотата никой не може да вземе. Тя е отразена на човешкото лице, но е неуловима. Обаче, момата иска да задържи красотата на момъка само за себе си.

Като говоря за момъка, който се стреми към красивата мома, имам пред вид духовната страна на въпроса. Значи, той се стреми към красивото чувство в човека. Момъкът хваща красивата мома под ръка и самодоволно се разхожда с нея; иска да я покаже на хората, да видят неговата възлюбена. Друг момък постъпва точно обратно. Той гледа да скрие своята възлюбена от очите на чуждите хора. Ако се жените, кого от двамата бихте предпочели? — Първия. — Наистина, първият е за предпочитане, но и в показването на възлюбената пред хората има нещо неправилно. И двете постъпки не са идеални. Да излагаш своите красиви чувства на показ пред хората, това е щеславие. Да затваряш и задържаш своите красиви чувства само за себе си, това е користолюбие, ревност.

Днес сте дошли да ме слушате. Вие приличате на оня момък, който води възлюбената си навсякъде, всички да я видят. Ония, които не са дошли да ме слушат, приличат на рев-

нивия момък, който държи затворена своята възлюбена, никой да не я види. Те казват: Ние се занимаваме с Господа, затова не дойдохме на събрание. Това не е истина; те не се занимават с Господа. Нито тия, които са дошли на събранието, се занимават с Господа, нито ония, които не са дошли. Никой не говори истината. Молитвата е вътрешен процес. Не можеш да се молиш на определено време: само сутрин, на обед или вечер. Ще се молиш, когато душата ти пожелае. Това значи, да се молиш с разположение. Можеш да се молиш и вътре, и вън. Като знаеш това, не казвай, че като се молиш вечер вкъщи, тогава отиваш при Господа. Псалмопевецът казва: „Ще те хваля, Господи, в голямо събрание.“ Никъде не е казано, че ще хвалиш Господа само пред себе си.

Христос казва: „Ако искаш да ме познаеш, влез в скришната си стаичка и се помоли в тайно.“ За коя стаичка се говори? За стаичката ти вкъщи? Не, ще влезеш вътре в себе си, в свещеното място. — Кое е това място? — То е мястото, което е далеч от всяко подозрение, от всяко съмнение, от всяка омраза, от всяка лъжа, от всяка тъмнина, от всяка завист. Мястото, в което сте сега, е място на лъжа, на спор и на омраза. Това са вашите къщи. Дрехите, с които се обличате, са пропити с отрицателни мисли и чувства. Какво ще кажете за това? Казват някои, че не ги обичам. Те мислят така, защото нямат любов в сърцата си. От сутрин до вечер те се грижат само за себе

си. Бог ли трябва да живее за мене, или аз за Него? Краката ли са създадени за човека, или човек за краката? Разбира се, че краката са създадени за човека. Следователно, те трябва да служат на човека, а той да се грижи за тях, да им желае доброто. Иначе, те не биха му служили.

Питам: Кой е пътят, по който можем да бъдем благоуходни на Господа? — Пътят на служенето. Докато не се научите да служите на Бога, не можете да намерите правия път. Закон е: Бог обича всички ония, които Му служат. Който служи само на себе си, не може да бъде обичан от Бога. Да обичаш само себе си, това значи, да бъдеш изложен на страдания. Да служиш на Бога, това значи, да се радваш. Служенето на Бога носи живот. Страданието подразбира, че имаш повече любов към себе си, отколкото към своя ближен. — Какво трябва да прави оня, който живее само за себе си? — Той трябва да се остави свободен, да понесе последствията на своя живот. Вие искате всички хора да бъдат добри към вас. И те искат същото. Не е лошо това, но всеки трябва да го изисква първо от себе си. Бъди добър към другите, за да бъдат и те добри към тебе. Майката е добра и снизходителна към погрешките на своето дете, но не и към погрешките на чуждите деца. Ако има една дреха, първо тя ще облече своето дете. Това е естествено. С една дреха не може да облече всички деца. Обаче, тя може да направи по една дреха и на

другите деца. Това е въпрос, който се отнася до всички хора. Препятствията могат да се премахнат при колективното участие на всички хора. Те трябва да се обединят, да доставят храна за всички. Бог е дал достатъчно храна, но хората не я разпределят равномерно помежду си. Благодарение на това се създават противоречията. Понеже хората не са добри проводници на Божията Любов, между тях се ражда омраза. Те не са добри проводници и на Божията Мъдрост, поради което се раждат кривите и изопачени мисли. Ето защо, казвам: Хората сами са причина за своите страдания и нещастия.

Големи и много са страданията на хората, но ти не си отговорен за тях. Ти си отговорен за своите страдания, и всеки момент можеш да ги премахнеш. — Как ще ги премахна? — Като внесеш Божията Любов в своя ум, в своето сърце и в силата си. Умът има отношение към умствения свят, сърцето има отношение към сърдечния свят, душата — към духовния свят и силата — към причинния свят. За духа не се говори, той още не е дошъл. Затова не казваме, да възлюбим Господа с духа си. Ум, сърце, душа и сила — това е пътят, по който трябва да вървите. Докато изминете тоя път, ще преживеете големи страдания. Това е неизбежно. Като знаете това, работете съзнателно върху себе си, да се освободите от връзките и желанията на телото. Не успеете ли в това, и да заминете за другия свят, дълго време ще оби-

каляте гроба си. Близките ви ще мислят, че сте отишли при Господа, но вие знаете истината. Малцина знаят, кой е свободен от телото си и кой е свързан с него.

Като ученици, вие трябва да изучавате човешката и Божествената любов, да ги различавате. Човешката любов представя вдлъбнатата чиния, която всичко събира. Като я пълниш, ти се нахранваш. Речеш ли да раздадеш всичко, което си събрал, гладен ще останеш. Божествената любов представя изпъкнала чиния с дъното нагоре. Преди да се сипе нещо в нея, тя го е раздала вече. Тя нищо не задържа за себе си. Като раздаваш всичко, което имаш, ти се нахранваш. Значи, ако живееш в човешката любов, ти постоянно ще събираш; ако живееш в Божествената любов, постоянно ще даваш. Това, което постоянно взима, е човешко; това, което постоянно дава, е Божествено. Не са лоши тия неща, но ще знаеш: Като взимаш постоянно, по човешки ще бъдеш нахранен, а по Божествено — гладен. Ако постоянно даваш, по човешки ще бъдеш гладен, а по Божествено — нахранен. Тогава ще изберете едно от двете: или гладен по човешки, или гладен по Божествено. Ако се храниш по човешки, ще изпитваш Божествен глад; ако се храниш по Божествен начин, ще изпитваш човешки глад. Кое от двете ще изберете, това е ваша работа. Според мене, по-добре е човек да бъде нахранен по Божествено, а да гладува по човешки, отколкото да е нахранен по човешки, а да гладува по Божествено.

Коя храна е Божествена? Кой начин на хранене е Божествен? — Майката храни детето си с Божествена храна и по Божествен начин. Първоначално детето не знае да се храни. Майката отваря устата му и туря в нея храна. Който служи на Бога, той се храни по Божествен начин. Идат хора отвън да го хранят. Кога ще ви нахранят по човешки? Когато сте болен. Вие не можете да си движите ръцете, затова близките ви хранят. — Как се храни праведният на земята? — Като говорят лошо за него. Това е Божествен обяд. Той не се огорчава. Кажете ли някои, че хората го огорчават, той се храни по човешки. Бъди радостен, даже когато говорят лошо за тебе, за да се нахраниш по Божествен начин. И двата начина на хранене не разрешават въпросите на живота.

И тъй, за да разберете живота и да решите задачите си, вие трябва да познавате човешката и Божествената любов и да направите човешката любов служителка на Божествената. Докато те са отделени и независими една от друга, вие всякога ще се натъквате на противоречия. Искате ли да разрешите противоречията си, турете човешката любов да служи на Божествената. В това се крие разрешаването на всички въпроси. Не направите ли това, животът ви остава неразрешен, и вие ще останете такива, каквито сте сега.

Кога ще дойде новото в света? — Когато човешката любов стане служителка на Божествената. Това трябва да стане доброволно, а не

с насилие. Човек сам трябва да застави своята любов да служи на Божествената. Само така ще се махнат противоречията ви и ще влезете в новия живот. Да дойде новото във вас, това значи, да се откажете от своята воля и да се проникнете от желанието да изпълнявате Божията воля. Това подразбира влизане в правия път на живота. Да подчиниш своята воля на Божията, това е правото разбиране. Това се отнася до всички царе, патриарси, владци и обикновени хора, до всичко живо в света. Всеки трябва доброволно да се подчини на Божията воля, да стане служител на Божията Любов. Да служиш на Бога — ето ключовете на живота. Вън от това служене, всички ключове са празна работа. За тая цел ти трябва да бъдеш умен и добър. Умен е само оня, който е подчинил своята любов на Божията. Добър е само оня, който е подчинил своето знание на Божествената Мъдрост. Това всеки може да направи.

Казано е в Господнята молитва: „Прости греховете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ Ти искаш да следваш Божия път. — Как ще постигнеш това? — Като простиш дълга на своя ближен. Някой има да ти дава нещо. Прости задължението му. Забрави всичко, което ти дължи. Ако искаш да служиш на хората, ще вземеш парите от ближния си. Щом заличаваш дълговете на своите близни, и Бог ще заличи твоите.

Сега говоря и на млади, и на стари. Първото нещо, което се иска от всички, е да за-

ставите вашата любов да служи на Божията; вашата воля да се подчини на Божията. — Кой е млад и кой — стар? — Според мене, стар е оня, който заставя Божията воля да служи на неговата. Млад е оня, който заставя своята воля да служи на Божията. — Кой е красив и кой — грозен? — Младият е грозен. — Защо? — Защото е в процес на оформяване. Красив ли е неузрелият плод? Обаче, като узрее, той става красив. Стремете се към младостта, като непрерывен процес. Бъдете вечно млади, да подчинявате своята воля на Божията, да се отказвате от старите си човешки навици, да следвате пътя на съвършенството и красотата. Младият постоянно прилага добродетелите си в служене на Божественото.

Т. м.

*

6. Утринно Слово от Учителя, държано на 10 януарий, 1937 г. София. — Изгрев.

Учене и служене

Ще прочета 9 глава от Евангелието на Йоана, от 22 ст. нататък.

Сега ще ви говоря ясно, определено върху някои неща, които вие трябва да знаете. Това се отнася главно до старите, защото всичките погрешки са в тях. Старите казват: Измъчиха ни. — Кой ви измъчи? — Младите. — Не е верно. Старите измъчват и младите, и децата, а не младите тях. Че това е така, вижте, какви са отношенията между големите и малките деца в един дом. Когато майката излезе от къщи, голямото братче бие малкото, като казва: По-рано майка мене държеше на ръце, но откак дойде ти, напусна ме. Ти взе мястото ми. Малкото братче плаче и не разбира, защо го бият. Не само децата плачат и не знаят, защо страдат, но и възрастните страдат, без да знаят причината за страданията си.

Казвам: Сегашните хора страдат от много знания. Като мислят, че знаят много, те казват: С вяра се постига всичко. Така е, но само оня вярва, който знае нещата. Вярата е условие за развиване на човешкия ум и за служене на Бога. А любовта е сила, с която човек работи. Ако имаш любов, ти си силен и можеш да работиш; ако нямаш любов, ти си слаб и не

можеш да работиш. Надеждата е помощник на вярата и на любовта. Тя върши най-дребните работи. Ето защо, човек трябва да си служи с вярата, като условие за придобиване на знания, с любовта — като сила за работа, и с надеждата, като приложение на придобитото в най-малък мащаб. Само така той служи на Бога и изпълнява Неговата воля.

Някои казват, че не разбират смисъла на кръга в живота. — Ако днес не го разбират, ще го разберат в бъдеще. Кръгът е представа за нещо, както и човек представя нещо, което трябва да се изучава. Срецаш един човек, добре облечен, а друг — лошо облечен. Облеклото е второстепенна работа. То не влияе върху ума и сърцето на човека. Облеклото дава само представа за нещо, но то не определя човека. То е само външна украса. Облеклото не прави човека добър или лош. Добрият човек, и с хубавите, и с лошите дрехи, си е пак добър. Лошият човек, и с хубвите, и с лошите дрехи, си е пак лош.

Помнете: Човек е господар на себе си, не със своето външно богатство, не с онова, което другите хора притежават, но с вярата, надеждата и любовта в себе си. Значи, човек е господар само на себе си, а Бог е Господар на целия свят. Като не разбират, докъде се простират правата им, понякога хората искат да се налагат на всички. Не, ти нямаш право над другите. — Защо? — Защото правото им е дадено от Бога. Да бъдеш господар на себе си,

това е твое право, дадено ти е от Бога. Какво придобиваш, ако вземеш с насилие правата на другите? Дойде някой в дома ти, иска да те учи, как да живееш, какво да правиш. Как мога да уча човека? Например, искам да го уча на щедрост. Как ще го науча? Първо аз трябва да му покажа, какво нещо е щедростта, как да дава и по колко да дава. Това, което хората дават, не показва, че са щедри. Някой дал пари на свой познат и мисли, че е щедър. Това не е никаква щедрост. Някой вдигне ръка да благославя и казва: Аз ви благославям. Това не е никакво благословение. Друг е въпросът, ако с вдигане на ръката си, ти извикваш Божието благословение върху човека. И двамата трябва да признаят силата на Бога. Само така Божието благословение има сила. Можеш ли да кажеш, че като си опекъл хляба, ти си нахранил своя дом? Житото храни човека. Ти само си го посял и ожънал. Силата, която придобиваш от хляба, се дължи на житото.

Сега от всички се изисква едно: да признаем онова, което Бог е вложил в нас. Като имам това пред вид, аз зная, право ли постъпвам, или не. Няма защо да питам хората за това. Щом постъпвам добре, нещо в мене се радва. Чувам тихия глас на Бога, Който ми казва: Ти постъпи добре. Ако не постъпвам добре, пак чувам тихия глас да ми казва: Не постъпи добре, не си справедлив. Защо съм несправедлив, защо не постъпвам добре, нищо не ми казва. — Аз зная, как трябва да постъпвам.

— Това не е важно. Ти си несправедлив — нищо повече. Ти имаш знания повече, отколкото ти трябва. Защо ти са толкова знания? Ти приличаш на оня милионер, който, след като имал сто милиона, искал да има 200 милиона. Защо трябва да се лакомиш?

Днес Бог иска от всички хора да свършим първо Неговата работа. Според вашите неразбории и любовни работи, вие сте изоставили Божиите работи назад. Младият момък, слуга в някой дом, се влюбил в слугинята, захласнал се в нея и забравил задълженията си. И млади, и стари правят същото и оставят Божиата работа назад. — Кой е причината за неизпълняване на вашите задължения? — Любовта. — Какво трябва да правим тогава? — Щом си слуга, не трябва да се захласваш. Като станеш господар, тогава можеш да се захласваш, колкото искаш. Ако господарят види, че слугата му се захласва с някоя слугиня, той казва: За това ли ти плащам? Нямах право да се захласваш със слугините! Това значи: Имаш ли право ти, обикновен слуга, да обичаш царската или княжеската дъщеря? Обикновеният човек няма право да мечтае за царската дъщеря. Какво става в действителност? Само царският син има право да се влюби в царската дъщеря и да мечтае за нея. Всеки обикновен човек може да хвърли крадешком един поглед към нея, да си въздъхне и да каже: Красива е тая мома, но да не беше царска дъщеря. Ако само се опитам да се приближа към нея, ще ме бият. Има

изключения и от това правило, но рядко се случва, обикновен човек да се влюби в царската дъщеря и да има достъп до нея. Обикновеният, простосмъртният няма право да се влюбва в царската дъщеря. Нито той ще бъде щастлив с нея, нито тя — с него. Колко души могат да се оженят за царската дъщеря? — Само един. Тя си има свой възлюбен. В царството на баща ѝ има милиони поданици. Колко от тях имат право да се оженят за нея? — Неколцина. От тях тя ще избере само един. Това се отнася до земния живот на хората. На небето отношенията между хората са други. Като дойдем до истинската любов, там отношенията между природата и живота са в пълна хармония.

Когато любовта не е правилна, и отношенията не са правилни. Ако между ума, сърцето и волята няма единство, никаква хармония не съществува в живота. Често дисхармонията в живота се предизвиква от сътъкновението между новите и старите възгледи. Старите възгледи, старите мисли и чувства влизат в разрез с новите и произвеждат дисхармония в човека. Всеки има тая опитност. Всеки е опитал завистта на старото към новото. Старото не вярва на новото. Ако си бакалин, и при тебе дойде някой да иска ключа на касата ти, какво ще направиш? Ще му дадеш ли ключа? Няма да го дадеш, защото не му вярваш. — Морален човек е той. — Може да е морален, но ти не го познаваш. Ако в дома на двама млади, мъж и жена, влезе един млад проповедник, с желание

да ги обърне към Бога, ще му вярват ли? Младият съпруг ще се усъмни в проповедника. — Защо? — Не му вярва. Той не познава още новия морал и не го вижда в лицето на проповедника. Казвам: Не ходи да обръщаш младите, които се обичат. Любовта ги е обърнала вече, няма защо ти да ги обръщаш. Бог е в тях. — Те трябва да повярват в Христа и да Го възлюбят. Повтарям: Не обръщайте хората, но ги събудете. Ако двама млади са заспали, кажи им: Станете! Щом видите, че станат, продължете пътя си. Не се спирайте да ги питате нещо за тяхната любов. Проявете вашата любов към тях. Искате ли да ги обърнете към Бога, ще се натъкнете на големи противоречия.

Какво се иска днес от хората? — Приложение. Всеки има известно разбиране, което трябва да приложи. Разбирането се отнася до това, как да служи. — На кого трябва да служи човек? — Първо ще служиш на Бога, после на ближния си и на себе си. — Трябва да учим, да свършим университет. — Това е последна работа. Ще учите, ще придобивате чистота и светост, но постепенно. Първата задача е, като учите, да служите на Бога. Останалите работи са украшения, облекла. Трябва ли, като проповядваш Христовото учение, да се стремиш към хубави дрехи и шапка, към богатство? Мнозина мислят, че за да проповядват, трябва да имат пари. С пари ли се обръщат хората към Бога? Със знание ли се обръщат?

— Нито с пари, нито със знание. Човек е пратен на земята да работи за Господа. Това е първото му задължение. И знанието е потребно, и богатството е потребно, като второстепенни неща. — На кого ще проповядва майката? — На децата си. Две деца трябва да има тя — две пъпки. Тя трябва да им проповядва Словото, докато се разцъвят. Това е задачата на майката.

Време е вече да работим за Господа, да Му служим, да Го задоволим. Тогава нашата вяра, надежда и любов ще се увеличат. Мъчнотиите и негодите в живота ни постепенно ще изчезнат. Животът ни вътрешно ще се подобри. Една от мъчнотиите в човешкия живот се дължи на факта, че всеки иска да постави другите хора на местата им. Това не е твоя работа. И те ще искат да те поставят на твоето място. Какво ще стане тогава? — Каша. Кой кого може да постави на мястото му? Това е все едно, да се изредят няколко лекари да поставят очите ти на място. Един от тях ще каже: Да извадим дясното око, за да не се зарази лявото. Друг ще каже: Да извадим лявото. Трети ще каже: Да оперираме и двете очи. Не се поддавайте на тия съвети. Не вадете очите си.

Един човек от Търново заболял сериозно. Явил се някакъв абцес на единия му крак. Отишъл в болницата да се посъветва с лекарите, как да се лекува. Прегледали го и му казали, че кракът трябва да се отреже до коляното. Иначе, и другият крак ще се зарази. — Не да-

вам крака си. Защо е на Бога моят крак? Ако иска някаква жертва от мене, готов съм да дам цялото си тело. Цял дойдох на земята, цял ще се върна при Господа. Напускам болницата. Ще се върна в село, там ще се лекувам, както разбирам. След шест месеца той отишъл в болницата при лекаря, който го преглеждал, и му казал: Господин докторе, аз съм съвършено здрав. — Какво стана с крака? — Оздравя. Господ не позволи да ми режат крака.

Какво се иска от хората? — Учене и служене на Бога. Който не учи и не служи на Бога, влиза в стълкновение с Него. Той отива при Бога и се оплаква от брата си. Знаете ли, какво нещо е да отиде синът при баща си и да се оплаква от брата си? Ще кажеш, че брат ти е лош. Кой е причина за това? — Майката и бащата. Те го родиха лош. Като знаеш това, не се оплаквай от брата си. Да се оплакваш от хората, това значи, косвено да хвърляш кал в лицето на Господа. В каквата форма и да идат оплакванията, вие хвърляте кал върху Първата Причина на нещата. Бог нищо няма да ви каже, но вие петните Неговото име. — Лош е брат ми. — Знаете ли, какво означава думата „лош“? Лесно е да кажеш на човека, че е лош, че е изедник или богат. Всички бедни се нахвърлят върху него и го обвиняват за крадец. Те казват, че богатството му е крадено. Обаче, има и друго разбиране за богатия. Той е касиер на Бога. Той се ползува с доверието Му. От него се иска само едно: да изпълни задължението

си. Той трябва да знае, на кого колко да даде. Който взима пари от Божествената банка, трябва да е готов да дава. Обаче, невъзможно е в даден момент да помогнеш на всички.

Казвате: Трябва да си помагаме. — В даден момент ти можеш да помогнеш само на оня, който е поставен на такова място, дето ти ще минеш. Той е определен за тебе. Само ти можеш да помогнеш на този човек. Той е дошъл на гишето, дето ти работиш. Ще вземеш чека му и ще го размениш. — Имаш ли право? — Имам право. Христос отвори очите на слепия и се повдигна цял въпрос: Кой му отвори очите? Как ги отвори? Евреите не искаха да признаят, че Христос отвори очите на слепия. Те казваха: „Бог е говорил на Мойсея, него познаваме; на този не е говорил, не Го познаваме.“

• Чудно нещо! Тогавашните евреи не са били във времето на Мойсея. Отде знаят, че Бог е говорил на Мойсея? Днес виждат пред себе си човек, който върши чудеса, и не вярват, че Бог чрез него прави тия чудеса. На зададените от тях въпроси, от рождение ли е бил слеп изцеленият, и как му се отвориха очите, родителите му казаха: „Той е на възраст; сам той да говори за себе си.“

Какво виждаме в прочетената глава? — Сблъскване между старото и новото. Евреите бяха недоволни от Христа, че руши стария порядък, обръква разбиранията им. Какво трябва да се прави тогава? Какво трябва да прави майката, когато големият брат бие братчето си?

Тя трябва да ги раздели. Ще отдели големия брат от малкия и ще му даде всички условия за развитие. Големият брат е старото в света, а малкият — новото. Следователно, старото и новото трябва да се отделят. Те не могат да живеят на едно място, да се хранят с една и съща храна. Останат ли на едно място, достатъчно е майката да излезе за един момент вън, и големият брат непременно ще набие малкия. Мога да ви кажа, коя е причината за това, но нищо няма да се ползвате. Според индуците, това е карма, а според окултистите — борба между старото и новото.

Ще приведа един пример за богат и беден. При един голям богатият работел един беден човек. Богатият бил голям скъперник, не обичал да плаща задълженията си. Бедният мълчал, страдал, но нямало, как да го застави да му плаща. Случило се нещо неочаквано: богатият ненадейно умрял. Според тогавашния обичай, богатите не заравяли веднага; оставяли телата им на гробищата и на другия ден ги погребвали. Възползуван от това, бедният взел една тояга, отишъл на гробищата и започнал да бие умрелия. Какво станало? От ударите на тоягата умрелият се събудил, огледал се наоколо и, като видял, че бедният му отмъщава с бой, казал: Не ме бий повече, ще платя всичко, което ти дължа. Той му благодарил и тръгнал за дома си. Питам: Ако вие бяхте на мястото на богатия, нямаше ли да се радвате? Ако не беше бедният, жив щяха да го заровят.

Благодарение на тоягата, богатият оживя. — Защо идат страданията? — Това е боят на гробищата. — Защо ни бият? — Да платите дълговете си. Ако не ви бият, живи ще ви заровят. По-добре е да ви набият малко, но да оживеете, отколкото да не ви бият и живи да ви заровят. Щом оживеете, ще поканите бедния у дома си и между вас ще се създадат приятелски отношения.

Закон е: Когато любовта дойде, и боят иде. Благодарете за боя, който иде от Бога, а не от хората. Когато изпитва човека, Бог изпраща Любовта. Когато се изпитва ума на човека. Бог изпраща вярата. Когато изпитва човека на физическия свят, Бог изпраща надеждата. — Защо се дава богатство на хората? — За да работят. Бог им дава овце, говеда, ниви. лозя, да се мъчат и работят по цели дни. Иначе, те ще станат лениви. — Ще страдаме с това богатство. — Ще страдате, ще се наказвате, но и ще учите. Значи, Бог изпитва сърцето на човека чрез любовта, ума — чрез вярата, а волята — чрез надеждата. Да служиш на богатството си, на твоите овце и говеда, да ги счи- таш за частна собственост, това е Божие наказание. Ще се занимаваш с една идея, с друга идея, и така ще придобиеш знание. Като богат. умственият свят ще те изпитва. — Как? — Чрез вярата. Така ще придобиеш знание и ще усилиш вярата си. Казват, че Бог наказва всеки, когото обича. Значи, любовта наказва. За оня, който не разбира законите, любовта е наказа-

ние; за оня, който ги разбира, любовта е благословение. Страшно е, ако любовта събуди ревност между хората. Разумният намира начин да се справи и с ревността.

Някога живяла една красива, мъдра, добра мома. В нея се влюбили десет момци; всеки от тях бил готов да се пожертвува. Тя разбрала, че ако останат всички заедно, ще залочнат да ревнуват. Затова, решила да ги изпрати по чужди страни, да учат. Тя им казала: На всички давам по сто хиляди лева и срок от пет години, през което време ще събирате най-ценните камъни в света. Те се съгласили и тръгнали да странствуват. След пет години се върнали при нея със скъпоценни камъни и с много знания. Сега, казала им тя, ще пътувате още пет години да събирате от най-хубавите цветя в света. Те тръгнали с радост да събират цветя и да придобиват знания. Така ги прасчала тя в света да учат, докато станали 120 годишни старци. Най-после се върнали при нея с желание да им даде отговор, кого от тях предпочита. Тя им казала: Сега аз ще влеза в една реторта, а вие ще гледате, какво става с мене. Тя започнала да се топи, докато свършено се стопила и изчезнала. Като изгубили последната си надежда, момците започнали да плачат и съжбяват за изгубеното време по една мома. Те си казвали: Много неща научихме, но момата изгубихме.

Днес мнозина се оплакват и казват: Много неща научихме, но момата изгубихме. С други

думи казано: Много неща научихме, но любовта изгубихме. — Не сте изгубили любовта. Тя има свойството да се смалява и разширява. В слушай, тя се е смалила толкова много, че се е скрила в сърцата ви. Вие страдате, защото я търсите отвън. По-добре е любовта да бъде вътре във вас, отколкото отвън. Ако е отвън, ще се яви спор, кой повече да вземе от нея. Всеки ще си вземе по нещо от нея: един ще си вземе ръка, друг — крак, трети око, ухо и т. н. Не делете любовта. Тя е неделима. Не поставяй Бога в себе си на противоречие. Не казвай, че тоя или оня брат не живее добре. Отде знаеш, че не живее добре? Ти искаш да живее като тебе. — Очите му играят много. — Отде знаеш? — Хвърля очите си към моята жена. — Това е невъзможно. Ако хвърля очите си, нищо няма да види. Ти как видя това? Значи, и ти си хвърлял очи. Ти не си гледал Господа, не си слушал Словото Му, а си хвърлял очи към жена си. Тогава и ти не живееш добре.

Чудни са хората! Ако влезете в една художествена галерия, дето са изложени сто картини, представящи изгриващото слънце, какво ще правите? Ще гледате тия картини, но ще ги сравнявате с слънцето на живота, което всеки ден изгрива. Според мене, хората са картини, които представят изгриващото слънце. Те дават идея за живота слънце, но не внасят живот в човека. Ето защо, когато слънцето изгрива, всичко ще напусна и ще отида да го посрещна, да видя първия му лъч. Не са лоши

картините на изгряващото слънце, но живот няма в тях. Велико нещо е изгряващото слънце! Като знаете това, не се занимавайте с хората, но и хората да не се занимават с вас. Занимавайте се с живото слънце, което всеки момент може да ви даде това, от което се нуждаете.

И тъй, от вас се иска учене и правилно служене на Бога. Вложете повече доверие един към друг и оставете Бог да оправя работите на човека. Дойде някой при мене, оплаква се от своя брат. — Остави тая работа, Бог ще я оправи, не се бъркай в Неговите дела. Един ден и аз пожелах да оправя една погрешка, но Бог ми каза: Не се бъркай в тая работа. Аз ще я оправя. Наистина, ако се наема да я оправя, ще я разваля повече. Бог си знае работите. Той знае тънкостите на нещата и ги оправя. Който е направил часовника, той знае, как да го пипа, за да върви добре.

Едно се иска от човека: да не греши. Ако прави погрешки, сам да ги изправя. Представете си, че при мене дойдат двама души, един след друг. На първия давам един пръстен от мед, с красива форма. Той туря пръстена на ръката си и се радва, че получил нещо от мене. На втория давам един златен пръстен с диамант. И той туря пръстена на ръката си и се радва на скъпия подарък. Показва го на всички и се хвали, че съм му подарил толкова скъп пръстен. Първият вижда това и ме обвинява в пристрастие. — Къде е погрешката? — Във втория, който не ме послуша. Като дадох пръсте-

на, казах му да не го показва на никого, но той не ме послуша. Той трябваше да скрие пръстена и отвреме-навреме да си го поглежда.

И тъй, не показвайте златния си пръстен пред хората, да се представяте за големец. Стремете се всякога да взимате последно място. То е по-добро от първото място. Аз взимам всякога последното място и съм доволен. Когато се качвам на трамвай, пак взимам последно място. Щом има много хора, оставам да се качат преди мене; аз се качвам последен. Това място е най-спокойно, никой не ме бута. Като влезе в трамвая, оставам всички да седнат, аз стоя прав. Ако бързам да седна, ще дойде някой и ще каже: Моля, сместете се да седна и аз. В такива случаи предпочитам да стоя. Дръжте правилото: Никога не взимайте първо място в живота. Всякога следете големите да не бият малките. Не са виновни малките — старите са виновни: майката и бащата. Щом е така, и аз излизам виновен за всички недоразумения между вас. Ако се карате вие, аз съм виновен. Някой умрял, аз съм виновен; някой обеднял, аз съм виновен; забогатял, аз съм виновен: заболял, пак аз съм виновен. Каквото и да става в живота, все аз съм виновен. Какво трябва да направя, за да махна вината от себе си? За да живее някой, трябва да накарам друг да умре. Например, кокошката трябва да умре, за да живее господарят ѝ. Кокошката ме пита: Защо си ме турил да живея в курник, а човека — в хубава, голяма къща?

— Само така ще се повдигнеш. — Докога хората ще ме колят? — Докато станеш човек. Трябва да минеш през стомаха на човека, за да станеш като него. Първо ще минеш през мъчнотии, а после ще благуваш. Ще се родиш като човек, с два човешки крака, ще говориш като човек. — Верно ли е това? — Ще го опиташ. Всъщност, това още нищо не доказва. Ние не знаем, какъв е Божият план. Ние не можем да вземем мястото на Бога. Каквото и да говорим, съществува една мъдрост вън от човешките разбирания. Всички противоречия, както и доброто, и злото, имат свое предназначение. — Защо съществува злото? — Това не е важно. Бог ми казва: „Няма да ядеш от дървото за познаване на доброто и на злото.“ — Защо не трябва да ям, не питам. Казано ми е, че ако ям, ще страдам. Това е достатъчно. Дървото за познаване на доброто и на злото не е за мен — нищо повече. Змията каза на Ева, че ако яде от това дърво, ще стане като Бога. Защо не трябваше да ядат от това дърво, не се знае. Това е тайна, дълбоко скрита от човека. Дълбокият смисъл на нещата е скрит от него. Един ден, когато стигне до най-голямата дълбочина на живота, до неговата философия, човек ще разбере, защо не е трябвало да яде от забраненото дърво. Това може да бъде след хиляди години, не е важно. Тоя въпрос не може да се разреши днес.

Някой казва за себе си: Добър човек съм. На другия ден вижда лоши работи в себе си и

казва: Чудно нещо, не знаех, че съм толкова лош! Имам желание да отмъстя на хората. — С отмъщение работите не се нареждат, но и с добро не се нареждат. Значи, не можеш да наредиш нещата нито с добро, нито със зло. Единствената сила, която примирява нещата, е любовта. Щом дойдеш до закона на любовта, всичко лошо изчезва. — Какво значи, че любовта примирява хората? Представи си, че двама души се мразят. Причината за тая омраза между тях се крие в миналото. Единият ограбил другия. Ограбеният не може да прости на тоя, който го ограбил. Последният дохожда при пострадалия и му казва: Братко, прости! Някога аз те обрах, но днес съм готов да изправам погрешката си. Всичкото си имане оставям на твое разположение. Сега ще мразииш ли тоя човек? Ти си готов да му простиш. Следователно, за да се примириш с Господа, бъди готов да пожертвуваш всичкото си богатство за Него и да станеш Негов слуга. Кажеш ли, че първо искаш да изправиш живота си, а после да служиш на Бога, ти си на крив път. Няма защо да вдигаш шум около себе си. Ще се опретнеш да служиш на Господа — нищо повече. Досега ти си бил само господар. Там е злото. Слуга ще бъдеш, а не господар. И Бог е слугувал и продължава да слугува. Коя майка не е слугувала на детето си? Като порасне, като стане голям син, или голяма дъщеря, майката казва: Досега аз ви слугувах; отсега нататък вие ще ми слугувате.

Сега и вие сте порасли, имате знания, може вече да слугувате. Вие имате знания, както и аз; имате любов, както и аз. Хубавата вода познавате; хубавите работи разбирате. Облечени сте с хубави дрехи, макар и не с най-хубави. Какъв смисъл има да облечете най-хубавите си дрехи? При това, вие имате толкова много дрехи, че нямате възможност да облечате всички. Ако всеки ден сменяте костюма си, за 365 деня ви трябват 365 костюма. Как ще се справите с тях? Това е голям товар. Едно е важно за вас: Да се стремите към знанието, което ще ви се открие в бъдеще, и да виждате в брата си поне една добра чърта. Ако виждаш доброто в брата си, ти виждаш Бога. Ако виждаш злото в него, ти виждаш себе си. Не гледай себе си в хората, но гледай Бога в тях. Това е метод за примиряване с хората. Никога няма да се примириш с човека, докато не видиш Бога в него. Следователно, за да се примирите с хората, трябва да виждате Бога в тях, и те да виждат Бога във вас. — Не зная, как трябва да виждам Бога в своя ближен. — Не се оправдавай! Всеки знае, как да постъпва. Щом трябва да проявя любовта си към някого, аз сам си свършвам работата. Другаде може някой да ме замести, да свърши една работа заради мене. Обаче, по отношение на любовта, никой не може да ме замести. Там аз сам свършвам работата си.

Казано е: „Бог беше в Христа и примиряваше хората със себе си.“ Ако Бог не е в нас, ние никога не бихме се примирили с

хората. — В тебе ли е Бог? — Не е. — Щом Бог не е в тебе, ти не си се примирил с хората. Бог трябва да живее в нас, за да ни научи, как да се примиряваме и как да се любим.

Казано е че Бог е Любов. Какво поставя човек? — Проводник на Бога, т. е. на Неговата Любов. Човек е проводник само на една част от любовта, а не на цялата любов. Ако аз съм червеният лъч на светлината, мога да играя роля само на червения цвят, но не и на останалите. Щом дойдем до останалите цветове — оранжевия, жълтия, зеления, синия, виолетовия, там ролята на тия цветове се играе от други хора.

Сега, като давам различни примери, наблюдавам, как те се отразяват върху вас. Ако примерът е положителен и погледна към някого от вас, приятно му става; ако примерът е отрицателен, неприятно му става. Ако мина покрай някого и не го видя, той се обижда и казва: Защо Учителят не ме погледна? Понякога аз съзнателно не виждам, защото не искам да ви смушвам. Някой краде. Защо ще го смушвам? Като не го виждам, аз мисля, че той туря нещо в касата, а не вади. — Как е възможно? Тоя човек краде. — Аз мисля, че той туря нещо в касата. Ако, наистина, взима, скоро ще върне парите в касата. Тоя човек не е лош. Щом е взел една торба, ще върне две. След това аз сам поправам погрешката му. Отварям касата и турям две торби, вместо една. Който иска да изправи погрешката на своя ближен, трябва да

тури в касата две торби вместо една. Това означава стихът: „Даром сте взели, даром давайте!“ Пазете се от ролята на примирител. Това е прерогатив на Бога. Не казвайте, че вие обичате. И любовта е прерогатив на Бога. Единственото право на човека е да служи на Бога. Аз искам да ви науча да служите. Няма по-хубаво нещо от това, да служи човек на Бога.

омнете: Няма по-велико нещо от ученето и служенето. Учете се и служете! Останалите работи са за Бога. Той ще дойде у вас да ви научи, как да обичате. Той ще дойде у вас да ви научи, как да примирявате. Това е наука, която само Бог може да предаде. Христос казва: „Отец никого не съди. Той е Любов вечна и неизменна.“ Когато се обърнаха към Христа с думите „Учителю благи“, Той каза: „Защо ме наричате благ? Благ е само Бог. Той всякога прощава.“ Бог никога не вижда лошото в хората и казва: Добър е човек. Аз го създадох добър. Ако е изопачил нещо, аз ще го поправам. Наистина, Бог оправя всички объркани работи на хората. Лошото, изопаченото, което виждате в хората, ще се оправи. — Кога? — Когато и да е. Рано или късно, важно е, че ще се оправи. Бървайте в доброто и служете на Бога. В това се крие вашето щастие. За Бога няма невъзможни неща. Невъзможното за човека е възможно за Бога. — Защо не успяваме в живота? — Защото се стремите към много знания, към голямо богатство. После не знаете, как да се

справите с това изобилие. Справедливи трябва да бъдете!

Някой дойде при мене, седи повече от един час, иска изведнъж да вземе много нещо. — Какво ще прави с това, което получи? Ако може да го обработи, добре; ако не може да го обработи, ще страда. Друг дойде при мене, седи само пет минути, но не е доволен, и той иска да седи един час. Аз съм решил, които идат при мене, да седат малко, пет минути. Затова, ще ги приемам или в топла стая, като баня, или в много студена. Обаче, това е вметнато, не е съществено, как ще приемам гостите си. Който има някаква мъчнотия, и в топла, и в студена стая да е, пак ще седи повече време. Това е страничен въпрос. За вас е важно да знаете, как да служите на Бога. Като Му служите, Той ще ви научи, какво нещо е любовта и какво — ученето. Любовта е изобилие, което примирява нещата. Като имаш достатъчно средства, ти ще се справиш лесно със своите кредитори и длъжници. Ако нямаш средства, не можеш да си плащаш дълговете и ще търсиш начин да се примириш с кредиторите си. По-неже изобилието е в Бога, трябва да Го оставим да живее в нас и свободно да се проявява. Щом Бог живее в нас, да кажем всички в един глас: Да бъде Божията воля, а не нашата! Всички да изпълним волята Му, както Той изисква. Да пожелаем да изпълним Божията воля от сърце! Той знае, каква работа да даде на всекиго. Единството ще бъде в изпълнение на

Божията воля, а разнообразието — в работата, която всеки ще извърши.

Помнете: Всичко в света ще се оправи, затова ви желая да се учите и да служите. По-хубаво нещо от това няма. Добре се учете и добре служете на Бога. Сегашният свят се нуждае от ученици и от служители: себе си да учат, а на другите да служат. Кой каквото е научил, да го приложи. Кой каквото е изслужил, да го каже. Всеки да се чувствава вътрешно така свободен, че дето и да попадне, да му е приятно да учи и да служи на Бога. Христос казва: „Ако ме обичате, ще опазите моите заповеди.“ Без любов Божият закон не може да се изпълни. Без любов не може да се служи на Бога. Ученето и служенето са два процеса, чрез които иде любовта. Само любовта ще оправи света. Учене без служене и служене без учене нищо не струват. Онова, което научиш, ще го служиш; онова, което служиш, ще го учиш. Само така ще дадем възможност на Бога да се прояви в нас и да примири хората един с друг. Няма по-хубаво нещо от това, двама души да се примирят и обикнат. Да се обичат двама души, това значи, да имат такова уважение и почитание помежду си, каквото към себе си.

Хората искат да им се помага, без да поемат същото задължение към другите. За да ти помагат, ти трябва да имаш абсолютна вяра в Бога, да не държиш лоши мисли и чувства към никого. Какво по-хубаво от това, да имаш

доверието на приятеля си и да разчиташ всякога на него? Да имаш абсолютна вяра в Бога, това значи, при всички условия на живота — като грешен и праведен, като болен и здрав, да знаеш, че всичко ще се оправи, ще се нареди добре. Какво очаквате днес? — Да влезете в новия живот, в който Любовта царува. Дето е Божията Любов, там всички противоречия изчезват, всички погрешки се изправят. Новият живот подразбира приключване със сметките на стария живот. Какво нещо е старият живот, всички знаете. Той има добри страни, но има и лоши страни, с които трябва да се ликвидира. За новия живот е казано: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за ония, които Го любят.“ С други думи казано: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за душите, които учат и които Му служат.“ Желая ви, да влезете във великото благо, което Бог е приготвил за вас.

Казвам: Всички сте добри, но не сте проявили своята доброта; всички сте богати, но не сте проявили богатството си; всички сте учени, но не сте проявили своята ученост. Защо не сте се проявили? — Не сте имали условия. И Бог няма условия да се прояви като Любов. Коя е причината за това? Нежеланието ви да направите едно малко усилие, да дадете възможност на Божията Любов да се прояви във вас. Казвате: Бог може да направи всичко. Следователно, може да се прояви, когато пожелае.

Обаче, насила Бог нищо не прави. Хората са застанали на пътя на Бога и Му пречат да се прояви. Тая пречка трябва да се премахне. И вие не можете да се проявите. И за вас има пречки. При това положение, само Бог може да помогне на хората. — Как? — Той влиза в Христа и примирява хората със себе си, като им прощава всички грехове. След това Той казва: „Идете си с мир, живеете и не грешете повече.“ Ако Бог не прости греховете на хората, ще дойде кармата върху тях. Сложи ли се тя на гърба на хората, те ще потънат. Примирете се с Бога, за да се освободите от дълговете си, да олекнете и да излезете на повърхността на водата.

Като ви говоря тая сутрин, вие пожелавате да дойде Бог във вас. Той ще дойде, но при условие, че няма да се оплаквате от мъчениите си. Защо трябва да Му казвате, че тоя ви обидил, оня не ви оценил? Бог ще ви изслуша, но няма да вземе страна. Ето, вие се оплаквате и на мене, но аз мълча, не взимам никаква страна. Чиято страна да взема, работата няма да се оправи. Важно е на всеки да се даде онова, от което се нуждае. Всеки трябва да се задоволи по Божествен начин. Гладният трябва да се задоволи, жадният трябва да се задоволи. Само така човек проявява своята благодарност. Той става щедър, готов на всякаква жертва. Ако не удовлетвориш човека, в него се раждат горчиви чувства.

И тъй, всеки трябва да се задоволи правилно, по Божествен начин. Задоволяването не е механичен процес. То подразбира примиряване с Господа. Дайте място на Христа в себе си, за да се примирите с Господа. Тогава няма да искате Бог да ви обича, защото и без това Той ви обича. От вас се иска само едно: Не поставяйте препятствия на пътя на Божията Любов! Само така Бог ще се прояви.

Коя беше основната мисъл на днешната лекция? — Учене и служене на Бога. Повтарям: Учете и служете на Бога! Само така ще дойде примирението. Само така ще дойде Любовта, която носи новия живот. Новият живот носи възкресението.

— В Божията Любов е благо то на човека.

✽

7. Утринно Слово, държано от Учителя
на 17 януарий, 1937 г. София. — Изгрев.

Конкретното в любовта

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Йоана, от 1 — 21 ст.

Има положения в живота, при които човешкият ум и човешкото сърце се изопачават. Благодарение на това, човек има крива представа за нещата. Затова той вади и криви заключения. Тази е причината, дето хората не разбират живота, не знаят, защо е създаден светът. Често и религиозните, и светските хора се питат, защо светът е създаден така, а не иначе. Досега никой не е отговорил на тоя въпрос и не може да отговори. Който е създал света, Той има свой план. Като знаете това, не се занимавайте с въпроса, защо светът е създаден така; не се заемайте с решаване задачите на другите същества. Тия въпроси не са за вас. Задача на детето от първо отделение е да изучава буквите — нищо повече; задача на детето от второ отделение е да се занимава с читанката си; детето от трето отделение изучава естествознание, отечествознание и други предмети; детето от четвърто отделение преговаря и разширява всичко, което е изучавало в първите три отделения. Като научи буквите и започне да срича, детето има високо мнение за себе си. То мисли, че много знае. Наистина, из-

куство е да знаеш да сричаш. Не е малко нещо от пълен невежа да прогледаш, да знаеш да четеш. Да научиш буквите, да сричаш и да четеш, това е наука за децата.

Коя е науката за възрастния? — Любовта. И любовта има своя азбука. Първо ще научиш азбуката, а после ще четеш, ще изучаваш програмата на тая наука. Значи, и любовта има своя граматика, свой език. Можеш да изучаваш любовта в превод, от преводната литература; можеш да я изучаваш в оригинал. Като изучаваш любовта на растенията, на животните и на хората, това е любовта в превод. Това е проява на любовта в малък мащаб. Въпреки това, комарът, например, мисли, че неговата любов е голяма. И рибата мисли, че любовта ѝ е голяма. Амбицията на рибата е голяма, а не любовта ѝ. Тя не ражда по едно-две деца, но хиляди и то наведнъж. Рибата казва: Както виждате аз не раждам само едно дете, но триста хиляди! Да се хвалиш с такова изобилие, това е детинска работа.

Като ученици, изучавайте всичко, което става в природата. Това е същественото; това внася дълбочина в човека. Що се отнася до изобилието, с което рибата се хвали, човек има думата. Рибата снася хиляди яйца, които той изяжда. Човек използва хайвера на рибата за храна. Особено се цени черният хайвер. Който яде такъв хайвер, минава за богат човек. Черният хайвер е недостъпен за сиромаша. Колкото и да се интересува от своя хайвер, рибата не

може да си отговори, защо човек яде яйцата ѝ, а не ги оставя да се превърнат на рибки. Тоя въпрос не е за рибата. Тя не е дошла даже до първо отделение. Може ли детето от първо отделение да пита, защо учителят не му обръща внимание? То не може да се пита, обича ли го учителят, или не. Тук не става въпрос за любовта на учителя, но за знанието, което той дава на ученика си. Любовта на учителя към ученика се проявява чрез знанието, което получава, и чрез потика, който му дава да учи. Ако детето цял ден мисли, дали учителят му го обича, то не може да учи. Ученикът трябва да учи! Учене се иска от всички. Животът на сегашните хора не се развива правилно по единствената причина, че те се занимават с въпроса, обича ли ги Бог, обичат ли ги хората, на кого колко е дадено. Детето се занимава с въпроса, колко ябълки е дала майка му на по-малките братчета и колко на него, кое дете най-много обича тя и кое най-малко. Това не е важният въпрос нито за възрастния, нито за детето. Всички хора — млади и стари — трябва да учат. Знанието трябва да се придобива, а любовта — да се прилага. Затова казваме, че любовта е приложна наука.

Някой казва, че е научил десет букви от азбуката на любовта. — Това не е достатъчно. Когато Бог е създавал света, извикал всички букви, всяка да си даде мнението, с коя от тях да започне създаването. Това е цяла история, която интересувашите могат да намерят в исто-

рическите паметници на миналото. Аз ще ви приведа тая история накратко. Първа се явила българската буква А, не еврейската алеф. Буквата „А“ на български е гласна, а на еврейски е съгласна. Изобщо, еврейската азбука има 22 съгласни букви, гласни няма — те се подразбират. Като се представила буквата „А“ пред Господа, Той се замислил и казал: Не мога да започна създаването на света с тебе, защото ти мислиш само за себе си. Казваш: Аз — имам пред вид само себе си. Ако започна с тебе, светът ще се обърне с главата надолу. Така се изредили всички останали букви. На всяка от тях Бог казал по нещо, с което им обяснил, защо не може да започне създаването на света с тях. На буквата „М“ казал: Ти си началната буква на думата „мразя.“ Ти ще смразиш света. На буквата „У“ казал: Ти си началната буква на думата „умирам.“ Ти ще умориш света. Последна се явила пред Господа буквата „Б“. Господ се спрял на тая буква, защото тя е начална буква на думата „блажен“. Наистина, първата книга, в която се говори за създаването на света, е Битието.

Дълъг и широк е митът за създаването на света. Питате: Буквите могат ли да говорят? — Говорят. Грамофонната плоча говори ли? Щом я турите на грамофона и завъртите ключа, плочата започва да се върти и да говори като човек. По какво се отличава плочата от оригинала? Плочата вечно може да се върти и да повтаря едно и също нещо. Един ден по-

втаряш: Аз съм добър, аз съм добър. На другия ден повтаряш: Аз съм лош, аз съм лош. Това са грамофонни плочи. Коя е причината, че един ден си добър, а на другия — лош? Ако си дърво, което ражда хубави плодове, ти си добър. Ако си ябълка, която ражда сладки, вкусни плодове, добра си; ако раждаш кисели, стипчави плодове, не си добра. Същото се отнася и до човека. Обаче, това, което мислите, че е добро, всякога не излиза добро. Срещаш един човек, който бяга и, в бързината, успява да тури в джоба ти хиляда лева. Гледаш хиляда лева в джоба си. Радваш се и благодариш на този човек, че бил толкова добър, помислил и за тебе. Не виждаш, обаче, че полицията преследва твоя благодетел. Хващат го, обискират го, нищо не намират в джобовете му. Кой открадна парите? Той посочва към тебе. Веднага полицията те хваща и намира в джоба ти търсените пари. Как ще се оправдаеш? Завеждат те в затвора, там да те изследват.

Казвам: Доброто е вътрешен процес. Важна е подбудителната причина, която заставя човека да прави добро. За самия човек е мъчно да разбере, коя е подбудителната причина за доброто, което прави. Затова той вади криви заключения. Например, вие имате лошо мнение за оня, който отнима топлината ви. За оня, който ви предава топлина, имате добро мнение. Правилно е да определяте добрата и лошата постъпка по резултатите, които тя произвежда.

Например, съвременните лекари турят лед на главата на оня, който страда от възпаление на мозъка. Лош ли е тоя лекар? Той е добър човек, защото помага на болния. Понякога болният умира, но желанието на лекаря е добро. Някои лекари си служат с топли компреси, а други — със студени. Защо едните прилагат студеното, а други топлото? И едните, и другите си имат свои съображения. Първите казват, че студените компреси произвеждат реакция в организма, която възстановява нормалната температура на болния.

Мнозина от вас, като слушате да ви говоря върху различни въпроси, казват: Ние искаме да ни научиш да служим на Бога. Наистина да служиш на Бога, това е велика наука. Отде трябва да започне детето, което иска да учи? Първо майката хваща детето за ръка и го завежда на училище. Учителят поглежда детето и пита, как е името му. То казва името си, а учителят го записва ученик в първо отделение. След това детето влиза в класната стая и слуша, как учителят открива първата буква на азбуката. Детето учи буква след буква и решава зададените от учителя задачи и упражнения. Това е служене на учителя. Първоначално детето пише прави и криви линии, кукички, камшичета, докато започне да пише буквите. Детето изучава буквите една след друга, съчетава ги в срички, докато най-после започне да чете цели думи и изречения.

Питам: Знаете ли вие да напишете първата буква на доброто? Можете ли да напишете първата буква на любовта? Не е достатъчно само да ги напишете, но красиво да ги пишете. Някой ученик прави големи усилия, но не може да напише красиво буквите. Ще кажете, че това нищо не значи. Не е така. Графологията определя характера на човека по неговия почерк. Графолозите изучават буквите, техните линии, форми, ъгли и по тях четат характера на човека. Например, по начина на написаната буква „М“, графологът определя щедър ли си, или не; мек ли си, или не; предаваш ли нещата точно, или ги изопачаваш; умен ли си, или глупав. — Може ли само по една буква да се каже толкова много за човека? — Може. В една буква се крият големи подробности за човешкия характер. Това вижда само оня, който работи в тая област. Ако буквите са надебелени в основата, те говорят за твърд, упорит човек. Много естествено, неговата упоритост се отразява върху почерка. Той пише буквите и ги надебелява в основата. Вътрешното налягане в човека не може да не предизвика надебеляване на буквите. Който не е упорит, пише тънки букви и без надебеляване. Някой пише с по-едри, обемисти, широки букви, а друг — с тесни, заострени и по-малки. Първият човек по характер е разположен, мек, а вторият — сприхав, гневлив. Това е наука на образите. Малцина познават тая наука и си служат с нея. Учителите, които не са изучавали графологията, не могат

да си представят, как е възможно по почерка на човека да съдят за неговия характер. Достатъчно е да се вгледат в почерка на учениците си, да видят, как се отразил характерът на децата върху него. Наука е това!

И тъй, за да разберете Божиите работи вие трябва да се освободите от вашите изопачени мисли и чувства. Изопачените мисли и чувства, както и кривите разбирания, внасят неразположение в човека. Някой тръгва на планината с шапка на глава и с раница на гърба си. По едно време излиза силен вятър, грабва шапката му и я хвърля на земята. Според мнението на мнозина, планинските духове правят това. Обаче, който разбира природните закони, може да се разговаря с вятъра. Той го пита: Как смееш да хвърляш шапката ми на земята? — Вятърът отговаря: Ти трябва да знаеш, кой съм аз. Искам да те науча, като влизаш в черква, да сваляш шапката си. Тук е Божествената черква, и ти трябва да се съобразяваш с нейните изисквания. Вървиш напред, оглеждаш се натук-натам, виждаш разхвърляни камъни и се чудиш, как може да си в черква. Обаче, вятърът настоява на своето. Кой от двамата е по-прав: ти, или вятърът? Като разсъждаваш най-последно дохождаш до въпроса: Птицата имали шапка? Аз съм надигнал кожата на една овца и казвам, че шапката е моя. Така дохождаш до заключението, че вятърът има право да задига шапката ти, и решаваши: Следния път, като отивам на планината, няма да се обличам

в кожи, нито ще турям кожена шапка на главата си. Ще си направя вълнена шапка. И при това положение не си изправен. Ще платиш на оня, който ти направи шапката, но не и на овцете, от които е взета вълната. Значи, ти носиш неплатена шапка. Пак ще те хванат и ще те накарат да плащаш.

Сега, аз не искам да ви създавам противоречия. И без това, имате достатъчно противоречия. Доброто се познава по това, че намалява и лекува болките. Ако болката се увеличава, доброто не е свършило работата си, както трябва. Въз основа на този закон, казвам: Всяко прогресивно учение премахва тъмнината. Колкото повече се увеличава светлината, толкова по-ясно се виждат предметите. Когато светлината се намалява, заблужденията се увеличават. Значи, заблужденията се дължат на слабата светлина. Благодарение на заблужденията в живота, хората нямат ясна представа за онова, което Бог е създал.

Пазете се от изопачените мисли и чувства, за които не сте отговорни. — Коя е причината за тях? — Неравният път, по който вървите. Без да искаш, хлътнеш някъде, и кракът ти се изкълчва. Тогава ще се принудиш да търсиш лекар, да го намести. Ако можеш сам, няма да търсиш лекар, но малцина могат да си помогнат сами. Опасен е пътят, по който сегашните хора вървят. Ако не внимава, човек има възможност да изкълчи крака си. В това отношение, туристите имат големи опитности

Те минават за много опитни, но като се явят бури и виелици, става нужда да ги спасяват други хора. Често човек е изложен на големи опасности и изненади. Не мислете, че всякога може да се справите с мъчнотиите си. В обикновения живот, човек лесно се справя с мъчнотиите си, но в необикновения живот става нужда някога да му помагат. Например, когато лекар заболее, той вика друг лекар да му помогне. Той се намира в аномално състояние на организма си и не се решава сам да си определи лекарства; не се решава сам да определи и дозата на тия лекарства. Болестта произвежда аномалии в мислите и в чувствата на болния. Следователно, никой болен не може сам да определи състоянието си. Болният не говори за нищо друго, освен за болестта си. Щом оздравее, престава да говори за себе си. Той забравя болестта си и влиза в нормалния си живот.

Казвам: Живейте така, че да ликвидирате с болестите. Време е вече да ликвидирате и със старото. Когато дойде на земята, Христос влезе в стълкновение с религиозните хора на тогавашното време. Това беше естествено. Както всеки учител влиза в стълкновение със старите методи, така и Христос влезе в стълкновение със старото. Някой се оправдава и казва: Аз така разбирам нещата. — Как ги разбираш: по старому, или по нов начин? Природата допуска само един, естествен начин на разбиране, наречен Божествен начин, Божествено разбиране. В Божествения свят всичко е живо. Там буквите

сами говорят. Какъвто въпрос и да зададеш на буквите, те веднага отговарят. Всяка буква представя живо същество. Щом се обърнеш към нея, тя веднага отговаря. Тя е като човек: извикаш я и веднага пристига. Тя казва: Ето ме, аз съм А, алфа, начало на нещата. Друга казва: Аз съм омега, край на нещата.

Какъв ще бъде краят на нещата? — Каквото е началото, такъв ще бъде и краят. Отчасти това е право. Ако началото е тъмно, и краят ще бъде тъмен. С други думи казано: Ако вначалото мислиш криво, плодовете на твоята мисъл ще бъдат лоши. Обаче, от това не следва, че киселите плодове и вначалото, и накрая ще бъдат кисели. Първоначално всеки плод е кисел, стипчав, но като узрее, става сладък. Друг смисъл е вложен в думите „каквото е началото, такъв ще бъде и краят.“ — Защо? — Защото Бог е и вначалото, и в края. Той представя начало и край, т. е. алфа и омега на нещата. Единство има в Него. Единството образува и началото, и края. Верно е, следователно, че началото определя края. Хубавата семка, като начало на плода, е излязла от хубавия плод — краят на процеса. От добрата семка излиза добър плод. Христос казва: „Благ е само Бог, от Когото излизат всички неща.“ Питате: Щом Бог е благ, защо и ние не сме като Него? — Вие сами трябва да разрешите тоя въпрос. За себе си аз съм го разрешил, но не и за вас. Бог е благ! В това не се съмнявам. — Защо и аз не съм като Него? —

Щом желасш, ще станеш като Него — от тебе зависи. В първо време плодът сладък ли е? — Постепенно той става сладък. За това има ред причини, които са ясни за мене.

Сега, оставям на вас, да свършите работата, която ви е дадена. Зная, че Бог е благ, но аз още не съм благ, стремя се да стана като Него. Зная, че Учителят, който ме учи, всичко знае, но аз още не зная това, което Той знае. Един ден, като науча нещата, както Той ги знае, и аз ще бъда благ. За да се научиш да мислиш като Бога, трябва да станеш благ. Ако не си благ, нищо положително не знаеш. — Много неща зная. — Възможно е, но тия неща не са съществени, не са реални. — Зная, какво представлява любовта, опитал съм я. — Нищо не си опитал, нищо не си разбрал от любовта. Даже аз още не я познавам напълно. Едва сега изучавам азбуката на любовта. Тя не се състои само от букви. Срички, думи, цели изречения има в любовта. Всичко това трябва да се изучава. Ако изучите значението на буквите, с които се пише думата „любов“ на български или на английски език, вие ще знаете много неща. На всеки език любовта има свои специфични качества.

Колко качества има човешката любов? Под „човешка любов“ разбирам степента на съзнанието, до което вие сте дошли. Като не разбират духовната и Божествената любов, хората говорят за материалната любов. Какво нещо е материалната любов? — Шише, което съдържа

само един литър вода. На колко души можете да услужите с тая вода? — Само на пет-шест души. Ако имате едно буре от сто литри вместимост, ще услужите на много хора. Ако имате на разположение стотици и хиляди бурета, пълни с любов, ще услужите на повече хора. Значи, любовта има степени. Определено е при всяка степен, колко товар може да се носи. Например, ти можеш да носиш 50 кгр. товар, друг може да носи 100 кгр. товар, трети — стотици и хиляди килограми. Има същества, които могат да носят земята на гърба си. Това не е научно доказано, но е факт. Днес се знае, че земята се движи около оста си и около слънцето. В бъдеще ще се знае още нещо за движението на земята. В един гръцки мит се казва, че волът носи земята на рогата си, но това не е научно доказано и проверено. Като чел тоя мит, някой се запитал: На какво стои тоя вол? — Това не е твоя работа.

Какво показва тоя гръцки мит? — Че хората често приемат за верни неща такива, които нямат основа. Допуща се, че земята стои на рогата на вол, а де стои волът? — Не знаем. Казваш, че обичаш някого. Може да го обичаш, може и да не го обичаш. Това е предположение, едно самочувствие в тебе. Казваш, че си готов да се жертвуваш за него. Опитал ли си, колко го обичаш? Дойде някой при тебе, иска да му дадеш нещо. Ти го погледнеш накриво, не си готов за никаква жертва. Значи, към оня, когото обичаш, си отворен, всичко даваш. Към

оня, когото не обичаш, за него си затворен, нищо не даваш. Ако отидеш при един дрехар, който има разположение към тебе, веднага той ти показва най-хубавите дрехи, да си избереш, каквито ти харесат. При това, продава ти по-евтино и казва: Давам ти такива дрехи, че да ги помниш дълго време. Казвам: Има случаи да помниш нещо хубаво и нещо лошо. И аз дълго време помнех обувките, които ми направи един прочут обувар. Той ми направи едни хубави обувки, според него, които десният ми крак и доднес помни. Принудих се да ги дам на някого — толкова тесни бяха.

Често хората носят такива идеи в ума си, които образуват мазоли на краката им. Дълго време носят мазолите от тия идеи. От тесните обувки лесно можеш да се освободиш, но не и от тесните идеи. Същото се отнася и до тесните чувства. Казваш: Не обичам този човек, не мога да го търпя, не искам да го видя. — Защо не го обичаш? — Защото си турил тесни обувки на сърцето си, които те стягат. Когато мразиш някого, ти го поставяш в тесни обувки и го носиш в сърцето си. Искаш да бъдеш свободен, не можеш — стягат те обувките. Ако ги свалиш, друга неприятност — не можеш да ходиш по камъните. Туряш обувките на калъп, но и това не помага. Изкуство е да се справиш с тесните форми на своите чувства.

Христос казва: „Любете враговете си.“ — Как можем да любим враговете си? — Това е

наука. Ти мразиш някого, но Бог го обича. Щом го обича Бог, и ти трябва да го обичаш. Знаеш ли, че той може да стане цар, а ти негов поданик? Какво ще правиш тогава? Ще се научиш да обичаш и дявола, да не говориш лошо за него. Ако си позволяваш да говориш лошо по негов адрес, той ще изпрати стражари да те хванат и турят в затвор. Днес дяволът е цар. При това положение, щеш — не щеш, ще казваш, че царят е добър. Като останеш сам в стаята си, оглеждаш се наоколо и, щом видиш, че никой няма при тебе, казваш: Царят е лош човек. Като кажеш така, ти си въздъхнеш спокойно и се облекчиш. В това отношение, ти приличаш на оня българин от Варненско, който отишъл в града да си купи чехли. Обиколил дюкяните в целия град, но никъде не намерил чехли по мярка. Най-после отишъл в дюкяна на един турчин, дано там си намери чехли. Турчинът му дал да мери едни, втори, трети чифт, но нито един не бил по негова мярка. Ядосан, турчинът извикал: Калъпсъз! Българинът се принудил да се върне в селото си без чехли и обиден от турчина. Той намислил да му каже нещо в отговор на обидата, но се въздържал, страхувал се от него. Като напуснал града, качил се на един баир и оттам извикал към турчина: Сен калъпсъз! — и продължил пътя си.

Помни: Християнската философия, като практична философия на живота, препоръчва на всички хора да не се произнасят за злото, както

и за дявола. Никой няма право, нито власт да съди дявола и да се произнася за него. Кой ти даде право да обвиняваш за всичко дявола? Ако, наистина, дяволът е толкова лош, защо Бог го допусна в съвета на Синовете Божии? Даже Бог го запита: Познаваш ли моя раб Иова? Знаеш ли, че няма подобен на него? Дяволът отговорил: Аз съм на особено мнение за Иова. Ти си му дал много богатства, осигурил си го. Отнеми всичкото му богатство, тогава ще видиш, колко е верен. Дай го на мене, аз да го изпитам. Тогава ще си кажа мнението. Така се разговарял сатаната с Господа. Сега и на вас казвам: Не се занимавайте с дявола. Не говорете лошо за него. Колкото по-лошо говорите за дявола, толкова по-зле за вас. Закон е: За каквото говори човек, това го сполетява. Ако говориш за злото, зло те сполетява; ако говориш за доброто, добро те сполетява. От каквото се страхуваш, това става. Дали вярваш в тоя закон, или не, вярваш, не е важно. Някога ще го провериш. Ти желаш смъртта на някого. Той може да не умре, но друг някой ще умре. Като знаете това, бъдете внимателни в своите мисли и чувства. Искаш да застреляш някого. — Защо ще го стреляш? — Защото не го обичам. Обаче, по невнимание, куршумът попада на друг някой, за когото скърбиш. Също така и мисълта ви рядко попада там, дето я отправяте. Тя отива там, дето не сте очаквали.

Казвам: Ония, които вървят в Божия път, трябва да изпразнят пушките си. Пълната пуш-

ка има място само на бойното поле. Не е позволено на човека да носи пълна пушка и да си служи с нея. Всяко действие на човека, който живее в Божествения свят, трябва да бъде съвършено и добре обмислено. Той отговаря за всяка празна дума. Всеки съдия трябва да постъпва според законите на правдата. Ако не спазва тия закони, той носи отговорност. Както съдията е отговорен пред закона, така и ние сме отговорни за своите действия. Всеки носи отговорност първо пред себе си, а после и пред окръжаващите. Сегашните хора държат другите отговорни за постъпките им, а те държат отговорни тях. Малцина държат себе си отговорни за делата си. Докато държиш ближния си отговорен за нещо, а той държи тебе отговорен, светът никога няма да се оправи. Господарят държи отговорен слугата; слугата държи отговорен господаря, и светът остава неоправен. Първо ще държиш себе си отговорен, а после другите.

Като е дошъл на земята, човек е длъжен да мисли право, както Бог мисли, и да чувства като Него. Ако някой дойде при тебе, не казвай, че не си разположен да го приемеш, но си кажи: Бог има отношение към тоя човек. Следователно, аз съм длъжен да го приема. — Съществува ли Бог в света? — Съществува. — Има ли Промисъл? — Има. — За оня, който съпоставя нещата, съществува Промисъл, съществува велика Разумност. В тоя смисъл, няма случайности в света. Не е случайно, че котката

яде мишката. Като я изяде, тя ѝ предава нещо. Котката е хитра, умна, а мишката е глупава. Тя възприема нещо от котката.

Ще ви приведа един пример, от който се вижда проявата на Божия Промисъл. Преди повече от 25 години наблюдавах един интересен случай между котка и мишка. Котката хвана мишката и започна да си играе с нея. Дълго време тя си игра с мишката, като че нямаше намерение да я изяде. — Защо не изяде изведнъж мишката, както постъпват всички котки? — Тая котка беше умна, разбираше хигиената. Тя знаеше, че ако изяде мишката изведнъж ще я уплаши и ще се образува отрова в телото ѝ. Котката не искаше да яде мишката с отровата. Като наблюдавах играта между котката и мишката, реших в себе си, че мога да помогна на мишката, но се въздържах, исках да видя, дали няма да дойде друг някакъв фактор отвън. Щом реших да помогна на мишката, котката задряма. В това време мишката избяга и се скри зад един сандък. Котката се събуди и започна да търси мишката. Намери я зад сандъка и пак започна да я гони. Като отправих мисълта си към котката, тя отново заспа. Мишката пак избяга и се скри зад друг сандък, но котката и там я намери. Казвам на мишката: Защо си толкова глупава? Защо не се скри другаде, да не те намери котката? В тоя момент, мишката пак избяга и се скри между купчина камъни. Котката я търси, но не

мога да я намери. В случая, Божият Промисъл се прояви чрез мене.

И тъй, когато Бог иска, котката няма да изяде мишката. Тя ще играе с нея, ще я гони и, в момента, когато се готви да я изяде, ще задреме, а мишката ще избяга. Като не разбирате живота, питате: Защо Бог не оправя света? — Няма защо да го оправя. Светът е оправен. Вашият свят не е оправен; вашите разбирания са криви. Като гледах, как котката си играе с мишката, мислех, че непременно ще я изяде, но не излезе така.

Съществува Божи Промисъл, но той може да се разбере само от ония, за които Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Станете добри, разумни деца, да дадете плодове. С доброто заедно иде любовта, която се оформява чрез мъдростта на Бога. Човек трябва да бъде разумен, да използва условията. Какво иска учителят от своя ученик? Когато учителят разкрива буквите на учениците си, те трябва да бъдат съсредоточени, да възприемат това, което им се преподава. Детето следи движението на ръката на своя учител и се старее да го подражава.

Казвате: Кажете ни нещо конкретно за любовта. Питам: Кое е конкретното в любовта на двама млади? — Желанието им да се оженият. Ще го обича ли тя завинаги, или не? Ще я разбира ли той, или не? Ще живеят ли те добре, или не? Това е конкретното в любовта

на младите. Каквото и да кажа, важно е, дали това ще стане. Ако ти кажа, че ще бъдеш щастлив, това ще стане ли? Можеш да бъдеш щастлив при условие, че ще живееш по Божествен начин. Как ще бъдеш щастлив, ако правиш избор между две и повече моми? Истината и любовта сами ще те намерят. Оня, който те обича, сам ще дойде при тебе. Той няма да те чака да го търсиш. Ти ли отиваш при светлината, или тя иде при тебе? Ти ли отиваш при красивата мисъл, или тя иде при тебе? Светлината трябва да дойде при тебе. И мисълта — добра или лоша, тя сама иде при тебе. Значи, който те обича, той сам иде при тебе. Ако обичаш лошия човек, той ще се нахвърли върху тебе да ти отмъсти. Ако обичаш някого и видиш, че го обиждат, ти пръв ще отидеш при него да го защитаващ. Това са обикновени работи, които постоянно стават в живота.

Питате: Защо спорят хората? — По причина на обикновената, човешка любов помежду им. Ако тяхната любов е Божествена, никакъв спор не може да има. Не можеш да причиниш пакост на оня, който носи Божията Любов в себе си. Това е закон. Да обичаш някого, това значи, постоянно да се разширяваш. Ако Бог те обича, ти пак се разширяваш. Дето е любовта, там никакво зло не става. Стане ли някакво зло, това показва, че любовта ви е слаба.

Помнете: Дето Бог присъствува, никакво нещастие не може да стане. Много естествено. При 100° топлина всяка граната, насочена към

тебе, ще те убие. Обаче, ако топлината е десет хиляди градуса, гранатата не може да издържи; при сто хиляди градуса, тя съвсем ще се разтопи. Голям е огънят на любовта. В тоя огън всички гранати се разтопяват и престават да действуват. Който живее в огъня на любовта, той е свободен от всякакво зло, от всякакво нещастие, от всички лоши мисли и чувства. Не живее ли в тоя огън, всичко може да го заsegне. Аз гледам широко на любовта. Не можеш да обичаш някого, с когото не си имал връзка от далечното минало. Любовта между хората не се проявява само в един живот. Любовта излиза от Бога и пак в Бога се връща. Велико нещо е да обичаш! В 13 глава, I. Послание към Коринтяните, апостол Павел говори за любовта. Той казва: „Любовта не завижда, не прави зло, не се гордее, не търси своето.“

Сега, като наблюдавам хората, виждам, че всички се стремят към нещо красиво и възвишено. Няма човек в света, който съзнателно да се стреми към зло и престъпления. Те идат сами по себе си, по механичен начин. Поводът на злото е един, а на любовта — друг. Поводът на любовта е всякога чист, понеже Бог е Любов. Ако Той те подбужда да обичаш, или ако Той те изпрати някъде да помагаш, поводът за това е чист, безкористен. Друг е въпросът, ако ти си слаб и не можеш да изпълниш Божията воля. Тогава можеш да извършиш някакво престъпление, но причината е в самия тебе.

В далечното минало, Бог изпратил един ангел на земята, да донесе благословенията Му и да ги разпредели справедливо между всички хора. Като слязъл на земята, ангелът видя царската дъщеря, като миела лицето си. Той погледнал към нея и му се видяла толкова красива, че вдигнал ръце от очудване и изпуснал торбата с Божиите благословения. Хората се спуснали към тях и започнали да грабят каквото им попаднало. Така ангелът не могъл да изпълни Божиата воля. Грешката не е в желанието му да погледне към царската дъщеря, но в неразбиране на Божиата воля.

Казвам: Ако и вие, като този ангел, се увлечете в някоя красива мома и оставите торбата с благословенията сред пътя, ще изпълните ли Божиата воля? После ще се оправдавате с това, че сте се увлекли. Грешката на ангела се заключава в това, че в любовта му имало известно раздвояване. Любовта не търпи никакво раздвояване. Единство трябва да има в любовта. Като е дошъл с мисия на земята, ангелът трябвало да бъде крайно съсредоточен. Ето защо, когато обичате някого и се раздвоявате, не се осъждайте, но се запитайте, защо чувствата ви се раздвояват. Това е важен въпрос, който трябва да се разреши. Днес мъжът и жената се ограничават взаимно, поради което отношенията им не са искрени. Жената среща един мъж, поглежда го и се чуди, де е виждала този човек, познат ѝ е. Тя не подозира, че в миналото той е бил нейн баща. Чуди се, защо

й е толкова приятен, защо изпитва особено чувство на благодарност към него. Обаче, мъжът й я следи, недоволен е, защо поглежда тя към него. Тя си спомня най-после, че този човек й е бил баща в миналото и казва на мъжа си: Благодаря на този човек за хубавото, което нося в себе си. То се дължи на него. — Баща ли? Не признавам това! Ти ще гледаш само мене. Питам: Само за един предмет ли са създадени очите?

Ето, и това, което ви говоря, е нещо конкретно в любовта. Мъжът подозира жена си, жената подозира мъжа. Това било любов! Мъжът не трябва да подозира жена си в никакво престъпление; и жената не трябва да подозира мъжа си. Защо мъжът, като види, че жена му поглежда към друг мъж, да не се радва на свободата й? Защо и жената да не се радва на свободата на своя мъж? Божественото се изявява чрез свободата. Въпреки това, хората искат да заставят Бога в себе си да се проявява като тях. Това е невъзможно. Христос казва: „Не дойдох за праведните, но за ония, които грешат.“

Сега вие искате да ви кажа нещо конкретно за любовта. Ето, казвам: Не се подозирайте. Любовта изключва подозрението. Някой говори нещо — не го подозирай. Друг гледа на една и на друга страна — не го подозирай. Защо трябва да казваш, че той говори глупави работи? Ако той говори пред тебе глупави работи, пред други ти говориш глупости. Бъди

справедлив към всички. Какво правят хората? Като обичат някого, приятно им е да седат при него повече. Ако не го обичат, бързат по-скоро да си отидат. — Какво означава бързането? — Движение с експрес. Ако си товарен влак, ще се спираш на всяка гара, дето ще се товариш и разтоваряш. Каквото и да правите, не допускайте съмнението и подозрението в себе си. Временно те могат да минат през ума ви, но никога не ги допускайте в душата си. Временно може да допуснете едно противоречие в сърцето си, но в душата си — никога. Ако не можете да се справите с някое противоречие, кажете: Божия работа е това! Вие не знаете крайния резултат на Божиите дела. Следователно, не трябва да се произнасяте за тях. Казвате, че Адам и Ева са виновни за много неща. — Защо? — Защото те първи сгрешили. Не говорете така. Вие не знаете Божия план. Всяко нещо, което Бог е допуснал, има свое велико предназначение.

И тъй, пазете се от своите изопачени мисли и чувства, от своите криви разбирания. Как ще бъдете благоугодни на Бога с вашия изопачен живот? Ще отидете при Него да се оплаквате ли? Ако се оплаквате от беднотията си, нямате право. Вие сте в изобилието на живота. Защо сте бедни? Ако сте в живота, дето хората се раждат и умират, все ще намерите нещо, от което да се оплачете. Обаче, ако влезете в живот, дето смърт не съществува, от какво ще се оплачете? Всички трябва да вле-

зете в Божествения живот. В тоя живот се разрешават всички задачи. — Мъчно се постига това. — Докато дойдеш до новото разбиране, мъчно е да възлюбиш врага си. Това е велика наука. Мъчно се прилага законът на Божията Любов. Ония, които се качват на Хималаите, разбират това. Там въздушното налягане е малко. При това налягане, от порите на човека започва да тече кръв. Както не е лесно да се качваш на високите върхове, така също не е лесно възлизането по високите върхове на духовния свят. На високите върхове е много студено, а същевременно и въздушното налягане е различно от това на ниските места. Човек трябва да се приспособи към това налягане.

Казвам: Противоречията в любовта се дължат, именно, на голямото различие в налягането на ума, сърцето, душата и духа. Вън от тия налягания, съществува едно Божествено налягане, към което човек трябва да се приспособи. Който не може да се приспособи към това налягане, той изменя отношенията си към Първата Причина на нещата. Когато обичате някого, отношенията ви към това налягане са правилни, и вие се привличате взаимно. Ако не го обичате, отношенията ви не са правилни, и вие се отдалечавате един от друг. Има ли нещо лошо в отдалечаването? — Зависи, от какво се отдалечавате. Двама души седат при тебе, а ти казваш: Единият ми е близък, а другият — далечен. Значи, близостта е вътрешен процес. Някой човек ви е близък в духовния свят, а

далечен — на физичния. За да не се сблъскате, той трябва да бъде физически далеч от вас. Когато някой човек е далеч от вас на физическия свят, това показва, че той няма какво да ви даде. Учителят е близо до учениците си, защото има какво да им даде.

Какво трябва да се придаде към вашата любов? — Повече знание, повече светлина, повече мъдрост, повече истина. Една майка обича детето си и от любов го храни по десет пъти на ден. В любовта на тая майка липсва знание. Тя претоварва стомаха на детето си и после се чуди, коя е причината за това. Много просто — нейната неразумна любов. Ако го храни по два-три пъти на ден, това е достатъчно. Ще кажете, че птиците хранят малките си по няколко пъти на ден. — Законът за храненето у тях е друг, не е както при хората.

В заключение на всичко, казвам: Пазете следните правила. Изправяйте своите изопачени мисли и чувства! Не се месете в Божиите работи! Следвайте Божиите закони! Не се заблуждавайте от лошите си състояния. Те са временни, не са общи за всички хора. Може само ти да си неразположен. Всички хора не са болни. Ако си трескав и ти е горчиво в устата, на всички хора не е горчиво. Другите хора си ядат сладко. Ако си неразположен, всички хора не са като тебе. Ти не обичаш един човек, но други го обичат. Бог обича тоя човек. Той е излязъл от Бога, както всички хора. Следователно, Бог изисква от тоя човек да бъде като

Него. — Как можем да станем като Бога? — Вие знаете това. Едно време, когато не сте знаели, никой не ви е държал отговорни, но сега носите отговорност за делата си. Христос казва: „Аз съм вратата. Който мине през мене, той ще бъде спасен.“

Като ученици, вие трябва да изучавате буквите, които вашият духовен Учител ви открива. Научите ли тия букви, те ще бъдат талисман в живота ви. Никога няма да се освободите от тях. Те ще ви придружават навсякъде. Без тях не можете нито на физичния, нито в Божествения свят. Колкото и да е елементарна работа изучаването на буквите, в тях се крие велика истина. Често някои истини на земята са покрити с кал. Измийте тая кал. Под нея ще намерите онова, което търсите. — Защо са покрили истината с кал? — За да не прогледат хората. Следователно, ако някои ваши чувства са окаляни, не се отвръщайте от тях. Измийте ги, за да видите, каква е любовта ви към Бога, към вашия ближен, към семейството ви, към народа ви, към цялото човечество. Каквито са отношенията на Бога към вас, такива трябва да бъдат и вашите отношения към Него. Бог гледа еднакво към всички същества. Да любите Бога — това е вашият път.

— В Божията Любов е благо то на човека.

8. Утринно Слово от Учителя, държано на 24 януарий, 1937 г. София. — Изгрев.

Великодушие и целомъдрие

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Иоана, от 22 — 42 ст.

Има един специален начин за изучаване на свещените книги. Много хора са забравили този начин. Трябва да се знае, че свещените книги не се изучават, както обикновените. Обаче, сегашните хора са объркали този начин и не знаят, какво да правят. В това отношение те приличат на един наш познат, който се объркал в смятането. Той умножил 6×9 и получил 54. После умножил 6×10 и получил 60. Като сравнил числата 54 и 60, веднага се запитал: Как е възможно да умножиш 6×9 и 6×10 и да получиш числа, с разлика шест единици? Той извадил девет единици от 60 и получил 51. Как е възможно, да умножиш 6×10 и да получиш 51, по-малко от 54? Колкото повече смятал, толкова повече се обърквал, докато най-после разбрал, че грешката е в деветорката, която вади от 60. Трябва да извади шест единици и ще получи 54.

Сегашните хора често се объркват, понеже искат земните им работи да се нареждат, както духовните. Това е невъзможно. Между земните и духовните работи има известно подобие, но има и голяма разлика. Тая разлика се вижда и

между хората, които живеят на земята. Някой човек има големи желания, като слона. Когато яде, той се задоволява с 75 кгр. ориз. Друг се задоволява с малко — 200—220 гр. ориз му е достатъчно. Първият има повече земни желания, като слона. Това желание е остатък от миналото. Вторият има повече духовни стремежи, затова се задоволява с малко. Някога слонът ял дневно по 75 кгр. ориз, но сегашните условия са други, не могат да му доставят толкова много ориз.

Един млад момък се оженил за красива, млада мома. В деня на сватбата се случило нещо: младоженецът изпаднал в летаргия и така прекарал цели 45 години. Неговата възлюбена се чудела, какво станало с младоженеца, но решила да му остане верна, да дочака неговото пробуждане. Това станало едва след 45 години. през което време, от скръб за него, тя се състаряла толкова много, че била почти неузнаваема. Като се събудил от дългия сън, той веднага си спомнил за своята възлюбена, която си представил все такава млада, красива, каквато знаел преди 45 години. В неговото съзнание 45 години се равнявали на един ден. Като я видял, той се изненадал — толкова стара му се видяла тя! Времето и условията хвърлят отпечатък върху човешкото лице, както и върху предметите. Колкото по-бързо стават нещата, толкова повече енергия се изразходва. Бързите работи не стават добре. Това се забелязва особено при храненето.

Някой казва: Яж така, че ушите ти да пукат. Кога пукат ушите? — Когато се яде бързо. Тогава челюстите се движат бързо, и ушите пръщат. Питайте, какво ще каже стомахът? Като ядеш бързо, той започва да протестира. — Защо? — Не може да се справи с бързо нахвърляната храна. Чървата също протестира. При бързото ядене храносмилането не става правилно. Една част от храната не прониква в кръвта и не може да храни клетките. Несмляната храна се наслажда във вид на утайка около ставите, както и в капилярните съдове. Тази е причината за заболяване на човека от ставен ревматизъм. Казваш: Отде дойде този ревматизъм? — Много просто, от бързото хранене и от несдъвканата храна. — Какво трябва да правя? — Бавно ще ядеш и много ще дъвчеш храната. Това е предвидено в Божия план. Щом изпълняваш този план, работите ще се нареждат добре. Ако не го изпълняваш, всичко ще тръгне назад. В това няма никакво изключение.

Днес всички хора се оплакват от последствията на своя минал живот. — Няма защо да се оплакват — трябва да изправят лошите последствия на миналото. Много хора имат висок стремеж, любов към Бога, молят се по няколко пъти на ден, външно изглеждат като светии. Обаче, щом заговорят, веднага започват да се оплакват от болести, страдания и мъчнотии. Тук ги задържали да плащат дълговете си, там ги задържали, и те се чудят, какво да правят, къде по-рано да плащат. Като не могат да

се справят със задълженията си, отказват се да плащат, под предлог, че кредиторите им са милионери, няма защо да им плащат. Не е така. Понеже в миналото сте яли и пили, не сте мислили за утрешния ден, сега ще плащате: по малко, но редовно ще изплащате задълженията си. Ако си светия отвън, ще бъдеш светия и вътрешно. Като влезеш в живота, казваш: Лесно се говори, мъчно се изправят погрешките.

И тъй, лесно се теоретизира, мъчно се прилагат нещата. Много мога да ви говоря за музиката, но мъчно е да вземеш един тон правилно. Всеки може да пее, но истинско пеене е това, което оправя обърканите човешки работи. Да пееш хубаво, това значи, да дъвчеш храната си добре, за да се всмуче още от езика и устата. Колкото по-дълго време се задържа храната в устата, толкова по-лесно се всмукват част от хранителните вещества и от праната. Така те отиват направо в нервната система. Ония сокове, които не се всмукват в устата, отиват направо в стомаха, дето става пълно смилане. Казваш, че нямаш време да дъвчеш много храната и да я задържаш в устата. — Ако се разболееш, как ще имаш време да лежиш? Като болен, ще ти дадат отпуск две-три седмици и ще изгубиш много време. За предпочитане е по-бавно да ядеш, но да бъдеш здрав, отколкото да ядеш бързо, да не губиш време и да боледуваш.

Казвате: Да се обичаме! Какво означават тия думи? Какво дава любовта на човека? То-

ва всички знаете. Какво прави майката с любимото си дете? Тя го целува по едната бузичка, после по другата; целува му едната ръчичка, после другата; едното краче, другото краче, коленцата — навсякъде го целува. Който не разбира значението на майчината целувка, казва: Защо тая майка целува толкова много детето си? На място ли са нейните целувки? — На място са. Всяко дете, целувано от майка си и баща си, става човек в пълния смисъл на думата. Следователно, ако работите ви не се нареждат добре, ще знаете, че майка ви и баща ви не са ви целували, както трябва.

Като говоря за дъвкане на храната, имам пред вид младия човек, на когото зъбите са здрави. Какъв смисъл има старият, беззъбият дяло да дъвче храната си? Той няма зъби, не може да я дъвче. За да дъвчеш храната си, трябва да имаш зъби. Какво представят зъбите? Те са емблем на човешката доброта. И кучето често се зъби на човека, лае го. То казва: Знаеш ли, че аз имам зъби? Как се справям аз със зъбите на кучето? Изваждам от джоба си парче геврек, давам го на кучето и казвам: Твоите зъби трябва да се занимават с нещо. Ето, аз имам достатъчно гевречета. Вземи това парче, за да станем приятели. Като показва зъбите си, кучето иска да каже: Трябва да знаеш, че аз съм справедлив. С всички постъпвам еднакво. Ако смееш да причиниш някаква пакост на господаря ми, ще опиташи моите зъби. — Бъди спокоен, аз дойдох тук да изпразня джобовете

си от гевречетата. Това, което искаш да направиш на мене, направи го на гевречетата. Като си хапнеш от тях, ще разбереш, защо съм дошъл.

Някои казват: Бог живее в нас. — Как познавате това? — Той ни казва да направим нещо, за което ние не сме мислили. — Изпълнихте ли го? Един евангелист, наш познат, сега е вече на оня свят, казваше за себе си: Много съм мързелив. Искам сутрин да стана рано, но не мога, спи ми се. Той сам се упрекваше, но по естество беше мързелив. Той имаше къси, дебели ръце, пръстите в основата му дебели, краката — също дебели. Цялата му фигура беше дебела, разположена към леност. Старият човек в него обичаше да си поспива повече; новият човек го подтикваше към работа и му казваше: Със спане нищо не се постига.

Ще приведа един случай от живота на Едисона, на когото близките често казвали, че трябва да спи повече, да не се изтощава. Едисон размишлявал дълго време върху фонографа, но не могъл да го разреши. Една вечер се събудил към един часа след полунощ и не могъл да заспи. Той веднага станал и започнал да работи. В тоя момент той разрешил въпроса, който го интересувал. Доволен от разрешаване на задачата, той си казал: Ако бях продължил да спя, нямаше да открия фонографа. И на вас казвам: Ако спите много, нищо няма да разрешите. Събудите ли се сред нощ и не ви се спи, станете веднага. Така ще разрешите задачата, която до това време не

сте могли да разрешите. В сънно състояние въпросите не се разрешават. Сънът е почивка, минаване от едно състояние в друго.

Сега да дойдем до пеенето, да видим, какво липсва на сегашните певци. Двама души пеят. Единият има чист тон, но пее грубо, мекота няма. Другият пее чисто, с мек тон. Изобщо, както певците, така и говорителите, се нуждаят от мекота. Това липсва на сегашните хора. Всяка груба дума се отразява вредно върху нервната система на човека.—Защо?—Защото тя се връща обратно върху него. Както каруцата разтърсва човека, така и трептенията на грубите думи, на отрицателните мисли и чувства произвеждат сътресение на нервната система, и човек заболява. За предпочитане е да вървите пеш, отколкото да се качите на каруца, която ще ви разтърси до последната клетка. Като знаете това, пазете се от мисли, чувства и постъпки които разтърсват нервната система.

От какво се нуждае каруцата? — От пружина. Трептенията на човешките думи, мисли и чувства също се нуждаят от пружина, т. е. от мекота. И пеенето се нуждае от пружина. Умен човек е оня, който е поставил пружина на своята каруца. Всяка каруца, която се движи бързо в умствения свят, непременно трябва да има пружина, да не причинява никакво сътресение. Невнната система се нуждае от пружина. Няма ли такава, тя е изложена на голямо сътресение. Някой казва: Не съм доволен от себе си, от своята сприхавост. Какво да правя?

Вината е в баба ми и дядо ми. Те бяха сприхави и предадоха своята сприхавост и на мене. — Не се оправдавай с дядо си и баба си. Те бяха бедни, нямаха възможност да си купят пружина. Днес ти разполагаш, имаш средства да си купиш пружина. Колко струва една пружина? — Двеста—триста лева. И хиляда лева да е, пак можеш да си купиш. Ти имаш пари в спестовната каса. Извади, колкото трябва за една пружина, че като седнеш, да ти е приятно.

Като изучавам въпроса за грубостта на човека, дохождам до заключението, че, за да се придобие известна мекота, нужни са условия. Отивам в един дом, наблюдавам, какви са отношенията между децата и родителите. Децата са груби с родителите си, говорят им соннато, грубо. Родителите се чудят, какво да правят с тях. Според мене, причината за тая грубост се крие в излишната енергия у децата. Ако знаят, как да я пласират, те ще бъдат по-меки и внимателни. Един ден малкият Иванчо става момък, и грубостта му постепенно намалява. Той си намерил една Калинка, с която се разговаря мек, нежно. Като се обръща към нея, нарича я Калинчица. Защо към майка си е груб, а към Калинка мек и внимателен? Причината за грубостта на Иванчо е в майката. Когато била бременна, тя не могла да внесе в Иванчо нужната мекота. Ето защо, Калинка иде отвън, като лекар, да излекува Иванчо от неговата грубост. Тя знае, как да постъпва с него, за да внесе нужната мекота.

Какво представя мекотата и какво грубостта? Грубостта е лошото ядене, а мекотата — доброто и вкусно ядене. Ти си учен човек, разбираш от доброто ядене. Отиваш на гостилница, при един стар готвач. Ти мислиш, че той е опитен, знае да готви добре. Обаче, оставаш изненадан. Той слага яденето пред тебе, но то не те разполага. Излизаш недоволен от гостилницата, и втори път не влизаш в нея. Лошо е яденето, т. е. груб е готвачът. Влизаш в друга гостилница. Посреща те млад, разположен готвач. Слага ти вкусно, добре приготвено ядене. Макар и неразположен, ти ядеш и се чувствуваш добре. Причината за това е мекотата на младия готвач. От него лъха нещо меко, приятно. Да срещнеш груб човек, това значи, да влезеш в мрачна, прашна, непроветрена стая. Да срещнеш мек човек, това значи, да влезеш в чиста, добре проветрена и наредена стая.

Какви са условията за духовния живот? — Чистота, абсолютна хигиена и проветряване. Духовният човек работи със златни, а не с книжни пари. Всеки знае цената на златото и се стреми към него. Златото има цена на всяко време, а книжните пари са временни, скоро губят цената си. Възгледите на хората за сегашния живот са книжни пари, които на другия ден още изгубват своята стойност. Божественото в човека е злато, което никога не губи своята стойност. Ако Божественото е в тебе, ти никога не губиш цената си. Човешкото губи цената си, но Божественото — никога. И човешките неща са ху-

бави, но са временни, леки, като книжните пари. Божествените неща са вечни; те имат ценност като златото. Кое е по-хубаво: да разполагаш с книжни, или със златни пари?

Тук има едно малко котенце, което често седи пред вратата на стаята ми, чака да му дам нещо за ядене. То представя пример на мекота. Един ден отворих вратата на стаята, да му дам нещо за ядене. То измяука много приятно. В мяукането имаше особена мекота. За това приятно мяукане аз ставах няколко пъти през нощта, да му дам нещо да яде. За пръв път срещам котка да мяуче така приятно и меко. Магическа сила се крие в мяукането на това котенце. Колкото пъти го чувах да мяуче, всякога давах ухо, с удоволствие се вслушвах в него. Така то изказваше своята благодарност. То казваше: Навсякъде ме гонят, не ме приемат; ти ме прие, даваш ми ядене. Благодарността му го правеше приятно. И Бог се вслушва с трепет, да чуе нашата благодарност, да чуе нашия мек глас, израз на любов към Него и към нашия ближен.

Аз взимам това котенце за пример на мекота и благодарност. Външно то е слабичко, нежно, със скромна дрешка, но в очите му има нещо приятно, а в гласа му — нещо музикално. Ка̀то чуя мяукането му, веднага ставам разположен. То прилича на купувач, който дава на бакалина златна монета. Всеки разбира цената на златната монета и я туря в джоба си. Макар и животно, и то носи в себе си нещо Бо-

жествено. Като слушам мяукането на котенцето, казвам: Ако едно котенце може да изрази Божественото в себе си, какво остава за човека, излязъл от Бога? Човек може да изрази Божественото не само като котенцето, но много по-добре. Желание се иска от човека! Има ли го, той дава възможност на Бога да се прояви в него в пълнота.

Като четете свещените книги, вие се спирате на малките и големите пророци и виждате голямото различие в техните характери. Някой пророк говори строго на хората, но с мекота. Той ги съди, бичува, като съдия, но му става мъчно. Така постъпват много от сегашните съдии. Един съдия ми разправяше своя опитност. Разглежда се едно дело между богат и беден. Последният дължи една голяма сума на богатия. По закон, той трябва да плати дълга си. По съвест, делото е в полза на бедния. Ако не приложи закона, аз нося отговорност, мене ще съдят. Приложих закона и осъдих бедния да плати дължимата сума на богатия. Обаче, съвестта ми говореше: Сега ти ще платиш половината сума на бедния, да му помогнеш. Аз се съгласих и взех участие в дълга на бедния. Това значи будна съвест, която разбира, на коя страна е правото. По съвест, правото е на страната на бедния, а по закон — на страната на богатия. Тоя съдия е последовател на Новото учение и постъпва според него.

Какво правим ние? — Всеки ден издаваме по едно решение, съдим себе си: по закон е

право, но не и по съвест. Бъди такъв съдия: да осъдиш и бедния, и богатия, щом са виновни. Едно време турската съдебна процедура ставаше много бързо. Там нямаше никакви защитници. Беден човек се оплаква на съдията, че работил на един богаташ, който не иска да му плати. Съдията извиква богатия и го пита: Дължиш ли на тоя беден човек? — Дълга. — Веднага да му платиш, още сега, без никакво отлагане! Това значи експедитивност на съдбата.

Днес всички хора, като съдии, постоянно отлагаме делата си. Един съдия отлага делото, вторият го отлага, третият го отлага, четвъртият — също, докато се намери най-после някой, който го разгледа и даде резолюция. Такъв пример има с едно голямо дело, което попаднало в ръцете на един опитен германски съдия. Той отлагал делото постоянно и почти целия си живот прекарал от средствата на това дело. В това време той оженил дъщеря си. Зет му бил също съдия. Вместо зестра, той получил от дядо си това дело, с думите: Ето, това дело може да те повдигне. С него можеш да прекараш целия си живот. Зетът взел делото, разгледал го и в две години го разрешил. Като чул това, дядо му казал: Това дело реши съдбата ти — не можеш да бъдеш добър съдия. Ако работиш така, много ще гладуваш. Да отлагаш делата с години наред, това е крив метод, в който се крие известно користолюбие. То не си служи с къси процедури.

Това са интимни работи в човешкия живот. Ако не мислиш право, не можеш да се ползуваш с благоволенieto на невидимия разумен свят. Той обръща внимание на същината на нещата. Ако мислиш право, а в мислите и в чувствата ти няма мекота, мисълта ти не е абсолютно права. В мисълта трябва да има любов, а в любовта — мекота. Тя подобрява живота. Мекотата е здравословно състояние на човешкия живот. Който има мекота, той лесно се учи, лесно се възпитава, лесно възпитава и децата си. С мекота всичко се постига. Без мекота човек е недоволен от себе си, от своите мисли и чувства.

Като правя наблюдения върху човешките прояви, с това аз изучавам и плодовете. Отвън още познавам условията, при които всеки плод е зреел. Най-хубави плодове са ония, които били изложени на юг; после идат тия, които били изложени на изток и запад и най-после идат изложените на север. Същото нещо се забелязва и с дините. Яжте дини, които са били изложени на юг, да видите, каква разлика има между тях и тия, които са били изложени на запад или на изток. При това, яжте само горната част на динята, а не и долната, с която тя е лежала на земята. Правете тоя опит в продължение на един месец, да видите, какъв резултат ще имате. Същото нещо се забелязва и с хората. Всеки човек иска да бъде мек и сладък, но не може. Повечето хора са изложени на север. Има едно място, на което човек трябва

да застане, за да бъде огряван от всички страни. Може ли човек да си направи къща без северни прозорци?

В ума на един учен се родила идеята, да си направи къща на северния, или на южния полюс. Само там тя ще се огрява от всички страни еднакво. Понеже мъжът и жената са полюсите на живота, човек трябва да се ражда ту като жена, ту като мъж, да добие необходимата мекота и сладчина. Тогава човек няма да живее на екватора, но ще живее на своя полюс, огряван от всички страни. Дали си мъж, или жена, слънцето ще те огрява от всички страни. Някой мъж не е огрян, както трябва. Той казва: Студено е при мене. — На северния полюс си. — Ще ида на екватора. — Според мене, няма защо да отиваш на екватора, но ще си останеш на северния полюс, да добиеш мекота като мъж. За да добиеш нужната мекота като мъж, ти трябва да бъдеш великодушен. За да добиеш нужната мекота като жена, ти трябва да бъдеш целомъдрена. Полюсът на мъжа е великодушното; полюсът на жената е целомъдрието. Ако мъжът не е великодушен, не може да придобие оная мекота, която ще внесе новото в неговия живот. Ако жената не е целомъдрена, не може да придобие оная мекота, която ще внесе новото в нейния живот.

Помнете: Мекотата ще донесе новия живот. Великодушното и целомъдрието са условия за придобиване на мекотата. Една от красивите чърти на мъжа е великодушното, а на жената

— целомъдрието. Приятно е да срещнеш великодушен мъж. Ходът му е лек, подвижен, пластичен. Приятно е да срещнеш целомъдрена жена. Тя има красива фигура, добре сложена, с пъргави, леки движения. Няма по-красиво нещо от великодушен мъж и целомъдрена жена. Който иска да придобие нужната мекота, трябва да бъде великодушен и целомъдрен. Великодушието изисква отличен ум, а целомъдрието — отлично сърце. Великодушието изисква бодър, мощен дух, а целомъдрието — необятна, обширна душа. — Къде са те? — У вас. Дайте място на ума, на сърцето, на духа и на душата си да се проявят. Постигнете ли това, вие ще придобиете нужната мекота. За тая цел човек трябва да бъде свободен. — Да оставим всичко в ръцете на Господа. — Оставете всичко на Господа, но слушайте Го и изпълнявайте Неговата воля. На мъжа казва: Бъди великодушен по ум и по дух. На жената казва: Бъди целомъдрена по сърце и по душа. Каквото им каже, трябва да Го слушат.

Да бъде човек великодушен и целомъдрен, това са възможности, вложени в него. Като казвам това, аз влизам в положението ви. Вие живеете в свят на големи борби и противоречия, на големи неспогоди и мъчности. Вие се товарите с големи задачи, за разрешаването на които се искат специални условия. Ако очаквате тия условия, ще знаете, че няма да ви се дадат. Ако мислите, че светът лесно ще се оправи, лъжете се. Дълго време ще чакате, както очак-

вате да спечелите на лотария. Днешният ден съдържа всички необходими условия за вас, но трябва да вярвате в това. — Има ли изходен път от положението, в което се намираме? — Има, но за това се изисква разумност. Една мома, най-добрата дъщеря в семейството, била и най-умна, но, въпреки това, всички вкъщи били против нея. Тя не се огорчавала от това и търпеливо понасяла всичко. Един ден цялото семейство тръгнало на планината, да направят една екскурзия. Неочаквано, времето се развалило и започнало да вали сняг. Те измръзнали и се видели в чудо, как да накладат огън, да се стоплят — никой не предвидил това. Дърва имало, но трябвало кибрит. Добрата им дъщеря предвидила всичко, тя носела кибрит. Така тя помогнала на домашните си да излезат от безизходното положение. До тоя момент всички я наричали Мария, но като видели нейната предвидливост, започнали да я наричат Марийка. Само разумният е предвидлив.

И тъй, лошите условия в живота не са нищо друго, освен възможност на Бога да прояви своята Любов. Ще дойде Марийка отнякъде, ще драсне кибрита, ще запали огъня, и от тоя момент душата ни ще се развесели. Няма похубаво нещо от това, да бъде човек разположен по дух, да бъде разположен душевно, умствено и сърдечно. Ето задачите, които очакват разрешаване. — Как ще се разрешат? — По вътрешен път. Тия задачи са важни и за тоя, и за оня свят. В разрешаването им се крие бо-

гатството, което човек ще занесе със себе си в другия свят. Всичко ще оставите на земята, но това богатство ще занесете със себе си.

Значи, единственото богатство, което човек ще занесе със себе си в оня свят, е мекотата на неговия дух, мекотата на неговата душа, мекотата на неговия ум и мекотата на неговото сърце.

Т. м.

— В Божията Любов е благо то на човека.

*

9. Утринно Слово от Учителя, държано на 31 януарий, 1937 г. София. — Изгрев.

Първият и последният

Ще прочета 11 глава от Евангелието на Йоана, от 1 — 27 ст.

Има много неща в света, които трябва добре да се разберат. Много неща разбирате, и много неща не разбирате. Онова, което сте разбрали, е останало назад; онова, което не сте разбрали, е напред. Следователно, разбирането е непрерывен процес, който показва, че човек не стои на едно място. Разбирането не е механичен процес. Казано е: „Да вярваме в Господа.“ Вярването не е механичен процес. Както в разбирането има движение, така и вярата е процес на съзнателно движение. Ако пътник трябва да извърви 500 км. път за известно време, той трябва да си направи сметка, по колко километра да върви на ден. Не си ли направи точна сметка, времето ще изтече, и той ще остане сред пътя. Ако сметката му е точна, той ще стигне навреме, но ще се усети уморен, след което трябва да си почива няколко дня. Какво придобива пътникът? — Придобива нещо. Той се спрял при един хубав планински извор, пил от неговата вода и занесъл от нея на близките си. Водата, от която пил, представя знанието, което човек придобива, като пътник, в своя дълъг живот на земята.

И тъй, като придобива знания, чоеак трябва да се подмладява. Всъщност, става точно обратното: човек придобива знания и остарява. Значи, сегашният човек се товари със знанието, а не се разтоваря. Много естествено, човек не търси начин да изправи погрешките си, но се пита, защо е сгрешил и защо греши. Не питай, защо си сгрешил и защо грешиш, но питай, защо си служиш с белите и черни лъжи. Лъжата е причина за преждевременното остаряване на човека. Казваш: Аз никога не лъжа. — Днес малко хора говорят истината. Ти се оплакваш от живота — не говориш истината. Казваш, че Бог не те е надарил, нямаш никаква дарба — не говориш истината. Ти не си орал, не си сял, а поглеждаш със завист към нивите на другите хора и казваш: Моята нива нищо не роди, а нивите на съседите ми дадоха много плод. — Ти не говориш истината. Твоите съседи ораха, сяха, затова имат плод, а ти нищо не работи. Ти говориш лошо за своя ближен, че греши, без да знаеш, как е сгрешил. Нямаш право да съдиш! Ти не познаваш правото, не си поставен за съдия. Никой няма право да се заема с работа, за която не се е учил.

Преди години бях в едно село. При мене дойде един стар човек да си поговорим, да се оплаче от живота. Първата му работа беше да се оплаче от един селянин, който го излъгал, че знае да стриже. Старецът му казал: Щом е така, острижи ме. Острига ме, но виж, какво направи. Той свали шапката си и, какво да ви-

дя? Остригал го на стълби. Срам го е човекът да си открие главата. Принуден е в най-горещото време да носи шапка. Казвам: Не оставайте да ви стрижат чираци, които не знаят занаята. Ако искате да ви острижат, идете при майстор. Дръжте се за възгледите, които Бог и природата са вложили във вас. Всичко друго, което хората ви говорят, да бъде външно условие. Казано е: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте.“ Това не значи, че не трябва да вярвате на хората. Ще ги изслушвате, но ще се вслушвате и в себе си.

Едно време заекът имал рунтава опашка, по-дълга от сегашната. Като се разхождал из гората, той срещнал лисицата. Спрял се пред нея и започнали да се разговарят. Тя махала опашката си, и той махал своята. Отвреме-навреме заекът поглеждал към лисицата, сравнявал опашката си с нейната, която била по-дълга и по-рунтава от неговата, и запитал: Защо опашката ти е толкова дълга? Тя отговорила: Откак започнах да ловя риба с опашката си, тя се проточи, стана по-дълга. — Как ловиш риба с опашката си? — Много лесно. Отивам на определено място на реката, дето има много риба, потопявам опашката си във водата и чакам известно време. Като усетя, че много риба се натрупва на опашката ми, излизам от водата с рибата заедно. Заекът казал: Хубав е тоя занаят. Покажи ми, на кое място ловиш риба. Лисицата го завела на реката, показала му едно място и си отишла. Заекът останал сам и при-

ложил първия урок. Пъхнал опашката си във водата и започнал да чака да се натрупа много риба. Било студено, зимно време. Заекът мислел, че много риба е наловил и дръпнал опашката си. Дърпа, но тя не излиза — замръзнала. — Много риба налових, не мога да извадя опашката си. Ще почакам още малко, да наловя повече риба. Почакал още, но опашката повече замръзвала. Дърпал се той, обаче, опашката не излизала. Дръпнал се по-силно, и опашката се скъсала. И доднес заекът носи последствието на своя пръв урок — късата опашка.

Питам: С опашка лови ли се риба? Заекът си казал: Аз не знаех, как се лови риба с опашка, затова отидох да се науча. Понеже опашката ми натежа от риба, не можа да издържи и се скъса. Като я теглих, ушите ми се продължиха. Един съветник, подобен на лисицата, му казал: Аз ще ти дам метод, как да скъсиш ушите си. — Не искам да слушам чужд съвет. Послушах лисицата, и ето, опашката ми се скъса. Предпочитам ушите ми да останат такива, каквито са. Откак се скъсала опашката на заека, той не слуша чужди съвети.

Какво представя опашката на животните? — Каквото е носът за човека, това е опашката за животното. Лицето на заека е кръгло, като луната. Това показва, че той повече чувства, по-малко мисли. Това се потвърждава и от късата му опашка. Един от първите учени на времето си казал на заека: Аз ще ти помогна

да удължиш задните си крака, че като видиш опасност, да бягаш. Твоето спасение е в бягането. Ако бягаш, кожата ти ще бъде здрава; ако не бягаш, ще ти одерат кожата. Наистина, заекът трябва да бяга. Ако не бяга, нещастieto го следва. И вашето нещастие се крие в философията на лисицата и на заека. Докато искате с ума си да правите опити, които нямат никаква основа, вие всякога ще се натъквате на нещастия. Казвам на заека: Не мисли, че с опашката си можеш да ловиш риба. На вас казвам: Не мислете, че с вашия ум може да направите нещо велико. Разберете ме право. Аз не отричам вашите способности, но не се простирайте по-далеч от тях.

Често хората се занимават с велики работи, а като дойдат до елементарните, не могат да ги обяснят. Например, те знаят, че като умножат единицата сама на себе си, пак единица остава: $1 \times 1 = 1$. Като я съберат с друга единица, получават две единици: $1 + 1 = 2$. Защо е така, не знаят. Обаче, като умножават 2×2 , получават четири. Като събират $2 + 2$, получават пак четири. Защо в тоя случай, и при умножаване на двойката сама на себе си, и при събирането ѝ се получава един и същ резултат, и това не знаят. Освен в смятането, има елементарни неща и в писането, които също не знаят. Например, думите „ама и ала“, четени и напред, и назад остават едни и същи, с един и същ смисъл. С други думи не е така: отпред четени, имат един смисъл, отзад — друг сми-

съл. Какво виждате, като се оглеждате в огледало, съставено от няколко огледала, поставени под ъгъл? Ще се видите в няколко образа. Действителни образи ли са те? Не, те са сенки на истинския образ. Сянката предава ли нещо на човека? — Нищо не предава. Следователно, единицата, умножена на своята сянка — единица, дава пак единица. Значи, когато умът се проявява в човека, той само увеличава сянката му. Така той показва реалността в света, в който човек живее. Реалните неща се познават само чрез ума.

Как се изявява реалността в човешкия живот? — Чрез четири процеса: чрез мислене, чувствуване, дишане и хранене. Някой казва: Не искам да ям. Друг казва: Не искам да дишам. Трети: Не искам да мисля. Четвърти: Не искам да чувствавам. Колкото и да се отказваш, и ще ядеш, и ще дишаш, и ще мислиш, и ще чувствуваш. Ако имаш сила да се откажеш от един от тия процеси, ти ще се намериш вън от живота. Правили ли сте опит да излезете вън от живота? Ще кажете, че като излезете от живота, ще влезете в смъртта. Правили ли сте опит да излезете вън от телото си и да видите, че извън вас съществува друг свят? Има хора, които съзнателно излизат от телото си и се разхождат, както вечер, в време на сън, ходите на едно, на друго място; слизате, качвате се, хвърчате из въздуха. С кое тело излизате? Ще кажете, че това е въображение. Това е състояние, чрез което човек проверява връзката между

физичния и астралния свят. Ще кажете, че това са сънища. Но сънищата се сбъдват. Вечер сънуваш нещо, което на другия ден се сбъдва. Какво показва това? В бъдеще, когато се освободите напълно от телото си, ще имате съвсем друг род сънища.

Сега, мнозина от вас искат да станат по-добри, по-учени, по-силни. Колко по-добри ще станете? Определен ли е размерът на добротата, на учеността, на силата? Колко голяма може да стане една гайда? Като духнеш веднъж, гайдата не издава никакъв звук. Духнеш два-три пъти, пак не свири. Духнеш десет пъти, гайдата се разширява и издава глас. Щом започне да свири, колкото и да надуваш, обемът ѝ не се увеличава, но звукът става по-силен. Следователно, и вие може да се надувате, да станете по-добри, по-учени, по-силни, но дотолкова, че вашата гайда да започне да свири и да издава чисти, ясни тонове. Казваш: Живея добре, колкото мога. Така не се говори. Детето може да свири слабо на гайдата, но всички го извиняват. Обаче, не е простено на виртуоза да свири слабо. Когато бил дете, той е свирил слабо, но като виртуоз, от него се иска сериозна, класическа музика, с хубав тон и добро изпълнение.

И тъй, когато говорим за живота, имаме пред вид оня живот, който може да ни донесе радост и веселие. Това е реалният живот, на който всякога можем да разчитаме. Който се е домогнал до тоя живот, прилича на майстор цигулар или певец, който разполага с цигулката

или с гласа си. При всяка болест той сам може да си помогне. Ако се яви хрема, кашлица, треска или друга болест, той ще изсвири или изпее съответно парче, и болестта ще изчезне. Мъчно се пее или свири, когато си болен. Здравият всякога може да свири и пее. Ще свирите, ще пеете и ще се учите. Затова сте дошли на земята. — Трябва да се молим! — Ще се молите, но молитвата иска разбиране. Първо ще се помолиш, после ще отидеш на училище да учиш. Молитвата ще ти помогне да разбираш това, което ти се преподава. Като се върнеш, ще приложиш онова, което си научил. Не прилагаш ли наученото, молитвата е безпредметна. То е все едно да търгуваш, без да знаеш, защо си станал търговец. Задачата на търговеца е да продава стоката си и да печели пари. Задачата на лекаря е да лекува болни и да печели пари. Задачата на учителя е да учи учениците и да печели пари. И религиозният има задача да проповядва и да печели души. Докато е живял на земята, човек трябва да е спечелил поне една душа. В това се заключава смисъла на живота.

Да се върнем към думите „ама и ала.“ Първата дума е по-груба от втората. Причината за мекотата на думата „ала“ се дължи на буквата „л“, в която има възлизане. Наистина, когато слиза, човек става по-груб; той влиза в гъста, груба материя. Когато възлиза, той става по-мек. Както художникът трябва да нарисува поне една картина, да покаже, че е художник,

че е работил, така и духовният човек трябва да придобие нещо ново, да покаже, че е работил върху себе си, че е смекчил своята груба природа. Казваш: Измъчих се, докато постигна желанието си. Друг казва: Много се трудих. Трети казва: Усилено работих.

Следователно, имаме думите: мъчение, труд и работа. Каква е съществената разлика между тях? Мъчи се оня, който, след като прави големи усилия, нищо не придобива. Труди се оня, който, след големи усилия, придобива нещо, от което други се ползват. Работи оня, който, след големи усилия, придобива нещо и пръв той се ползува от придобитото. Например, ти посаждаш едно дърво, поливаш го, копаеш го и след време придобиваш плодове. Това е работа, която те възнаграждава. При това, ти си първият, който опитваш плода на своята работа. В тоя смисъл, яденето, мисленето, чувствуването са работа, защото ти пръв се ползуваш от плода на тая работа. Самата работа храни, задоволява човека. В работата той расте, възраства и силен става.

Като ученици, от вас се иска учене и работа. Вие сте дошли на земята да работите и в работата да бъдете благословени. Работа без учене не може. Работата е опитната страна на ученето. Първо ще учиш, после ще работиш. Ако никак не си учил, не можеш да работиш. Учене без любов не може. Ако имаш малко любов, малко ще учиш. В това отношение, любовта действа като парата. С малко пара мо-

жеш да свариш няколко картофи. Със същата пара, обаче, не може да накараш една кола да се движи. За да се движи една кола, един влак или един параход, парата трябва да се сгъсти. Само при голямо налягане, парата има двигателна сила. Значи, има любов, на силата на която можем да сготвим само едно ядене. Обаче, има любов, която движи коли, влакове и параходи.

Обикновено хората искат да бъдат много обичани, и те да обичат много. Кога любовта се изявява в своята сила? — Когато се постави на голямо налягане. Тогава, като срещне беден, страдалец човек, тя го поставя в движение. Тя започва да му дава сто, двеста, до хиляда лева. Ако има повече нужда, повече му дава. Бедният е доволен от тоя, който проявява любовта си към него, и го нарича добър човек. Какво прави бащата с своята любима дъщеря? Той ѝ дава възможност да учи, облича я добре, купува ѝ различни украшения, докато най-после я оставя наследница на всичките си имоти. Някой се оплаква от баща си, че не разпределил наследството справедливо: на най-големия брат дал по-голям дял, а на останалите — по-малко. Той е недоволен от баща си, без да потърси причината за привидната несправедливост. Всъщност, бащата е справедлив. Като има пред вид, че след смъртта си ще се прероди, той влага капитала си в големия син, защото има доверие в него. Той ще се прероди през него, затова го осигурява. По-малките си-

нове са егоисти, мислят само за себе си, на никого нищо не дават. Бащата разчита на големия си син, затова го възнаграждава повече. Следователно, човек може да обича само оня, който е отворен път за него. И Христос обичаше повече грешните хора, защото те бяха път за Него. Чрез тях Той се повдигна. Чрез тях Той изпълни Божията воля. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Като знаеше, че Бог обича света, Христос слезе на земята и се пожертвува за тоя свят. Синът се жертвува за Баща си, и жертвата Му даде плод.

Питам: Искате ли и вие да бъдете обичани от Бога? Нямам право да ви задавам такъв въпрос, но искам да зная, какво сте направили вие за Него. Ако сте намислили да правите нещо за Него, направете го. Само така ще се повдигнете. Да се повдигнеш, това значи, да минеш от човешката любов, която спъва, в Божествената. Ако двама души те обикнат по човешки, ще почнат да те делят. Страшна е човешката любов. Някой дойде при мене, седи един час и половина. Друг седи половин час. Като разбере, че първият е седял много, той се огорчава, недоволен е от мене. Аз не съм виновен за това. Първият е болен, трябва да го оперирам. За операцията е необходимо повече време, отколкото за написването на една рецепта. Вторият има хрема. Дам му едно лекарство и го изпратя. Той е здрав. Естествено, че

ще седи по-малко време при мене. Някой може да седи при мене десет години, друг — десет дена, трети — един ден, а четвърти — само осем минути, за колкото време пристига светлината на слънцето при нас. В първите три случая, всеки ще свърши толкова работа, колкото свършва светлината за осем минути.

И тъй, учете се да мислите право и да бъдете доволни от това, което Бог ви е дал. На здрава гредя се туря повече товар. Силният кон се товари повече, а слабият — по-малко. Детето яде по-малко от възрастния. С една дума, на всеки човек се дава съответна работа. Благодарете за работата, която ви е дадена. В Царството Божие вие не може да бъдете нито пръв, нито последен. Първото и последното място са прерогатив на Бога. Казваш: Аз съм пръв и последен. — Не говориш истината. Ти не можеш да бъдеш нито пръв, нито последен. Бог казва: Аз съм алфа и омега, т. е. начало и край на нещата. Всичко е в Бога. Той е в началото, Той е и в края. Хората са в средата, между първия и последния. Колкото и да се силиш да бъдеш пръв, не можеш — Бог е на това място. Колкото и да се бориш за последното място, пак не можеш — Бог е и там. Мнозина се борят за първенство — това е невъзможно. Защо? — Първото място е заето. — Да бъдем последни. — И това място е заето. Да бъдеш последен, това значи, да си свършил вече училището. А ти едва сега постъпваш, малко дете си. Ще знаете: Пръв в света е Бог.

И последен в света е пак Бог. Кажеш ли, че си пръв, ще дадеш това място на Бога в себе си. Кажеш ли, че си последен, ще дадеш това място пак на Бога в себе си. Ти си в средата между първото и последното място. Радвай се, че заемаш средата. Бог е на границите на нашия живот. Така Той ни пази. Бог ни е преден и заден страж. — Искам да бъда пръв в любовта, да ме обичат всички. — Това е невъзможно. — Тогава да бъда последен. — И това е невъзможно. Ще бъдеш някъде по средата. Ако те обичат много, ще се стопиш, нищо няма да остане от тебе. Ако те обичат малко, ще замръзнеш, пак нищо няма да остане от тебе. Ще бъдеш по средата, че нито да се стопиш, нито да замръзнеш. Само Бог се справя със законите на топлината и студа. При студа меките неща стават твърди; при топлината твърдите неща стават меки. — Твърд съм. — Ти не си виновен, студът те е направил такъв. — Мек съм. — Топлината те е направила такъв. — Искам да бъда добър. — Това не зависи от тебе. — От кого зависи? — Питай плода. Както узряването на плода зависи от земята и от слънцето, така и твоята доброта зависи от земята и от слънцето. Ако почвата не е добра, и слънцето не грее, както трябва, плодът не може да узрее.

Сега, да дойдем до новите условия, да видим, какво изискват те от човека. Новите условия искат ново знание. Вие сте минали известен път, извървяли сте голямо пространство и сте придобили много знания. Ващото знание

е само до известно време. В детинството си вие сте придобили знание, което днес, в напреднала възраст, не ви трябва. Апостол Павел казва: „Като бях младенец, по младенчески мъдрувах; като станах мъж, напуснах това, което е младенческо.“ Затова казвам: Човешката любов е създала пелените на детето. Божията Любов е създала телото на човека, т. е. неговия живот. Следователно, човешката любов създава пелените на живота, а Божията — самия живот. Като дойде детето, пелени са нужни. Щом детето израсте и стане голям човек, защо му са пелените? Тогава животът е нужен, т. е. Божията Любов. Ще турите пелените, т. е. човешката любов настрана, и ще се облечете в Божията Любов — в самия живот. После пак ще потърсите пелените, пак ще ги хвърлите и отново ще дойдете до Божията Любов. Щом се нуждаеш от пелени, ще търсиш човешката любов. Щом дойдеш до развитието на ума, на сърцето, на душата и на духа си, ще търсиш Божията Любов. Докато си във външната страна на живота, ще живееш с човешката любов; щом дойдеш до вътрешната страна на живота ще приложиш Божията Любов. Човешката любов е служителка на първия и последния, т. е. на духа и на душата. Духът е първият, а душата — последният. Умът и сърцето са по средата — нито първи, нито последни. Когато сърцето иска да вземе последно място, отива при майка си, т. е. при душата. Когато умът иска да вземе първо място, отива при баща си, т. е.

при духа. Всъщност, нито сърцето е последно, нито умът е пръв. Същото се отнася и до вас. Вие може да отидете при първия, но не може да бъдете пръв; може да отидете при последния, без да бъдете последен. Пръв е духът, последна е душата. Умът и сърцето са техни деца. Такъв трябва да бъде вашият духовен възглед, за да не влизате в стълкновение със себе си.

Един ден влиза една сестра в стаята ми, иска да поседи, да си поговорим. Питам я: Какво искаш? — Да поговоря малко и да чуя нещо от вас. Казвам: Ако учиш добре, ще видиш моето засмяно лице. Ще се радвам, че имам една способна ученичка. Ако не учиш добре, ще видиш гърба ми. — Ти си добър човек. — Аз съм и добър, и лош — от тебе зависи, кое лице ще ти покажа. Ако ученикът не учи и лъже, учителят му показва строгото си лице. Не се позволява никаква лъжа — нито бяла, нито черна!

Един наш брат разправяше една своя опитност от ученическия си живот. Като ученик в Габровската гимназия, той си позволил един път да си послужи с една бяла лъжа, за която скъпо платил. Бил ученик в шести клас. Един ден отишъл на училище неприготвен. Един от учителите му го вдигнал на урок. Той веднага се извинил, под предлог, че предишният ден страдал от зъб. Учителят го извинил. Като се върнал у дома си, до вечерта още го заболял съвършено здрав зъб. От силни болки, той се

принудил да го извади. Със здравия си зъб трябвало да плати за една бяла лъжа.

Не е позволено на ученика да си служи с лъжа — нито бяла, нито черна! Само така ще бъдете свободни. Съзнанието ви трябва да бъде будно, да не се поддава на лъжата. Направиш една погрешка — не се извинявай. Колкото и да е малка, изправи я. Ако не я изправиш, ще дойдеш до лъжата. Допуснете ли лъжата в себе си, тя спира вашето развитие. Като отидете на оня свят, белите лъжи ще тръгнат след вас, като ваши деца. Те ще викат: Мамо, тате, вие ни родихте. Вие ще се чудите, отде излязоха тия деца. Докато е вън от вас, лъжата е в спящо състояние. Щом влезе във вас, тя се събужда и оживява. Не поддържайте лъжата. Нека стои далеч от вас. Който я създал, той да се грижи за нея. Ти не трябва да разпределяш чуждата стока. Защо ти е стоката на лъжата? Не казвай, че така мислиш и така говориш. Всичко, което минава през ума ти, първо го провери и после говори за него. Не говори непроверени неща.

Дойде една млада сестра при мене, а отвън приятелките ѝ стоят и си мислят: Какво ли ѝ говори Учителят? Аз обръщам внимание на техните мисли и казвам на сестрата: Ако и ти си вън, ще мислиш като тях. Какво ти говоря? Аз искам да ти помогна, да те освободя от бялата лъжа, с която си служиш. Те мислят, че нещо особено ти говоря, не знаят, че минаваш през стъргало. Който си служи с бели

и с черни лъжи, не може да бъде щастлив. Ще каже някой, че не го обичам. Това е бяла лъжа. Отде знаеш, че не те обичам? Какви доказателства имаш за това? Ако не те обичам, ти не можеш да живееш. Щом живееш, това показва, че те обичам. Бог е Любов. Значи, Бог в мене те обича. Не казвай, че хората не те обичат. Ако, наистина, не те обичат, Бог те обича. Закон е: ако хората не те обичат, ти ще ги обичаш.

Сега вие сте в гроба, като Лазара, и минавате през голямо посвещение. Христос застава пред гроба и ви пита: Ще се откажете ли от вашите бели и черни лъжи? Вие сте в гроба заради стария живот, за лъжата. И Лазар трябваше да се откаже от стария живот, за да възкръсне. Докато е в стария живот и старите си разбирания, човек е в гроба, т. е. в областта на смъртта. Иде новото в света. То ще се роди чрез Божествената любов. Да бъдем носители на Божията Любов — това се иска от нас. Кажи си: Искам да бъда като Бога. Искам да бъда истинолюбив! Някой мисли, че, като говори истината, ще изгуби много неща. — Нищо няма да изгубиш. Казваш: Не мога да кажа на някого, че го обичам. — Не можеш, защото не си се научил да говориш истината. Можеш да говориш за любовта само тогава, когато мислите, чувствата и постъпките ти са в хармония. Това значи, да проявиш Божията Любов. И Бог, когато ни е обикнал, първо е мислил за нас, после ни е чувствувал и най-после е

действувал за нас. Ние трябва да Му благодарим! Ти си недоволен, че хората не те обичат. — Бъди доволен, че Бог те обича. Щом Той те обича, ти имаш всичко на разположение.

И тъй, да се свържеш с Бога, това значи, да бъдеш постоянно в молитва. Колко време се моли човек на Бога? По колко часа се молителите вие? Доколкото знае, най-напредналите от вас се молят най-много по три часа. Останалите се молят от 5 — 30 минути. Повече от три часа никой не се моли. Ако някой се опита да се моли по десет часа, той ще се стопи. Това е извън силите на човека. Никой не може да издържи това напрегнато състояние. Как се молят православните? Някой влезе в черква, прекръсти се набързо, прочете набързо „Отче наш“ и бърза да си излезе. Като четеш „Отче наш“, чети бавно, съзнателно, с мисъл. Чети: „Отче наш“ (Учителят произнася бавно). „Който Си на небето“ (бавно, спокойно). „Да се свети името Твое“ (пак бавно, тихо). „Да дойде Царството Твое“ (бавно, с мисъл върху думите). „Да бъде Твоята воля! (тихо, спокойно). Пожелай дълбоко в сърцето си да дойде Царството Божие на земята. Когато всички хора пожелаят това от сърце, светът ще се оправи. Вие четете набързо „Отче наш“ и както четете, така става. Светът бързо си върви и не се оправя. Не ви упреквам, но казвам, че вие сте чели Свещената книга набързо, като литературно произведение, и нищо не сте разбрали. Има особен начин за четене, който ще донесе особено разбиране. Осо-

беното се състои в това, да четеш с любов. Тогава ще те озари особена светлина, в която нещата се виждат ясно. Има стихове в Писанието, които, четени с любов и прозрение, откриват пред човека картини на миналото и бъдещето. Бог не е престанал да говори на човека и няма да престане. От хиляди години Той говори, но малко се възприема от това, което говори. И днес Той говори по нов начин.

Кое е новото в света? По кой начин идете? — Чрез първата хапка, която приемате при ядене. Ядеш нещо вкусно. В който момент усетиш, че ти е най-сладко, там спри. Нека остане в тебе желание да продължиш яденето следния път. Ако престъпиш това правило, непременно ще преядеш. Това упражнение дадох на младите. Ако отидеш на гости и поседиш известно време, в който момент се разположиш добре, веднага тръгни, не стой повече. Щом излезеш от едно място, иди на друго, там те чака нова работа. Това изисква Божественото. Когато десният крак е напред, левият остава назад. Щом левият излезе напред, десният остава назад. Краката сменят местата си: когато единият е пръв, другият е последен. И обратно: когато последният става пръв, първият става последен. Има ли нещо лошо в това? Десният е една крачка напред, а левият е след него. После левият излиза напред, а десният остава назад. Така първият и последният вършат успешно своята работа.

И тъй, да застанеш съзнателно по средата, между първия и последния, това значи, да придобиеш самообладание. Щом можеш да се владееш, няма да се тревожиш за това, което става. — Какво ще стане с нас? — Най-много, което ще стане, е да ви съдят. — Кой ще ни съди? — Дяволът. По-голям прокурор от дявола не сте виждали. Били ли сте под ударите на прокурорската съдба на дявола? Били сте, но сте забравили. Всички светии са минали през тая съдба. Като дойде дяволът, веднага започват обвинителните речи, фактите се ният един след друг. Еди-кога си направил това и онова. Еди-кога си не си направил, каквото трябва. Какво ще кажеш против тия обвинения? Как ще се освободиш от дявола? Трябва да му кажеш: Вземи си стоката, повече не я искам, не искам и парите ѝ. Отказвам се от твоята стока. Ако искаш обезщетение, и това ще платя. Аз започвам да работя отново. Платете всички полици на дявола. Скъсайте всички договори и повече не се свързвайте с него. Вие трябва да постъпите с него честно, без никаква лъжа. И дяволът обича истината.

Едно малко дяволче се опитало да излъже големия дявол, учителят на лъжата. Той му казал: Слушай, аз те учих да лъжеш. Мене ли ще лъжеш сега? На мене ще говориш истината, а другите ще лъжеш. Дойдете ли до Божественото, там не се търпи абсолютно никаква лъжа. Там ще говорите абсолютната истина. Затова, предварително ще ликвидирате с

всички полици на дявола. Ще претърсите добре сандъците си и ще извадите и последната полица. Вие сте подписали полици и с Господа — и тях ще платите.

Време е вече да се работи за Господа. Казвате: Като станем добри, тогава ще работим за Господа. Не, всяка вечер ще се явявате пред Господа със сметката си, какво сте направили през деня за Него. След това ще легнете да си починете, а не да спите. Сутринта ще станете радостни, че отивате на работа за Господа, да изплащате задълженията си към Него. Само така молитвата ви ще бъде съсредоточена. Вие знаете вече, че нямате никакви полици и дългове към дявола. Като дойде дяволът, ще види, че няма какво да ви вземе. Обаче, отвреме-навреме, той пак ще ви обикаля и ще ви предлага нова стока. Ще му кажете: Благодаря, аз ликвидирах вече с тая търговия, не съм способен за нея.

Желая ви да видите Христа пред гробовете си и да чуете Неговия глас: „Лазаре, излез вън! Махнете саваните си настрана. Бъдете свободни и идете по домовете си!“ Гробът е място на лъжата. И Христа туриха в гроба, но още на третия ден Той излезе от тая търговска борса. Аз наричам гроба дяволска борса. Всеки ще мине през тая борса, но не оставайте там, да играете с дявола.

Христос казва: „Да ида да го събудя!“
(— 11 ст.).

„Аз съм възкресение и живот. Който вярва в мене, и да умре, ще оживее.“ (— 25 ст.).

Казано е в Писанието: „Ще им дам ново сърце и ще напиша закона си на него.“ Желая ви да имате ново сърце, с което да възкръснете и оживеете. Това е красивото и великото, към което и вие се стремите. Всички трябва да бъдете готови за тоя момент.

— В Божията Любов е благо то на човека.

✱

10. Утринно Слово от Учителя, държано на 7 февруарий, 1937 г. София. — Изгрев.

Конкурсен изпит

Ще прочета 11 гл. от Евангелието на Иоана, от 27 ст. нататък.

Има една опасна страна в живота — еднообразието. Като знае това, човек трябва да избягва еднообразието, в каквата форма и да се явява то. Една музикантка, ученичка на Шевич, ми разправяше една своя опитност. Няколко пъти тя молила професора да ѝ предаде нещо от Бетовен. Той ѝ казал, че Бетовен не е още за нея. Трябвало да свири по-лека и весела музика. Най-после професорът ѝ заминал за другия свят. След него и майка ѝ заминала за оня свят. Една вечер тя сънувала, че професорът ѝ се явил и казал: Сега вече можеш да свириш Бетовен. Обаче, тя нямала разположение вече към музиката на Бетовена. Скоро след това сънувала майка си няколко пъти наред, че я гони с пръчка в ръка. Тя се чудела, защо майка ѝ я гони. Казах ѝ, че по тоя начин майка ѝ настоява да изпълни съвета на професора си, да свири Бетовен. Щом започнала да свири, майка ѝ вече престанала да я гони.

Казвам: И християнството преноръчва на човека да пее, да свири и чете тъжни, скръбни неща главно в оня период на живота си, когато сам той минава през страданията. Докато

е млад и радостен, човек трябва да пее и свири леки, весели неща. Щом мине през страданията и ги познае, той може вече да изрази дълбочината на страданието. Той може вече да свири Бетовен и да предаде скръбта и дълбочината на неговите произведения.

Казвам: Вие се спирате върху известни положения в живота и постоянно повтаряте, че трябва да се живее добре. Само да се говори, не е достатъчно. Кажете и свърши. Важно е да живееш добре. Друг казва, че трябва да се храним добре. И това не е достатъчно. Как ще се храниш добре? Ако ядеш по три яденета на ден, това още не показва, че се храниш добре. Може да ядеш три яденета, без да са хранителни. Има свекърви, които седат около снахите си и ги учат да готвят. Като започне да реже лука, свекървата настоява да бъде ситно нарязан и така запържен в зехтин, че да придобие особен цвят и вкус. Тя не знае, че с пърженето лукът губи летливите си масла. За да угоди на свекървата, снахата придобива навик да пърже лука много, че яденето придобива вкус на прегоряло.

Една млада жена обичала да посещава съседките си и, като наближавало време да готви, все бързала, да не дойде мъжа ѝ и завари яденето сурово, та често прегаряла лука. Мъжът вече навикнал да яде прегорено ядене — вкусът му се изопачил. Случило се, че жена му заминала за другия свят, и той се принудил да се ожени втори път. Втората му жена била

добра домакиня. Тя готвела много хубаво, но той все казвал: Не е като на покойната. Тя се чудела, как да го задоволи. Мислела си, че първата жена е била голяма специалистка в готварството. Един ден тя отишла за малко при една съседка и оставила яденето на огъня, да ври бавно. Като се върнала, отворила тенджерата и усетила миризма на прегоряло. Тя се уплашила и си казала: Толкова години не можах да задоволя мъжа си, а днес ще му предложа прегоряло ядене. Той ще остане крайно недоволен. Като седнали да обядват, мъжът вкусил от яденето, усмихнал се и казал: А, ето, това е като на покойната! Едва сега тя разбрала, какво харесвал мъжът ѝ. Първата му жена обичала да посещава съседките си и често прегорявала яденето.

И природата прегорява нещата. — Кога? — Когато е дошло време да ги свали от дърветата. Това става с плодовете. Когато един плод узрее, т. е. прегори на слънцето, природата го сваля от дървото и го предлага на хората за ядене. Прегорелите неща са еднообразието в живота. Мнозина търсят щастието си в прегорялата храна, в установените възгледи на живота. Някой казва: Аз имам установен характер. — Какво особено си придобил с тоя характер? Ще те извикат в другия свят, дето ще ти определят особен чин. Според мене, всички хора, които имат установен характер, заминават за другия свят. Ако установеният характер е добро нещо, защо старият е недо-

волен от живота си и мечтае за младостта? Младият няма установен характер, наричат го зелен, но, въпреки това, старият с въздишка си спомня за младите весели и радостни години. Кое предпочиташ: възгледите на младия, или на стария? Да седнеш на първо, или на последно място? Да влезеш в училището да учиш, или да излезеш от училището? Влизането в училището е първото място, излизането е последното място. В тоя случай, и първото място е добро, и последното е добро. Важно е, с право човек да заема мястото си. Стопанинът на дома заема последно място. Той дава първите места на гостите си, а сам заема последно място. Въсъщност, той е на първо място. В живота, на първо място са младите, на последно са старите. В училището, на първо място са малките, низките ученици, а на последно — големите и високите.

Добрият ученик заема първо място в училището, а слабият — последно място. Добрият ученик получава хубави бележки — петорки и шесторки. Има учители, които не пишат шесторки. Учителят казва: Аз пиша шесторка само на себе си. На учениците пиша петорки. Никой ученик не знае предмета така, както учителят. И петорката е хубава бележка. Тя представя сърп, с който ученикът жъне своята нива. Шесторката е топуз, с който можеш да счупиш главата на някого. Шесторката създава спорове. Учениците започват да спорят, кой от тях заслужава шесторка, и се разделят на партии. И религиозните хора спорят помежду си, кой е

по-добър, по-умен. Ако в едно отношение имаш предимство над другите, в друго отношение оставаш последен. Един виден математик стои по-горе от много математици, но, ако се сравни с един опитен обушар, той отстъпва. Като математик, той заема първо място, но като обушар — последно. Същото се отнася и до обушаря: като шие обувки, той е на първо място; като смята, той заема последно място.

Човек има много центрове, но всички не са еднакво развити. Някои дарби и способности са по-добре развити в одного, а в друг не са добре развити. Същото се отнася и до чувствата. И вярата не е еднакво развита във всички хора. Някои хора имат слаба вяра, други — слаба надежда, трети — любовта им към Бога е слаба. Някои не са милосърдни, а други имат силно развито милосърдие. Казваш: Аз имам силна вяра. — Ако центърът на вярата е силно развит, и вярата ти е силна. Иначе, само ще говориш за вярата, без да си вярващ. Какъв певец си, ако ларинксът ти не е добре развит? Ципицата на ларинкса трябва да е добре развита, за да издава чисти, ясни, високи тонове.

Да бъдем благоугодни на Господа! — Как ще постигнете това? — Да бъдем милосърдни! — Как ще постигнете това? Милосърдието е музика. Да бъдеш милосърден, това значи, да изсвириш правилно едно хубаво музикално парче. Центърът на милосърдието е отпред на главата, а центърът на честността — отзад. Следо-

вателно, да бъдеш милосърден, това значи, да заемаш първо място; да бъдеш честен, това значи, да заемаш последно място. В децата честността е слабо развита. И възрастният не е абсолютно честен. Той все ще вземе една ябълка от градината на съседа си. Когато почне да умира, човек става абсолютно честен: от никого нищо не взима. Децата са повече милосърдни, отколкото честни. Някое дете вземе торбата си, влезе в една градина да бере плодове. Щом напълни торбата, излиза от градината и раздава плодове на своите другарчета. При тъй проявено милосърдие, и Бог не съди децата. Казват: Какъв е тоя морал? — Все е по-добър от морала на сегашните хора, на снахите, които прегарят лука.

Някой казва за себе си, че е лош човек, че прави грешки. Аз слушам, какво говори той, но мълча. Ако си позволя да кажа и аз това, което той казва за себе си, веднага ще се докачи. Той е лош, защото е прегорил лука. Щом съзнава, че е лош, може да стане добър, праведен — от него зависи. Казвам му, че едно време и аз правех погрешки. — Какви погрешки правеше? — Пържех лука. Мислех, че работите се нареждат с пържене на лука. Като заболях, разбрах, че лукът не трябва да се пърже. Сега турям боба в тенджерата, измивам го добре, турям лука направо във водата и хайде на огъня. Така изправих всичките си погрешки и станях добър човек. Погрешките на сегашните хора се заключават в това, че са турили чо-

вешкия порядък на мястото на Божествения, с фалшива табела. Така те искат да бъдат съвършени по човешки. Това е невъзможно! За да станеш съвършен, трябва да се откажеш от пържения лук. Даже и варен лук не препоръчвам. Яж суров лук. Той е за предпочитане и пред варения, и пред пържения.

И тъй, погрешките на хората се дължат на вярата им в човешкия порядък. Искаш да бъдеш честен. — Защо? — За да имаш доброто мнение на хората. — Това е човешка работа. Откажи се от човешкия порядък. — Искам да ме вярват. — Вярата е разумен процес. Тя има отношение към разумния свят, а не към механичния. Който мисли, само той има вяра. Ако не мислиш, никаква вяра нямаш. Вярата има отношение към ума, надеждата — към волята, а любовта — към сърцето. Тия неща не трябва да се смесват. Също така правете разлика между честност и справедливост. Честността е едно нещо, а справедливостта — друго.

Казано е в Писанието: „Да се не смуцава сърцето ви.“ — Кога се смуцава сърцето на човека? — Когато живее в човешкия порядък. Влезе ли в Божествения порядък, той не се смуцава. Как ще се смуцава, когато живее в изобилие? Отиваш при чиновника, който седи и раздава пари. Даваш му чек за сто хиляди лева. Той веднага ти дава сумата. Смуцаваш ли се от нещо? Взимаш парите, благодариш и си отиваш. Друг дойде, покаже чека си от десет хиляди лева и чака спокойно, докато чинов-

никът му даде сумата. Взе парите и си отива спокоен, и той не се смущава. И двамата живеят в Божествения свят, в изобилието на живота. В тоя свят нещата стават лесно, а в човешкия — мъчно. Много естествено, нямаш чек. Щом нямаш чек, не можеш да получиш нищо. В Божествения порядък на нещата, вярата работи сто на сто, а в човешкия порядък — само няколко процента на стоте. Чрез вярата човек може да бъде благоугоден на Бога, чрез надеждата той изправя отношенията си към Бога, а чрез любовта той му служи. Следователно, без вяра не можеш да угодиш на Бога. Без надежда не можеш да постъпваш добре. Без любов не можеш да служиш. Стреми се да проявиш вярата си, за да угодиш на Бога, надеждата си — да имаш добри постъпки, а любовта си — да служиш на Бога. Питате: Досега не сме ли вярвали в Бога? Не сме ли постъпвали добре? Не сме ли служили на Бога? — Малцина са изпълнили задълженията си към Бога. Ако всички биха изпълнили Божиата воля и биха му служили, нямаше да се натрупат толкова грехове и престъпления. Сегашните хора си угаждат едни на други, но без вяра; действуват без надежда; служат без любов. Ако отидете със сегашната си вяра, надежда и любов в разумния свят, ще чакате с години наред, докато ви приемат. Не е лесно да постъпиш в Божествения оркестър. Капелмайсторът на тоя оркестър има изтънчено ухо, схваща и най-малките погрешки на музикантите. Той при-

ема в своя оркестър само видни, прочути музиканти.

Двама китайски мъдреци били посещавани от много хора — бедни и богати. Бедните се ползували от тяхната щедрост, а богатите от мъдрите им съвети. Един крайно беден човек посещавал много често първия мъдрец. Той ходил при него 99 пъти наред и всякога получавал по нещо. Мъдрецът го приемал добре, разговарял се с него, от което се виждало, че не се отегчил от честите посещения. Бедният посещавал и втория мъдрец. На 19 ден мъдрецът го посрещнал сърдито и му казал: Докога ще дохождаш? Колко бедни хора има, на които трябва да помогна! Бедният го изгледал и му казал: Напразно се състезаваш със своя съсед. Аз го посещавам 99 деня наред, и той всякога ме посреща любезно, като че за пръв път отивам. При тебе идвам само 19 деня, и ти вече се отегчи. Той е по-голям мъдрец от тебе. Ти не можеш да се сравняваш с него.

Много от сегашните хора приличат на втория мъдрец, който на 19 ден казва: Прекали го вече! И вие, като дойде някой при вас и говори много, казвате: Прекали го вече! Как постъпвате с Господа? Не правите ли същото? Молите се, оплаквате се, че имате жена, деца, че живеете в лишения. Бог ви слуша, търпи и нищо не казва. Вие се молите на Бога да ви благослови. Той ви пита: За какво да ви благословя? За пържения лук ли? Пърженето на лука представя човешкия порядък, в който хората

се критикуват едни - други. Да критикуваш човека, това значи, да го направиш знатен. Писано е за праведния Иов, че като боледувал, телото му се покрило с рани, от които излизали червейчета. Те изяждали гноята на раните му и ги чистели. Като дохождали просяци при Иова, той им давал по едно червейче, което се превръщало в злато. Така Иов използвал червейчетата да помага на бедните. Страданията на Иова го направили извесетен пред човеците. Ето защо, аз казвам на критиците: Критикувайте, но правилно, за да направите хората знатни. Пък и вие трябва да се стараете да предавате нещата верно, да станете добри кореспонденти на вестниците. Така наричам аз ония, които се занимават с предаване на слухове.

Като ученици, вие трябва да се научите да превеждате нещата правилно. Как превеждате дробни към еднакъв знаменател? Има правила за това. Следователно, за всяко превеждане на нещата има известни правила, т. е. една основна мярка. Една от основните мярки на живота ще ти помогне да различиш, кога си в човешкия порядък и кога — в Божествения. Когато правиш нещо и не си доволен от себе си, ти си в човешкия порядък; когато правиш нещо и си доволен от себе си, ти си в Божествения порядък. Щом се обезверяваш, ти си в човешкия порядък; щом се усилива вярата, ти си в Божествения порядък. Когато любовта ти отслабва, ти си в човешкия порядък; когато любовта ти се усилива, ти си в Божествения по-

рядък. Когато обедняваш, ти си в човешкия порядък; когато забогатяваш, ти си в Божествения порядък. Значи, човешкият и Божественият порядък са полюсите на живота. Под „забогатяване“ аз имам пред вид вътрешното богатство, което дава стимул на човека. Под „обедняване“ разбирам обедняване от грехове и престъпления. Такъв беден се отказва от всякакво наследство, придобито чрез насилие и кражба. Той работи усилено, честно и справедливо придобива своето богатство. Той разчита на своя собствен труд, на своите усилия. Като знаете това, вие трябва да се откажете от всички лъжливи възгледи на живота, които ви правят нещастни и ви свързват с човешкия порядък. Щом се откажете от тоя порядък, вие ще влезете в Божествения порядък, в света на радостта и веселието.

Дойде някой при мене и ми казва: Ти не си толкова добър, колкото те мислят хората. — Това е тяхна работа. Какво мислиш ти за мене, това е твоя работа. Какво мисля аз за себе си, това е моя работа! За мене е важно, какво Бог мисли. На първо място за мене е важно, какво мисли Бог за мене. На второ място иде, какво мисля аз за себе си. На трето място, какво мислят хората за мене. Кой каквото мисли за мене, намирам, че е прав. И аз да съм на негово място, ще мисля като него. Едно е важно: оня, който говори за мене лошо, нека излезе на конкурс, да се състезаваме.

Конкурсът ще покаже, какъв съм аз, и какъв е той.

Понякога аз изпитвам хората, да видя, доколко са готови на услуги. Дойде някой при мене, иска пари на заем. Казвам му: Ето бинлика, ще те помоля да донесеш малко вода. Той погледне бинлика, озърта се натук—натам, и казва: Няма ли друг някой, който може да донесе вода?—Срам ме е да нося бинлик. — Не е важно, има ли друг, който може да донесе вода. Аз те моля, ти да ми донесеш. — Не мога. — Щом не можеш, и аз не мога да ти дам пари. И мен ме е срам да давам пари. Само банкерите дават пари на заем. Какво ще кажат хората за мене? Ще ме нарекат банкер. Ако ти дам пари и не можеш да ги върнеш, още на другия ден ще почнеш да ме избягваш, да се криеш, да лъжеш. Ти се срамуваш да донесеш един бинлик вода. Няма ли да се срамуваш от поведението си?

И тъй, каквото правите, поставяйте го на критика. Запитвайте се: Като правя това, какво мисли Бог за мене, какво мисля аз за себе си, и какво мислят близките ми за мене. Като си задавате тия три въпроса, вие внасяте в живота си голямо разнообразие. Казваш: Не мога да изменя лошото мнение на хората за мене. — Лесно можеш да го измениш. Ти си богат човек. Твоят беден съсед мисли лошо за тебе. Вземи един чувал брашно и му занеси. На другия ден занеси друго нещо. Колкото пъти отиваш при него, носи нещо. Виж, дали мнението

му за тебе няма да се измени. Тоя човек ще те обикне и ще почне да мисли добре за тебе. Направи услуга на човека, за да имаш неговото разположение и добро мнение.

Казвате: Мъчно е да угодиш на хората. Не, най-мъчната работа е да угодиш на себе си. — Коя е причината за това? — Вътрешното недоволство в човека. При това положение, той не може да бъде доволен нито от себе си. Малко те обичат хората, не си доволен; много те обичат, пак не си доволен. Отде знаят, колко да те обичат и как да те обичат. Коя е мярката на любовта? Изкуство е да знаеш да обичаш и да те обичат. Любовта е нежно цвете, което трябва да отглеждаш внимателно. Ще го поливаш от ниско. Поливаш ли го от високо, ще изкараш пръстта му. Наблюдавайте, как жените поливат цветята. Ония, които обичат цветята, ги поливат по малко и чакат да се попие водата. След това сипват още вода и пак чакат да се попие. Като наблюдавам, как поливат цветята, и аз се уча от тях. Казвам си: Така ще постъпвам и аз с хората. Като дойде при мене някой недоволен, аз му сипя само една — две капки и чакам да се попие. После му сипя още малко. Той иска да му дам изведнъж много, но аз не искам да го удавя, затова давам по малко и чакам, докато го погълне. И на вас казвам: Наливайте по малко, внимателно, да не се излее капка навън. И Христос постъпи по същия начин. Като нахрани петхилдния народ, останаха 12 коша укрухи. Той

каза на учениците си да съберат всичко, да не остане нито една троха навън. Хубавите неща трябва да се събират, да не остане нито една частица навън.

Казват за някого: Лош човек е тоя, знае само да одумва хората. — Според мене, той не е лош. Щом обича да разнася нещата, той ще разнася и лошото, и доброто. И дяволът, от когото днес всички хора се оплакват, разнася и доброто, и злото. Да не говорим за дявола, защото той едва чака това. Той стои вън, зад вратата. Щом говорим лошо за него, ние го извикваме. Той ще отвори вратата и ще влезе при нас. Един ден, в време на беседа, виждам, че един брат стои вън и се напруга да чуе, какво говоря. Чудя се, защо не влезе вътре. Ако иска да напруга слуха си, това е друг въпрос. После го питам, защо стоеше вън. Той каза, че имал силна кашлица, не искал да смущава другите. Прав е човекът. Кашлицата ще пречи и на него, и на другите.

Да се върнем към основната мисъл. Прилагайте любовта си за служене на Бога; вярата си, за да угодите на Бога, а надеждата — за добри постъпки. Служенето усилва любовта, благостта усилва вярата, а добрата постъпка усилва надеждата. Вярата, надеждата и любовта трябва да се приложат. Като се научите да прилагате любовта в служенето, вярата в благостта и надеждата в добрите постъпки, вие ще издържите конкурсния изпит. Като отидете на оня свят, ще ви спрат пред райската врата

и ще ви запитат: Служихте ли, т. е. каква беше любовта ви? Бяхте ли благоугодни, т. е. каква беше вярата ви? Постъпвахте ли добре, т. е. каква беше надеждата ви? Ако отговорите на всичко положително, ще отворят вратата и ще ви пуснат в рая. Това е паспортът ви, с който може да влезете в разумния свят. Това е резултатът от вашия конкурсен изпит. Влезете ли съзнателно в разумния свят, може да останете, колкото време искате, и да излезете, когато искате. Ако пожелаете, може да дойдете на земята, да помагате на своите ближни. Който не е приложил любовта, вярата и надеждата, ще стои отвън. Всички ще имат особено мнение за него. Вярвам, че вие прилагате тия неща и ще влезете в разумния свят.

Някои искат да им дам метод за работа. Ето метода: Служете, за да усилите любовта си; приложете благодтта, за да усилите вярата си; постъпвайте добре, за да усилите надеждата си. Като прилагате този метод, животът ви ще се осмисли, ще стане по-добър и весел.

— В Божията Любов е благо то на човека.

✽

11. Утринно Слово от Учителя, държано на 14 февруарий, 1937 г. София. — Изгrev.

Ликвидиране и прилагане

Ще прочета 12 глава от Евангелето на Иоана, от 1 — 25 ст.

Когато майката отиде в града, децата я очакват с нетърпение. — Защо? — Очакват да им донесе нещо. Какво ще им донесе, не знаят. Важно е, че ще им донесе нещо. Майката знае, какво ще донесе на децата, тя си е определила, но за децата е тайна.

И на вас, като на децата, казвам; Пазете се от желанието да знаете всичко и от еднообразието в живота. Пророкът казва, че и Бог не иска да знае всичко. Наистина, има пророци, които казват за Господа неща, за които на ум не Му е дохождало. Те говорят от името на Бога неща, за които Бог никога не е мислил. Да знаеш всичко, това значи, да имаш отношение към истината. Само истината дава знания. Лъжата не дава никакво знание. Казваме, „лъжа, лижа“. Може да лижеш мед, може да лижеш мляко. Всеки обича меда и млякото. И котката обича мляко. Ако не е гладна, тя не поглежда хляба, но млякото на всяко време ще го оближе. Дето го намери, тя ще се справи с него.

Какви трябва да бъдат хората днес? — Такива, каквито са. Утре ще бъдат други. Като посеее ябълкова семка, от нея ще излезе пак

ябълка. Важно е да бъде доброкачествена. От сливата излиза слива, от черешата — череша. Сливата казва: Аз няма да бъда вечно слива. — Вечно няма да бъдеш слива, но и човек не можеш изведнъж да станеш. И човекът иска да стане ангел, но изведнъж не може да стане. В далечното бъдеще ще стане нещо повече от ангел, но време се иска за това. В бъдеще ще станеш херувим, серафим, ще минеш през всички степени на ангелската иерархия. Днес, обаче, не можеш да се докоснеш до един серафим или херувим — ще изгориш, ще се превърнеш на пепел.

Серафимите и херувимите са огън, който изгаря всичко. Ако станеш преждевременно херувим или серафим, ще направиш хората нещастни: нито ти можеш да се приближиш до тях, нито те до тебе. Като говорим за изгаряне, ние внасяме нещо отрицателно в умовете на хората, но това зависи и от тяхното тълкуване. Тълкувайте нещата правилно. Има опасност от криво тълкуване при четенето на свещените книги. Който тълкува, мисли, че внася нещо ново, а всъщност, той повтаря старото. Така постъпват всички сегашни хора. Те казват: Да се обичаме, да бъдем добри, да почитаме баща си и майка си! Това са изтъркани думи, повтаряне на старото. Днес, каквото и да кажеш на човека, не му се слуша, той иска да чуе нещо ново. Всеки се интересува от истината. Казвам на един млад момък: Иди на планината, да видиш, колко хубава колибка има там. Около нея е разполо-

жена една кошара с овце, които дават мляко. От млякото правят масло и сирене. Едно немирно дете наклало около колибката огън и я запалило. Момъкът слуша и се ужасява. Продължавам: Една добра и красива мома видяла това и бързо се затичала с менците си, пълни с вода, и изгасила огъня. Така тя спасила колибката от пожара. Момъкът се заинтересувал още повече; той иска да знае, коя е тая умна и добра мома. Интересува се той от думите ми, защото те са проникнати от истината.

Днес, каквото и да се говори на хората, те се отегчават. Всеки иска да чуе нещо ново, което никога не е чувал. Религиозният иска да му се каже нещо върху религията. Думата „религия“ не е много съдържателна. Като се разболее, човек става религиозен. Религията подразбира нещо външно, без вътрешно съдържание. Ще кажете, че не е добре да се говори така за религията. Това се отнася за религията, като външна форма, а не за религиозното чувство на човека. Каква религия е тая, която вярва в парите? Днес вярваш, че някой ще ти плати добре; на другия ден, като не ти плати, не вярваш.

Сега, за вас е важно това, което всеки ден възприемате от разумния свят като блага, които трябва да използвате. Кога може човек да използва разумно тия блага? — Като стане съзнателен. В първо време той е малко дете, в люлка. То прави постоянно погрешки, за които никой не го съди. Щом порасне, не му позво-

ляват да греша. Всяка грешка се наказва. От четири до седем години то ходи на забавачница. След това го записват ученик в първо отделение. Като свърши четирите отделения, то постъпва в прогимназия, после в гимназия, в университет, докато свърши образованието си. Съзнателен ли е този човек? — Отчасти. Той влиза в живота, оженва се и изучава специфичен университет. Раждат му се деца, които също растат, учат се, женят се. Като се занимават с училището, с децата и с внучетата, не усещате как минават годините и, като станете на 100 — 120 години, чудите се, че като сте живели толкова много, нищо не сте направили. Един ден ще похлопат на вратата и ще ви поканят за оня свят. Там ще прегледат, какво сте свършили на земята и ще ви дадат нова служба. Старият ще каже: Отивам вече на другия свят, предавам службата си.

Какво виждаме днес? Всички хора уреждат работите си на земята, но все неуредени остават. Някои от вас не са свършили университет; други не са свършили гимназия; трети не са свършили прогимназия. Мнозина са свършили университет, но не са отгледали децата си. Други не са ги оженили. В края на краищата, всички се критикуват, че тоя или оня не живеят добре. Не е лесна работа да разбереш, кой как живее. Как ще познаеш, кой човек е певец? По пеенето ли? Но за да пее, той трябва да се предразположи. Ако не го предразположите, не може да пее. Ако му платите

добре, ще пее. Значи, чрез парите вие изразявате любовта си. Певците и музикантите се нуждаят от любов, те искат да бъдат обичани.

Един американец — милионер чул, че един виден европейски цигулар ще даде концерт. Милионерът искал да посети тоя концерт, но закъснял. Понеже имал силно желание да чуе цигуларя, той отишъл в хотела, дето цигуларят се установил, почукал на вратата му и помолил да го приеме. — Какво обичате? — Искях да ви чуя, но не можах. Моля ви да ми посвирите. — Не мога, уморен съм, ще си лягам. — Ще ви дам хиляда долара. — Не съм съгласен. — Ще ви дам още 500 долара. — Добре, ще ви посвирия малко. След като благодарил на цигуларя, американецът казал: Ще ви дам още една сума, да ми услужите с цигулката си, аз да ви посвирия, да проверите, докъде съм стигнал.

Днес много хора са в положението на цигуларя, който свирил на американеца за 1500 долара. Щом му плащат, нека свири. Интересно е положението на американеца, който искал да провери, доде е стигнал в музиката. Той държал в тайна желанието си, да се провери в музикално отношение, за което бил готов да жертвува и време, и средства. Значи, всяко нещо, което е в процес на развитие, трябва да остане в тайна. Щом узрее, то става явно. — Да изнесем всичко пред света. — Не, докато плодът не узрее, не трябва да излиза на пазара. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка

трябва да стоят на дървото, докато узреят. Ако са още зелени, не води малки деца при дърветата, да не се изкушават. Макар и зелени, децата преждевременно късат плодовете и ги развалят. Не изкушавайте нито себе си, нито децата. Има неща, които могат да изкусят и младите, и старите. Пазете се от тия неща. Ако попаднете в тая област, дето има диаманти, все ще се яви у вас желание да си вземете поне един диамант за спомен. Обаче, забранено е да взимате диаманти. На това място са поставени хора, които следят, да не се взимат диаманти.

Сегашните хора се намират пред една опасност, а именно: живеят с миналото. Те казват: Какви бяхме едно време! Какво беше порано! — Може да е било по-добре, но може да е било и по-лошо. Има две мнения по този въпрос. Един стар, 85 годишен дядо, малко щеславен, като вървял по една ливада, видял един голям трап. Спрял се пред него и, като мислел, че има хора наблизо, казал си: Едно време прескачах и по-големи трапове. Ще се засиля да прескоча този трап. Засилил се и паднал в трапа. Пак си казал: Така ли беше едно време? Като излязъл от трапа, огледал се наоколо и като видял, че никой не го вижда, казал: Каквото беше едно време, това е и днес.

Преди няколко дена, един наш брат, на възраст 45-50 години, иска да вдигне на гърба си един чувал, тежък около сто килограма. Като го видях, казах му: Добре е да викнеш двама млади братя да ти помогнат. — Няма нужда, аз

сам ще си го вдигна и пренеса. Той се засили, вдигна чувала на гърба си. В първия момент се залюля, но после се закрепил и занесе чувала на определеното място. Казвам: Макар и възрастен, този брат може да свърши такава работа, каквато и млади не могат да свършат. Той е силен, може да носи товар от 80 — 100 килограма. Всеки човек ще бъде поставен на такива изпитания, чрез които да изпитат силата му. Виждам братя и сестри, които обичат да проповядват. Те казват: Това трябва да се направи, онова да се направи, но, като дойде до тях, те да направят нещо, крият се. Виждам един брат, физически слаб, надигнал един чувал, с тежест 30 — 40 кгр., едва го носи, съзри му текат от очите. Те го гледат, но никой не му помага. Казвам: Този брат е слаб, защото губи разположението си от малките изпитания. Той носи чувала и плаче.

Аз се интересувам от плача на хората. Малцина плачат, както трябва. Като видя, че някой плаче, казвам: Приятелю, не знаеш да пееш. Плачът е музика. Някой плаче меко, приятно е да го слушаш. Друг плаче задъхано, хълцане се чува. В чувствата му се събужда известно противоречие, в него се смесват чувства на обида и щеславие. Той е обиден, как, след като се моли толкова много, Бог не му обръща внимание, хората и приятелите му не го оценяват, жена му и децата му — също. Казва: Станах за посмешище на хората и на близките си. Чувствата и мислите му се обръ-

кали, и той плаче. Аз го наблюдавам и изучавам неговата музикалност. Музикалността на човека се познава освен по плача, още и по начина, по който хлопа на вратата. Ако някой хлопа силно, това показва, че той е сприхав, не е музикален. Аз го наричам „султан чорбаджия.“ Преди да хлопа, някой стои известно време пред вратата и мисли, колко пъти да тропне. Той съобразява нещо. Някой тропне един път. Казвам: Няма да отворя. Ако хлопне два пъти, мога да отворя, мога и да не отворя. Тропне ли три пъти, ще му отворя. Тройката е положително число. Четворката е число без всякакво съмнение. Изобщо, като тропате на вратата, аз броя, по колко пъти се хлопа, и правя своите научни изследвания. Мнозина хлопат по един път, но аз не им отварям. После ме питат, защо не съм им отворил. Според мене, тия хора са крайно пестеливи, не изразходват енергията си. Те искат с едно хлопане да им се отвори вратата и да разберат много неща. И духовете хлопат. По хлопането им се разбира, кой какъв е. Когато зададете един въпрос на някой дух, и той хлопне само веднъж, това показва, че от работата, която ви интересува, нищо няма да излезе. Ако хлопне два пъти, това показва, че или ще излезе нещо от работата, или нищо няма да излезе — зависи от условията.

Казвам: Всяко нещо, към което се стремите трябва да има определена цел. Сега един ден между младите братя и сестри и им обръщам

внимание на малките величини. Например, много от тях са свършили университет, но, като ги питам, на колко е равно $a + b$, те дават различни отговори. Един от тях казва, че $a + b = a + b$. Друг казва, че $a + b = c$. Трети казва, че $a + b = ab$. Защо $a + b = ab$, той отговаря: Ако $a = 2$, $b = 2$, то $2 + 2 = 2 \times 2$. Това равенство е верно само за числото 2, но не и за другите числа. Напр. $5 + 5$ не е равно на 5×5 . Лесно се казва, че знаете да събирате, да изваждате, да умножавате и да делите, но важно е да прилагате тия действия при всички свои несподобности, да се справяте с тях. Има болести, които се лекуват с изваждане, други — с умножаване или деление. Всеки трябва да знае, кое действие да приложи при дадена болест. Ако знаеш, добре; ако не знаеш, ще носиш болестта дълго време със себе си. Знанието е необходимо, да освободи човека от всички мъчнотии и препятствия. Без знание нищо не се постига.

В Писанието е казано: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ Без вяра молитвата не се приема. Иначе не може да се обясни, защо Бог отговаря на някои молитви, а на други не отговаря. Всеки, който върши Божията воля, получава отговор на молитвата си. Затова е казано: „Преди да поискаш нещо от Господа, ще получиш отговор на молитвата си.“ Някой отправя много молитви към Господа, но не получава отговор. — Защо? — Молитвата му не е силна. Тя е лишена от вяра. В Стария За-

вет има пример, дето 400 пророци се молеха на Ваала, но не получиха никакъв отговор. След това пророк Илия се обърна към Господа с молба, да му се изяви, и след малко получи отговор на молитвата си: огън слезе от небето и изгори жертвата, която беше поставил на жертвеника. От голяма ревност към Бога, Илия изби всички лъжливи пророци. Какво щяхте да направите вие, ако бяхте на мястото на пророк Илия? Лъжливите пророци и днес пълнят главите на хората. Ако искате да се освободите от тях, ще вземете гребен, както чистите паразитите от главата си, и ще ги извадите навън, да ги избиеете.

Изкуство е да се справиш с паразитите. Един американец намерил начин да възпитава бълхите. Той събрал около 40 — 50 хиляди бълхи, турил ги под един стъклен капак и започнал да ги командва. Разделил ги на взводове, на дружини, на полкове, на дивизии и започнал да ги учи да маршируват. Това постижение се разчуло из цяла Америка, отдето започнали да се стичат хора да го видят с очите си. Всички искали да видят военната тактика на бълхите. Един религиозен човек, редактор на вестник, пожелал да разбере, как тоя американец могъл да накара бълхите да маршируват по заповед. Американецът му отговорил: Единствената мъчнотия, която срещнах в своя опит, беше да отвикна бълхите да скачат. След това всичко вървеше добре.—Чудно нещо, казал редакторът, толкова време се

мъча да накарам хората да вървят в правия път, а ти можа да научиш бълхите да маршируват!

Питам: Вие правили ли сте такъв опит? Нито вие сте правили, нито аз. Обаче, правили ли сте опит да нъзпитавате своите неестествени мисли и желания? Ако не сте правили, ваша задача е да направите тоя опит. Ако и това не постигнете, де е вашата сила? Много от вашите движения се дължат на тия неестествени мисли и желания. Те не са красиви и, вместо добро, причиняват ред нещастия. На неестествените мисли се дължат и някои отрицателни думи, с които човек си служи. Магична сила се крие в отрицателните думи. Често лошите резултати на вашите действия се дължат на такива думи. Казваш: Какво лошо има в това, че съм казал една отрицателна дума? И в написване на името ви няма нищо лошо, но някога то може да се използва за нещо лошо. Ако над подписа ви пише, че дължите голяма сума, трябва да плащате. Какво ще правите тогава? Може ли да откажете, че подписът е ваш? Ето защо, царският подпис се пази строго. С него могат да стават такива злоупотреби, за които той да плати с живота си.

Да се върнем към Лазара, когото Христос възкреси. Де отиде Лазар след излизането си от гроба? Той се върна в своя дом, дето беше и Христос, да слуша Божието Слово. Когато влезе в Божествения свят, човек разбира, колко работа предстои на младите и на старите. На

ум не му е дохождало това, което Бог дава на човека. Ако не проникне в тоя свят, той живее като обикновен човек и казва: Прекарах и днешния ден. Прекара и тоя ден, но не можа да използуваш благото, което Бог изпраща всеки ден. И тоя ден мина неизползуван.

Един ден, като разглеждам писмата си, намирам едно още неотворено. Отворих го и видях, че е писано преди шест месеца. Един млад човек ме моли да помогна на неговата възлюбена, която заболяла тежко. В това време, тя или е оздравяла, или е заминала за другия свят. Наверно той останал недоволен, че не съм му отговорил. Как е попаднало това писмо между отворените? Някой го бутнал, като си мислел, че Учителят знае всичко. Така не се постъпва. Същия ден намерих още едно неотворено писмо, изпратено преди три месеца. Как мислите, аз ли съм го забутал, или друг някой? Всеки от вас има такива случаи в живота си, да получава писма, които остават неразрязани и непрочетени. Много писма ви е изпратил Бог, но, като сте мислили за други неща, турили сте писмата настрана и сте ги забравили.

Днес ние сме накрая на една епоха, дето всичко старо изгаря. Всички стари възгледи се топят и заместват с нови. Иде новото в света. Снегът вече се топи, и от земята изникват нови, хубави цветя. Сега вие страдате, но страданията са признак на нещо добро. Те показват, че нов живот се показва изпод земята. Малките цветенца подават главичките си от земята, а

вие страдате за тях, страхувате се от неблагоприятните условия, при които растат, и казвате: Животът няма смисъл. Днес се готвят условията за новия живот. Следователно, не може да се говори още за намиране смисъла на живота. Ще дойде ден, когато ще постигнете всичко, каквото желаете. Някой иска да бъде като светията. Знаеш ли, какво представя той? Светията е човек, който гори, без да изгаря. Той е човек, който никога не обеднява; учен, който никога не губи знанието си; умен, който никога не оглупява; той носи болестите на гърба си, без да боледува; дето и да отиде, никога не се цапа. Светията се движи бързо, като светлината; мисълта му е като светкавицата, затова нищо не го засяга, нищо не го съблазнява.

Сегашните хора се съблазняват от малки неща. Ако някой види, че съседът му яде кокошка, пуйка, прасе, той се съблазнява и казва: Нали съм беден, не мога да ям нито кокошка, нито прасенце. Той не подозира, колко нечисто е месото на прасето. То е най-нечистото животното. Човек мисли, че с изхвърляне чървата на прасето, всякаква нечистотия се премахва. Не е така. Нечистотията е в клетките на прасето, изобщо, на свинското месо. Растителната храна е по-чиста от месната. Най-чиста храна е житото, или на евангелски казано „хляб наш небесен.“ Като излязоха от Египет, евреите бяха принудени да ядат растителна храна. Те станали вегетарианци по необходимост, но дигаха

бунт против Мойсея, искаха месна храна. Те казваха: Дотегна ни вече манната.

Това, което говоря днес, се отнася до учениците. Искате ли да бъдете ученици? Евреите бяха ученици на Мойсея. Дълго време ги учи той, но, въпреки това, понякога те се бунтуваха против него, не бяха доволни от живота си. Той казваше: „Тия ученици ще ме убият с камъни.“ Те бяха възрастни и страдаха от мисълта, че много знаят. Понякога те не вярваха и на своя пророк — Мойсея, и роптаеха против него.

Как познавате, кои неща са верни и кои неверни? Ако обонянието ви е силно развито, лесно ще различавате цветята. По миризмата им ще познаете, кое цвете е карамфил и кое — роза. Като дадете на близките ви да ги помиришат, и те ще се съгласят с вас, че едното е роза, а другото — карамфил. Който няма силно обоняние, не може да се съгласи с вас. Сега, като ви говоря и ме разбирате, това показва, че обонянието ви е силно развито. Следователно, който и да ви говори — ученик или учител, проверявайте, дали верни неща се говорят, или неверни. Без проверка нищо не приемайте. Всяка дума трябва да се проверява. От това зависи бъдещето на човека. Хиляди години ще работи човек върху своята бъдеща сграда. Щастието на човека се крие в днешния ден. Казвате, че щастието е в любовта. Вие говорите за любовта, но опитвали ли сте, доде е стигнала вашата любов? Не казвам, че нямате

любов, но трябва да сте я опитали. Казвате, че Бог е Любов. Имате ли представа за Неговата Любов? Знаете ли, че Бог, като Любов, не търпи абсолютно никаква лъжа? Той мълчи, но не оправдава лъжата. С когото и да говорите — никаква лъжа! Който иска да се развива, не трябва да допуска никаква лъжа в съзнанието си. То трябва да бъде будно и абсолютно чисто. Ще кажеш, че ти се налага да излъжеш. — Никакво оправдание! Ще живееш без лъжа. Само така ще растеш и ще се развиваш правилно. Ако си сгрешил, не се оправдавай. Веднага изправи погрешката си. Не можеш да бъдеш благоугоден на Бога, ако допуснеш най-малката лъжа в себе си.

Кои са основните мисли на днешната беседа? Днес ви прочетох 25 стиха от 12 глава от Евангелието на Йоана. Тук се говори за Юда Искариотски, който имал практичен ум. Мария взе един литър чисто драгоценно мирноард и помаза нозете Исусови. Тогаз Юда Искариотски, който щеше да го предаде, казва: „Защо да не се продаде това миро за триста динарии и да се дадат на сиромасите?“ Тогаз Исус рече: „Недейте я! За деня на погребението ми го е задържала. Защото сиромасите всякога имате със себе си, а мене всякога нямате.“ (3 — 8 ст.). Тук Юда и Христос са на две различни мнения. Юда казва, че Мария е направила грешка, като употребила маслото за нозете на Исуса. Христос казва, че тя е направила добре, защото Той няма да бъде всякога

между тях. Христос казва: „Който иска да запази живота си на земята, той ще го изгуби. Който се отрече от своя живот и ме последва, той ще придобие вечния живот.“

Много ангели са идвали, и доднес идат в домовете ви, но, като не ги познавате, казвате: Дотегнаха ни тия бедни просяци и страдащи. Ангелът не е обикновен просяк, нито обикновен страдащ. Той е дух от високо произхождение, слязъл на земята да ви изпита. Като влезе в дома на човека, той го следи, как постъпва с хората. Ти седиш на стола си и, като влезе някой беден в стаята ти, погледнеш отвисоко към него, посочваш му стол да седне и го питаш, какво иска. Ако дойде при тебе някой министър, веднага ставаш прав, предлагаш му стол да седне и, през всичкото време, се разговаряш учтиво с него. Значи, на богатия и на силния ти ставаш прав и му правиш път да мине, а на бедния и на слабия не обръщаш внимание. Той не е големец, не е силен човек, нямаш интерес от него. Тоя беден и прост човек е дегизиран ангел, който иде да те изпита. Като се върне на небето, той ще даде рапорт за тебе, за твоето поведение, въз основа на който ще те уволнят. И най-бедният да дойде в дома ти, предложи му стол да седне. Бъди еднакво разположен и пред бедния, и пред богатия. Тури госта си от дясната си страна. След това го запитай, отде иде, как е пътувал.

Какво представят сегашните хора? Всеки ден искат от Господа блага и като получат,

задържат ги само за себе си. Бог изпраща един беден човек при тебе, да те изпита, да види, имаш ли любов и милосърдие. Някои просяци носят по две празни торби: едната за него, а другата за близките му. Като напълни едната, той започва да пълни и другата. Ако пълни първо лявата, той те изпитва, не постъпва добре. Същевременно той иска да знае, коя торба ти пълниш първа: лявата или дясната. Който пълни първо лявата торба, той се интересува повече от чуждите работи, а по-малко от своите. Той обръща внимание повече на човешките работи, а по-малко на Божествените. Той иска да знае, какво говорят хората за него, а не, какво Бог мисли за него. Оня, който живее повече в човешкия порядък, не предава точно нещата. Все ще каже нещо, което не е в съгласие с истината. Мнозина се опитват да ме лъжат, но аз зная, че това, което казват, не е съгласно с истината — астрологически не е верно. Всички неща са строго определени. Определено е, кой ден и час ще се роди един обикновен човек, или един министър. Казваш, че си роден в седем часа сутринта. — Не е верно. По чъртите на лицето ти се чете, че си роден в четири часа след обяд. За всеки човек е определен месецът, денят и часът на раждането му. Също така е определено, кога ще се роди една наша мисъл, или едно наше чувство. Пазете се от мисли и чувства, които не са родени на своето време. При

това, като се разговаряш с някого, запитай се, говориш ли истината, или не.

Сега, като ви говоря, аз имам пред вид същото правило и за себе си: да говоря само истината; да предавам фактите така, както са — нито да увеличавам, нито да намалявам; да си служа с избрани думи — нито една обидна дума. Какво печеля, ако кажа, че вие сте прости, не ме разбирате? При това, никого да не съдя. Като виждам погрешките им, казвам: И аз да съм на тяхно място, ще постъпя като тях. Ако постъпвам с едного по един начин, с друг — по друг начин, аз пакостя на себе си. Не е право да постъпваш добре само с оня, когото обичаш. Друг е въпросът, ако не мога да служа на човека. Аз съм искрен с него и казвам: В тоя момент не мога да ти служа. — Защо? — Много естествено, нямам ябълки на дървото. Много ябълки имах, но децата ги изядоха. Сега нямам нищо на дървото си. Ще почакаш няколко месеца, да роди отново. Тогава ще ти дам, колкото искаш. На заем не мога да взема. Трябва да ти дам само от моите ябълки. Както виждаш, има неща, които, в даден момент, не мога да направя. Има неща, които всякога мога да направя. Това, което казвам за себе си, се отнася и за другите. Не изисквам от хората това, което те не могат да ми дадат.

Вие искате да се развивате добре, да работите върху себе си. — Щом е така, прилагайте правилата, които ви давам. Казвате, че се разговаряте с Бога. Ако това е верно, вие тряб-

ва да знаете една от Неговите отличителни черти и да я прилагате в живота си. Тя е следната: Бог обръща внимание на малките неща. Той никога не пренебрегва малките животни, цветенца и камъчета. Той се отнася еднакво и с малките, и с големите същества. Христос казва: „Отец ми никого не съди.“ — Защо? — Защото знае условията, при които всяко същество живее. Някои се страхуват от Господа, защото гледат на Него като на човек. Велик е Бог в своите прояви! Той се отнася снизходително към всички същества, но щом разбере, че някой човек обича да лъже, Той изменя отношенията си към него. Затова казвам: Изключете лъжата от живота си. Не се позволява никаква лъжа нито пред Бога, нито пред себе си, нито пред своя ближен. Живот без лъжа — това се иска от всеки човек. Мъчно се изправят погрешките на лъжата. Само чистият живот е в състояние да организира вътрешното естество на човека. Следователно, като дойда до човека, аз не се интересувам, дали той говори истината, или не. За мене е важно, аз да говоря абсолютната истина. Ако направя една погрешка, ще я изправам. Не казвай на хората, че си сгрешил, но изправи погрешката си. Само така хората могат да обичат. Все трябва някой да ви обича! Любовта внася потик в човека. Тъй щото, даже и грешният човек, който има потик към доброто, може да бъде обичан. Той страда, мъчи се, търси начин да изправи погрешките си. Друг някой грешни, но не призна-

ва погрешките си. Той се мисли за праведен, добродетелен човек, както фарисеят мисли за себе си. Учителят обича оня ученик, който признава погрешките си, изправя ги и се учи от тях. Ученик, който си въобразява, че е придобил големи знания, сам се спъва.

Сега, нека всеки от вас си зададе въпрос, доде е стигнал: в забавачницата, в отделенията, в прогимназията, в гимназията, в университетата, или на специализация. Като си отговорите, започнете да се самовъзпитавате. Вие бързате да заемете висока служба, т. е. да се ожените. Да стане човек баща, или майка, да възпитава децата си, това значи, да прекара най-малко 30 години в житейския университет. Какво получават родителите от синовете и дъщерите си? След техните грижи, те казват на родителите си, че са прости, невежи хора.

Преди години срещнах един млад човек, въздържател. Попитах го, как е станал въздържател. Той каза, че баща му, голям пияница, е станал причина за това. Като гледал, как баща му пие и бие жена си, той се отвратил от пиянството и решил, никога в живота си да не пие. По тоя начин, той искал да изправи погрешката на баща си. След няколко години синът се ожени, и живееше добре с жена си. Когато виждал, че ще се разгневи, веднага си казвал; Трябва ли и аз да постъпвам като баща си? Трябва ли да се карам и бия с жена си? Така той се въздържал и живял добре с жена си.

И тъй, не си позволявайте три неща: Да измъчвате ума, сърцето и душата си. Служете на Бога с любов и с радост! Това е новото, което днешният ден носи.

— В Божията Любов е благо то на човека.

✱

12. Утринно Слово от Учителя, държано на 21 февруарий, 1937 г. София. — Изгрев.

Три необходими неща

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Иоана, от 25 ст. нататък.

Всеки живот се занимава с решаването на специфични задачи. Всеки човек има своя определена задача за решаване. Някога разбиранията на светските и на религиозните хора стават толкова еднообразни, че те изгубват смисъла на живота. Всеки трябва да реши задачата си на своето време. Детето, например, трябва да расте, голям човек да стане. Колко трябва да израсте? — Колкото е potrebno. Определено е, колко трябва да израсте човек в умствено и в сърдечно отношение. Красотата на човека се заключава в неговото правилно растене и развитие, в растенето на неговия ум и неговото сърце. Красотата на човека не е в хубавите дрехи. Тия дрехи имат отношение към здравия човек. Хубавите дрехи се виждат на здравия човек. С каквито дрехи и украшения да облечете мъртвия човек, те ще изчезнат, няма да остане нищо на него. Значи, съществено за човека не са дрехите, но растенето. Както детето расте на височина и широчина, така трябва да расте по ум и сърце.

Някой казва, че вярва в Бога. Вярваш, но вярата ти е относителна. Вярата се познава в

изпитанията. Ако се натъкнеш на големи изпитания и започнеш да се колебаеш и съмняваш в това, в което вярваш, вярата ти е слаба. Ти се разколебаваш и в правдата, и в любовта. Всичко, което става в света, е определено. Всичко, което става с човека, е определено. Никой не може да избегне от своята съдба. В това отношение, и праведният, и грешният минават по свой определен път. Има разлика между живота на праведния и на грешния. През каквито изпитания и да мине праведният, всичко ще се превърне на добро. През каквито изпитания и да мине грешният, всичко ще се превърне на зло. — Какво ще придобием, ако вярваме? — Всичко ще се превърне на добро. — Ако не вярваме? — Всичко ще се превърне на зло.

Доброто и злото представят крайния резултат на човешкия живот. Като знаете това, стремете се всичко, което преживявате, да се превърне на добро. Често вие се обезсърчавате, че хората не слушат и не вярват в това, което им говорите. На кого са вярвали и вярват? Дали хората ви вярват, или не, това не е мярка. Важно е вие да вярвате в това, което говорите. Жалко е, че вие сами не вярвате в себе си. Щом е така, как може да изисквате другите хора да ви вярват? Силата на вашата вяра се заключава в следното: всички да се разколебаят във вас, само вие да не се разколебаете. Когато слънцето залезе, всички хора могат да се разколебаят в него, но аз трябва да вярвам, че на другия ден слънцето пак ще из-

грее. Аз вярвам, че това, което Бог е създал, никога не се губи. Във всички неща се проявява една вътрешна разумност. Когато се явят облаци във вашия живот, и небето ви се помрачи, вие се обезсърчавате. Небето пак ще се изясни.

Има нещо красиво в промените. Докато умът на човека е тих и спокоен, неговото небе е ясно, и звездите се виждат добре. Когато небето на човека се помрачи, звездите не се виждат. Тогава се явяват бури, ветрове, и ние казваме, че умът му е помрачен. Не се страхувайте от бурите и ветровете. Те носят дъжд, влага и проветряване. Когато вали дъжд, хората се крият, да не се развалят дрехите им. Някога дрехите се развалят, но някога само се наква сват с вода. Не е лошо, че дрехите се мокрят. Една българска поговорка казва: „Докато рибарят не се намокри, не може да налови риба.“ Рибата няма да излезе на брега да го чака. Ако ти не се намокриш, друг ще се намокри. Все трябва някой да се намокри. Тия, които са писали свещените книги, все са се намокряли. Вие четете наготово, както купувачите ядат наготово риба. Нека отиде някой от вас на морето, да види, как се лови риба.

Един ден бях край брега на морето и гледам няколко рибари теглят една голяма мрежа. Всички дърпаха, мъчеха се, докато най-после извлякоха мрежата на брега, пълна с кефали. Един от тях тури халка на мрежата и я затвори. Обаче, в това време няколко кефали

излязоха от мрежата и скочиха отново във водата. И рибарите са хитри, но и рибите не падат по-долу от тях. Те си казват: Не искаме да останем в тоя конус. Тук ще си изгубим свободата, а на нас е по-приятно да живеем на свобода във водата. В мрежата останаха едва десетина риби.

Казвам: И лошите хора си служат с мрежи, както рибите. С тях те ловят праведните. Като хвърлят няколко пъти мрежата във водата, напълнят я с праведни хора, които, щом дойдат до брега, започват отново да скачат в широкото море, на свобода. Следователно, като се натъкнеш на някакво изпитание, постъпи като рибите: щом дойдеш накрая на брега, излез от мрежата, и право във водата. Сега вие сте накрая на века и, кой каквото е научил, ще го изпитат. Всеки ще се яви на матура, да покаже, какво е научил и разбрал. Матурата може да бъде за отделенията, за прогимназията, за гимназията или за завършване на университета. Важно е, че всеки ще държи изпит за завършен курс. Колкото по-горе се качваш, толкова по-трудна става матурата. Ако мислите, че лесно ще влезете в Царството Божие, вие сте на крив път. Някои влизат лесно в Царството Божие, защото са държали своята матура. Разбойникът, който беше разпнат на кръста заедно с Христа, се обърна към Него с думите: „Господи, помени и мене в Царството си.“ Христос му каза: Днес ти ще бъдеш с мене в рая.“ Тоя човек държа изпита си за-

едно с Христа. Казва се, че двамата разбойници, от двете страни на Христа, били вързани за кръста, само Христос беше закован с гвоздеи. Оня, който беше отляво на Христа, показва своя страх и безверие. Той каза на Христа: Нали си силен, учен човек? Защо не слезеш от кръста, да спасиш и себе си, и нас? Христос нищо не отговори. Мълчанието Му означаваше: Ти ще останеш на земята и след смъртта си. Другият, който беше отдясно на Христа, казваше: Ние сме грешници, заслужено носим съдбата си, но тоя човек е праведен. Той страда за нашите грехове. След това той се обърна към Христа с думите: „Господи, помени и мене в Царството си.“ Христос му отговори: „Днес ти издържа своята матура, затова ще се явим заедно пред лицето на Господа.“. Лесно се цитира стиха: „Господи, помени ме в Царството Си“. Така може да каже само оня, който е бил на кръста и там е умрял.

В един от своите разкази, Толстой предава разговора на един богат човек с проповедника. Богатият казал: За да влезеш в Царството Божие, не е нужно много да даваш. Ето, разбойникът, който беше на кръста заедно с Христа, без да дава, влезе в Царството Божие. Проповедникът му отговорил: Тоя човек беше един умиращ разбойник, който умря заедно с Христа, а ти си жив разбойник — няма да влезеш в Царството на Христа. Значи, умиращите разбойници влизат в Царството Божие, а живите разбойници не могат да вле-

зат. Разбойникът, който беше отдясно на Христа, имаше будно съзнание. При това, не се знае историята на неговия живот, не се знае, какво отношение е имал той към Христа, към онова, което ставаше с Него.

Сега ние се интересуваме от великата истина, която стои пред нас. Тя е вечна и неизменна. Нашият живот е сцена, която постоянно се сменя. Един ден условията на тоя живот ще се изменят, и ние ще го напуснем. Колко време продължава едно представление? — Няколко часа. След това то ще се смени с друга обстановка. Докато сме на представлението, ние трябва да бъдем внимателни, да го разберем добре. Не съжалявай, че представлението ще се свърши, но извади поука от това, което си видял и чул. От тебе се иска едно: да разбереш истината, която се представя на сцената. Днес се представя нова драма, на която трябва да знаем съдържанието.

Защо е дошъл човек на земята? — За три неща: да намери майка си, баща си и брат си. Вие знаете това, но сте го забравили. Сега аз ви го напомням. — Де е сестрата? — Тя е във вас. Който търси, той е сестрата. Ще кажете, че сте мъже. — Никакви мъже не сте. — Ние сме жени. — И жени не сте. Под „сестра“ аз разбирам дева, девица, символ на чистота. Значи, човек е оная чистота, която търси истината. Само с чистотата човек може да намери своите майка, баща и брат. Щом ги намери, съзнанието

му ще се пробуди, и той ще се домогне до условията на своето развитие.

Мнозина се обезсърчават от живота и казват, че няма кого да обичат, и кой да ги обича. — Чудно нещо, няма кого да обичаш! Първо ще обичаш майка си, която първа те пробужда към живот. После ще обичаш баща си и най-после брата си. Това е великият закон, даден от Мойсея. Тоя закон гласи: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила.“ С всичкия си ум, това значи с баща си, който те е родил; с всичкото си сърце — с майка си, която те е пробудила; с всичката си душа и сила — с брат си и със сестра си. При това положение, каквото и да работиш, ще го вършиш с приятност. Дали тая служба е висока или ниска, пред тебе стои една свещена идея, един свещен образ — твоята майка. Знаеш вече, че има кого да обичаш, и кой да те обича. Така всяка работа се върши добре, всеки живот е приятен. И като живееш ти е леко, и като умираш. При любовта и животът, и смъртта имат смисъл. При безлюбието и животът, и смъртта нямат смисъл. За да се осмислят нещата, трябва да дойде любовта — майката на живота. Това значи, да чувствуваш реално присъствието на майка си навсякъде. Живееш ли в любовта, каквото и да става около тебе, околото ти да не трепва. Ще знаеш, че и при най-големи опасности да минеш, нищо няма да те засегне. Какво стана с тримата момци, които хвърлиха

в огнената пещ? Те излязоха оттам живи и здрави, непокътнати. Те пееха и славеха Бога. Който ги хвърли в пещта, той пострада. Какво стана с Данаила, когото хвърлиха в рова на лъвовете? И той излезе здрав, незасегнат.

Сегашният век изисква от хората силна, непоколебима вяра. Който има такава вяра, в него любовта се проявява. Който има вяра, в него надеждата се проявява. Който има вяра, надежда и любов, в него животът се проявява. Вяра без любов не може да се прояви. Любовта е майка на вярата. Вярата е майка на надеждата, а надеждата — майка на живота. Животът е това, което обичаме и към което се стремим. Това са думи, които имат съдържание само при любовта. С любов и най-малкото семе, хвърлено на нивата, започва да расте и да се развива, да дава плод. Без любов семето попада на камениста почва. То не може да израсте. От това семе никакъв плод не се очаква. Това значи, да живееш със суха вяра. Човекът на вярата е подобен на добрия математик, който лесно решава и най-трудните задачи. — Аз съм силен човек, имам вяра. — Вдигни тоя чувал. — Не мога, тежък е. — Щом не можеш да вдигнеш един чувал от сто килограма, ти си слаб човек, със слаба вяра. Силният се познава по мъчнотиите и противоречията, на които се натъква. Той се справя лесно с тях. Така човек познава, колко е силен.

Един мой познат, полковник, ми разправяше една своя опитност от времето на общоевро-

пейската война. Той бил на Солунския фронт, заедно с един генерал. Докато се обучавали войниците, генералът бил смел и безстрашен. Той ги насърчавал с думите: Напред войници! По едно време англичаните взеха да ни обстрелват. Почна се ожесточено сражение. Положението беше много страшно. От страх цял се тресех. Генералът ме попита: Как сте, господин полковник? — Добре. — А вие? — И аз съм много добре. — Всъщност, и аз, и генералът треперехме. Външно си давахме кураж. След малко намерихме един окоп, в който се скрихме. Ако не бяхме се скрили, и двамата щяхме да паднем убити. Според мене, те не трябваше да се крият. Щом се скриха, това показва, че вратата и надеждата им са слаби. Не е лошо криенето, но ако постоянно се криеш, животът ти ще бъде игра. Колкото и да се криеш, все ще те намерят. Какво ще правиш тогава? Ще решаваш нова задача. Ако не можеш да я решиш, ще се свиваш, както правят учениците. Като не знае урока си, той се свива, а учителят поглежда към него, вижда, че не си знае урока. Той извади тевтерчето си, погледне към един, към друг и извика точно тоя, който нищо не знае. Ученикът си казва: Днес ли намери да ме изпита? Вчера си знаех урока, не ме вдигна, а днес ме вдига, да получа слаба бележка. Как не вдигна някой способен ученик? Способните и добри ученици са всякога готови за изпит.

Казвам: Всички хора трябва да бъдат готови за изпит. Какво прави ученикът, като не

си знае урока? — Плаче. Не е лошо нещо плачът, но плачи от сърце. Една ученичка разказваше, как се спасила с плач. Понеже не си знаела урока, тя намокрила очите си с слюнка, да покаже пред учителя, че не е добре. Като видял очите ѝ мокри, учителят казал: Седни на мястото си. Ще те изпитвам друг път. Днес много очи са намокрени със слюнка, но в духовния свят слюнката не помага. Тя помага само при смилане на храната. Очите се мокрят със сълзи, а храната — със слюнка. Не намокриш ли храната със слюнка, стомахът роптае. Щом я намокриш със слюнка, стомахът е доволен. Значи, очите се мият със сълзи. И затова, ако плачеш, плачи, както трябва. Мнозина плачат, но не знаят, как да плачат.

Един наш брат отишъл на гости при един свой приятел. Още с влизането си в дома, той чува плач, крясък, детето плаче. Майката и бащата се мъчат да го успокоят, но нищо не помага. Гостът казал: Оставете детето на мене, аз ще се справя с него. Седнал близо до детето и го загледал. То закрило лицето си с ръцете и продължило да плаче. И той турил ръцете си на очите и започнал да подражава на детето. То плаче, и той плаче; то вика и той вика. След малко детето свалило ръцете си от очите, погледнало към госта и казало: Много плачеш, бе. Кой те би? Най-после детето престанало да плаче. Като вижда, че друг някой плаче, детето се запитва: Защо плаче тоя възрастен човек? Аз зная, защо плача, но той защо

плаче? Щом започне да мисли, детето престава да плаче. Като плаче, детето се утешава, става смяна в чувствата му. Плачът се явява като последствие на преминаване от твърдо в влажно състояние. Така човек става по-мек. Когато някой не може да плаче, казват, че е твърд, корав човек. Някой казва: Да престанат сълзите! Не съжалявайте, че плачете. Сълзите са благословение за човека. Те мият очите. След плача човек вижда по-ясно. — Колко време трябва да плаче човек? — Няколко минути, от 1—5 минути, но в никой случай не се позволява да плачеш с часове. Когато очите се измият добре, и съзнанието просветне, плачът е постигнал своята цел. Като видиш, че някой плаче, не го утешавай; не казвай, че е лошо да се плаче. Каквото и да говориш на детето, че не трябва да огорчава майка си и баща си, то не разбира, то ще си плаче. Но, като види, че и ти плачеш заедно с него, то започва да мисли и престава да плаче. Ако видиш, че някой скърби и плаче, плачи и ти с него, без да го утешаваш.

Сега, като се спирате върху живота на Христа, питате се: Нямаше ли Христос сила да се справи с мъчнотиите в живота, че трябваше да бъде разпнат? Трябваше ли да вземе участие в страданията на хората? Христос беше силен, но трябваше да мине през най-големите страдания, да се изпита Неговата любов. За един момент Той се обърна към Господа, с молба, ако е възможно да го отмине горчивата чаша, но не можа. Като разбра това, Той каза:

„Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа си.“ Като мина през тая опитност, Той каза: „Даде ми се власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте, и аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Всеки човек ще мине през опитността на Христа. По-не един път в живота си той ще бъде прикован на кръста.

Защо плачат хората? Детето плаче, когато го бият, или не му дават това, което желае. И възрастният ли трябва да плаче за същото? Според мене, той трябва да плаче само тогава, когато е пропуснал условието да направи добро. Ако сгрешиш, не плачи, но изправи грешката си. Обаче, не правиш ли всеки ден по едно малко добро, ти трябва да плачеш. Не съжалявай, че си направил една грешка; съжалявай, че не си направил едно добро. Не съжалявай, че омразата те е посетила; съжалявай, че не си проявил любовта. Не съжалявай, че си станал безверник; съжалявай, че не си проявил вярата. Дръж се за положителното в живота.

Животът е велико училище, в което ще учиш и ще държиш изпити. Когато обичаш, той ще те изпита. Без да очакваш, той ще изпита. Учителят, който обича учениците си, непременно ще ги изпита. Ако не ги изпитва, те нищо не печелят. Когато учителят изпитва учениците си, между тях се създава вътрешна връзка. Ученикът може да не знае урока си, учителят може да премълчи, да не му пише слаба бележка, но между тях се създава връзка.

Значи, връзката се дължи на изпитването на учителите, както и на изпитанията, през които ние минаваме. Без изпитания не може да се създаде връзка между Бога и нас. Чрез изпитанията човек закрепва, а връзката му с Бога се усилва. Някой не издържа на големи мъчнотии, но има нещо вътре в него, което издържа. Например, Христос и Петър заедно държаха своя изпит. Христос издържа изпита си, а Петър пропадна. Преди да бъде поставен на изпит, Петър каза на Христа: „Всички да се откажат от тебе, аз никога няма да се откажа.“ Обаче, като го запитаха, да не би и ти да си ученик на Христа, той отрече. Като излезе вън, Петър съзна грешката си, разкая се и горко заплака.

Какво означава думата „Петър“? — Камък. Петър е крайгълният камък на християнската църква. Той показва, през какви изпитания ще мине църквата. И донес още вярващите спорят, коя църква е на прав път: православната, католическата или евангелската. Днес хората не се питат, обичат ли Христа, но кой в какво вярва. Едни вярват в църквата, други вярват в папата, трети — в евангелието. Де е Христос? — В Петра, който се отрече от Христа. Задачата на Петра е да се върне към Христа и да проповядва на хората Христовото учение.

Това са минали неща, за които не трябва да се говори. Те внасят съблазън. Защо трябва да казваш на детето да не краде? Пусни го в

градината си и го остави свободно. Там то ще се прояви. Ако започне да къса плодовете без позволение, то обича да краде. И да му кажеш да не краде, щом това желание е вложено в него, то ще се прояви. И Бог постъпи по същия начин с Адам и Ева. Той ги остави да живеят свободно в райската градина и ги изпита. Като греши, човек се оправдава със страданията. — Какви са вашите страдания? — Малки са, но и тях не можете да носите. Какво ще правите, като дойдат големите страдания? Малките страдания са предвестници на големите. Като знаете това, кажете: „Ела зло, че без тебе по-зло.“ Значи, малките страдания са предвестници на малките блага; малките блага са предвестници на големите блага. Този е пътят, по който всички трябва да минете. Какво бихте направили, ако ви поставят на изпит, да се отречете от всичко, което имате — от себе си, от своя живот? Не е лесен този изпит. Вие сте между близките си и страдате, ако не ви обичат, ако не ви вярват, ако не оценяват работата ви, мислите и чувствата ви. Това е изпит. Ако може да се справите с този изпит, вие сте се отрекли от себе си, от своята личност, от своя жавот. Как ще се справите с този изпит? Това е все едно, да питате бедния, как ще се справи с беднотията си. На този въпрос аз отговарям: Сиромахът ще се справи с беднотията си, ако стане богат, добър и учен. Като стане богат, всички ще изменят отношенията си към него; ако стане добър, всички ще започнат

да го търсят; ако стане учен и придобие големи знания, той ще помага на хората. Значи, три неща са необходими на бедния: богатство, доброта и знание.

Какво е нужно на богатия? — Пак три неща: любов, вяра и надежда. Следователно, бедният се нуждае от богатство, доброта и знание, а богатият — от любов, вяра и надежда. Обаче, без любов, вяра и надежда, богатството нивко не разрешава. Бедният е на място, ако е придобил богатство, доброта и знание; богатият е на място, ако е придобил любов, вяра и надежда.

Сега, на богати и на бедни казвам: Свържете се с Христа и следвайте Неговия път без колебание и без съмнение. Вътрешно всички се колебаете. Срещам едного, който ми казва: Не искам да умира. — Защо не искаш да умреш? — Не съм готов. След десет години пак казва: Не искам да умира. — Защо? — Още не съм готов, искам да поживея. — Кога ще се приготвиш? Ето, станал си 80—85 годишен старец, и още не си готов. Ти още си в училището и не искаш да излезеш от него. Крайният предел на сегашния живот е 120 години. Има изключения, когато някои хора живеят и над 120 години. Дали си готов, или не, след 120 години ти трябва да напуснеш училището на земята и да отидеш в друго училище. Така ще минеш през една вътрешна смяна на състоянието. Без тия смени, човек е в обикновения живот, дето изгубва смисъла на всички неща.

— Кога човек изгубва смисъла на живота? — Когато живее в обикновената вяра, в обикновената надежда и в обикновената любов. За да не губите смисъла на живота, вие трябва да влезете в областта на необикновеното, дето нещата нито се изменят, нито променят. Необикновеното е великото в живота, което носи всички блага. Казано е в Писанието: „Само Бог е благ.“ — Защо? — Защото само Той носи в себе си всичко онова, от което се нуждаем. Тази е причината, дето Бог не се изменя, нито променя. Няма сила в света, която може да измени естеството на Бога.

Какво носи човек в себе си? — Богатство, знание и добродетели. — Какво се иска от него? — Да изяви навън това, което носи. Единственото нещо, което човек не знае, то е, как да се прояви. Срецам една мома, виждам, че е дошло времето ѝ да прояви любовта си, но не знае как. Майка ѝ ушила няколко рокли, но тя не знае, коя от тях да облече, за да се хареса на момъка. Тя има много рокли, но умение няма, не може да се прояви. Ако съм на нейно място, първо ще облека зелената рокля. Ако не ме хареса с нея, ще облека жълтата, със златист цвят. Не ме ли хареса с нея, ще облека ясносинята. Най-после ще облека бялата рокля. Ако и с нея не ме хареса, направо ще му запала чергата. Кажете ли някой, че мома му е запалила чергата, това подразбира, че той не е харесал нито един цвят. Тогава, нека гори чергата му! Когато гори чер-

гата на човека, това означава, че старото се запалило в него и трябва да изгори. Има външни неща, които не зависят от човека, но той трябва да се справи със своето вътрешно недоволство. Докато недоволството е в него, каквото и да направи, все ще го човърка нещо. Може недоволството да е малко, но гложди човека, както и най-малката прашинка гложди очите.

И тъй, изкуство е да знае човек, как да се прояви. Ще се облечеш с зелена дреха, за да покажеш на хората, че трябва да бъдат богати. Ще облечеш жълта дреха, да им покажеш, че трябва да бъдат умни. Ще облечеш синя дреха, за да бъдат истинолюбиви. Най-после ще облечеш бяла дреха, за да живеят в чистота и светост. Така ще запалиш чергите им да горят. Ако твоят възлюбен те пита, защо запали чергата му, кажи: Запалих чергата ти, за да станеш богат, умен, добър и да живееш в чистота. Три неща са нужни на човека: богатство, разумност и доброта. Това значи, да живееш в чистота и светост. Ако не изпълниш това, огънят ще дойде.

Христос казва: „Не дойдох да донеса мир, но огън.“ — Защо донесе огън? — Защото не Го разбраха. Днес всички хора горят. — Защо? — За да станат богати, добри, разумни, истинолюбиви и чисти. Когато минат през огъня, хората ще придобият тия добродетели. Щом е така, не ги съжалявайте. Желая ви да станете богати, добри и разумни, за да влезете в Цар-

ството Божие, да живеете заедно с Господа.

Т. м.

— В Божията Любов е благо-
то на човека.

*

13. Утринно Слово от Учителя, държано
на 28 февруарий, 1937 г. София. — Изгрев.

Обмяна в Божественото

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Йоана, от 1 — 19 ст.

Има събития в човешкия живот, които са станали преди хиляди години. Ние ги изучаваме и си ги представяме толкова живо, като че днес стават, и съжаляваме, че са станали. Щом са станали преди хиляди години, те са исторически факти, но, въпреки това, те стават и в нас. Само така ние можем да дойдем до тяхното разрешаване. Например, имате една светла мисъл, или едно светло чувство, но не знаете тяхната цена, не знаете, как да ги използвате. Казвате, че и без тях може. Вие гледате на тях като на самозванци, без които може да живеете. Като влезе в дома ви някакъв самозванец, казвате: Той ще ни направи някаква пакост, затова да си върви, отдето е дошъл. Мислите ли, че ако една светла идея влезе в ума ви и едно светло чувство в сърцето, ще ви причинят някаква пакост? Ако мислите така, умът ви ще се помрачи. Това разбиране е несъобразно с живота. Това е изопачен, болен възглед. Няма по-лошо нещо от това, да носи човек в себе си мисълта, че е болен. Станеш сутрин, мислиш, че си болен. Легнеш да спиш, пак за болестта си мислиш. Дето ходиш, каквото правиш, само

една мисъл носиш в главата си: Болен съм, имам нещо в организма си, което ме мъчи. Ту глава те боли, ту рамо, ту крак, ту кръст — всичко те боли. Отвориш книга да четеш, не можеш, болката е в ума ти. Искаш да се разговаряш с приятели, не можеш, за рамото си мислиш. То е като ударение на думите, както на френски или на немски език. Ако не туриш ударението на място, думата губи смисъла си. Като дойде мисълта за болката в рамото, веднага изпъква ударението accent aigu. Това ударение се туря само на някои думи, а не на всички. Има думи без това ударение.

Сегашните хора са изгубили правилния възглед за нещата, които Бог е създал, и казват, че Той е създал нещастията. Не е верно. Бог е създал всички светове — физичния, духовния, умствения, със свои специфични закони, със свой език. Следователно, който свят изучаваш, ще знаеш и съответния език. Ако изучаваш умствения свят, ще пазиш светлината на ума си, да не изгасиш свещта на своя живот. Ако изучаваш духовния свят, ще пазиш топлината на сърцето си, която поддържа огъня на живота. Ако изучаваш физичния свят, ще пазиш активността си, постоянно да работиш, да не се обленяваш. Няма да бъдеш впрегнат кон, да те впрягат постоянно и да те карат на работа, когато не искаш. Ще бъдеш свободен кон, ще ходиш по ливади и поляни, по гори и планини, ще скачаш и ще тичаш, дето пожелаеш. Ако си кираджийски кон, кожата ти ще се смъкне,

но господарят ти ще печели от тебе. Като знаеш това, освободи се от хомота, от каруцата, която теглиш по широкия царски път. Не е свободен оня, който носи товар на гърба си. Казваш: Трябва да направя нещо! Думата „трябва“ е създадена от дявола. Човек казва на коня: Трябва да караш каруцата! Трябва да носиш товара! Трябва да ти туря юзда! Много идеи се налагат с думата „трябва“. Тя е изобретение на миналото поколение. Вие се движите по хипнозата на тая дума и казвате: Така е вярвал дядо ми, и аз трябва да вярвам като него. — Дядо ти е бил кираджийски кон. Той карал каруцата на господаря си. Трябва ли и ти да бъдеш като него? — Баба ми е вярвала в това, и аз ще вярвам като нея. — И баба ти е била кираджийски кон.

Първото нещо, което се изисква от вас, е да се освободите от всички неестествени неща във вашия живот. Болестите, старостта са неестествени неща. Ти казваш: Очите ми отслабнаха, не виждам буквите, не мога да чета. Краката ми започнаха да треперят, не ме държат. Кръстът ме боли, не мога да спя. Това са остатъци от твоя минал живот. Очите отслабват, когато човек не прави нужните упражнения. Много хора не гледат, както трябва. Те отварят широко очите си, блещят се, но това не е гледане. Правилно е, когато искаш да видиш нещо, да не въртиш главата си на една и на друга страна, но да движииш очите си. Ще движииш очите си нагоре, надолу, настрана, в посо-

ката, дето е предметът за наблюдаване. Иде някой при тебе и, като искаш да го видиш, ти обръщаш главата си към посоката, отдето той иде, а очите стоят неподвижни. Това значи, да упражняваш главата и врата си, а очите да почиват. Така те стават лениви и постепенно отслабват.

Някой казва: Не обичам да гледам на небето; земята ме интересува. И това не е лошо, но, като гледаш постоянно към земята, след три-четири години очите ти ще отслабнат. Гледай нагоре, надолу, наляво, надясно, да засилиш очите си. Не мисли, че е глупаво да гледаш нагоре, към небето. Казват, че един гръцки философ, като гледал все нагоре, спянал се и паднал в един трап. — Това се е случило с един човек, няма да се случи с всички. Добре е да гледа човек и нагоре, и надолу. Като гледа нагоре, ще избегне някаква опасност. Може да падне една керемиди от покрива и да пукне главата му. Като отиваш на планината, пак гледай нагоре. Като станеш сутрин от сън, излез вън и гледай на небето, да видиш, ще вали ли, или времето ще бъде ясно. Вечер наблюдавай звездите, изучавай съзвездията. Много неща има за учене. Някой стане от леглото и бърза да закуси. Той казва: Яденето е моята книга.

Като ученици, вие трябва да се ползвате от всичко. Казах ви, че трябва да се ползвате от слънчевата енергия, но вие бързате, не чакате да ви обясня, как да постъпвате. Мнозина

от вас започнаха да наблюдават слънцето, без да знаят начина за това. Те се вторачват в слънцето и очакват да получат нужната енергия. Така не се придобива енергия. Слънчевата енергия трябва да мине през няколко воала, за да даде своя резултат. Казвам на някого: Разтрий си малко гърба. — Защо да се разтривам? — Понеже си простуден, чрез разтривките ще се подобри кръвообръщението ти. Капиллярните съдове ще се разширят. Не питай, защо трябва да се разтриеш, но изпълни съвета ми. Чрез разтривката организъмът възстановява своето нормално състояние. Ако някой орган — ръцете, краката, главата имат по-висока температура, отколкото трябва, организъмът е в анормално състояние. Ще вземеш мерки да се възстанови естествената температура. Ако топлината на организма е по-ниска, отколкото трябва, пак има нещо ненормално в него. Не оставяй да се събере в някой уд повече топлина, отколкото трябва.

Същият закон се отнася и до чувствата. Когато човек изпитва известно ограничение или стеснение в чувствата си, в организма пак настава известна аномалия, явява се увеличаване на температурата. Затова казвам, че човек трябва да бъде свободен и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си. Той трябва да разполага със специфични методи, да може при всички условия сам да си помага. Ще се удави ли рибата, ако я хвърлиш във водата? Ще се убие ли птицата, като я хвърлиш отви-

соко? Така и човек, при всички мъчнотии и изпитания, трябва да си служи с онова знание, което може да му помогне.

Питам: На какво разчита човек, ако преживява известно противоречие? На какво разчита той, ако мисли, че хората не го обичат? Да те обичат хората, това е богатството на половин живот. Каква полза, ако те обичат, а ти не си разрешил въпроса за любовта? Каква полза, че ти обичаш, но пак не си разрешил тоя въпрос? Когато те обичат и ти обичаш, между вас става правилна обмяна. Тогава и двамата разбирате, как действа любовта. Тя е метод за работа. Тя работи в духовния свят.

Следователно, ако не обичаш и не те обичат, любовта не работи. Без любов няма живот. На земята хората разбират любовта като чувство, като желание, което предизвиква апетит. Те не я разбират като вътрешна, органическа проява. Апетитът е аномално желание. Човек може да яде по десет пъти на ден и пак да бъде гладен. Майката кърми детето си по десет пъти на ден, за да расте, без да мисли, че тя развива в него аномално желание към ядене. Колко пъти на ден трябва майката да кърми детето си? По колко пъти трябва да диша здравият човек в минута? Здрав човек е оня, на когото мислите, чувствата и постъпките са нормални. В него мисленето, чувствуването и дишането стават правилно, В неговия организъм всякога има запас от енергия. В болния е тъкмо обратно. Той страда от недоимък на

енергия. Ако болният страда от стомах, колкото малко храна и да приема, всякога част от храната не може да се смели и се натрупва в вид на полуорганическо вещество около ставите, около прешлените на гръбначния стълб и причинява усложнения в организма. Съвременната медицина нарича тия заболявания ревматични, а на духовен език наричаме „духовни тръне.“ Набодеш ли се на един от тях, дълго ще страдаш. Трябва да намериш мястото му и със специална игла да го извадиш.

Казвате: Искаме да знаем, в какво се крие същественото. Същественото в живота аз намирам в малките работи. Някога аз имам желание сам да излѐза на разходка, да не ме придружава никой, за да мога свободно да размишлявам. Тъкмо тоя ден ще се изредят десетина души, да питат нещо, да искат някакъв съвет. Понеже съм решил да не се спирам на пътя, казвам: Който иска да ме пита нещо, да дойде с мене на разходка. Ще вървим и ще говорим. Един от тях се оплаква, че го боли глава. Казвам му: Ще изпиеш три чаши гореща вода на глътки. След това ще вземеш очистително. Като освободиш стомаха си, ще направиш една топла баня и ще си легнеш. В банята ще седиш малко. Когато ви боли стомах, непременно и главата страда. Лекарите казват, че главоболието е резултат на голям наплив на кръв в главата. Според мене, човек страда от глава, когато има недостатъчно кръв в мозъка. Наистина, в главата не трябва да има много кръв, но не трябва да

има и по-малко, отколкото е нужно. Обръщайте внимание на малките работи, да можете сами да си помагате. Човек трябва да бъде лекар сам на себе си, да се вслушва в нуждите на своя организъм.

Сега, като ви гледам, намирам, че имате нужда от възпитание. Аз се нуждаю от ученици, които разбират. Вие едва сега започвате да разбирате. Някой от вас иска да знае причината, защо Юда предаде Христа. Много просто. Защо продавате скъпоценния си камък? — Защото струва скъпо. Юда знаеше, че Христос е скъпоценен камък и го продаде. Ако синът ви намери два пръстена вкъщи, единият струва сто лева, а другият — сто хиляди, кой от двата ще предпочете? — Разбира се, че ще вземе втория. Синът е умен, знае, че, като продаде втория пръстен, ще може с тия пари да отиде в странство да учи. Юда беше умен човек, касиер, разбираше цената на парите. Той знаеше, че Христос струва скъпо и, като го продаде, ще се ощастливи. Но евреите го излъгаха. Той продаде Христа само за 30 сребърника — много евтино. Юда си казваше: Веднъж дойде щастието в ръцете ми и го изпуснах. Той горчиво съжаляваше за това. Най-после Юда се обеси от скръб, че продаде Учителя си толкова евтино. Той трябваше да бъде честен, да каже на Христа: Учителю, вместо да те продам за 30 сребърника, по-добре ти сам се откупи. Христос беше богат, сам можеше да се откупи. Питате се: Как е възможно,

за 30 сребърника да продадеш Учителя си?

Един млад, способен момък, свършил университета с отличие, се влюбил в млада, красива мома, която не отговаряла на чувствата му. Един ден той я срещнал и намушкар с нож на няколко места. След това го хванали и осъдили на няколкогодишен затвор. Като го питали, защо извърши това престъпление, той отговорил: Обичам я, не мога да живея без нея. Да мислиш, че не можеш да живееш без жена, или без мъж, това е заблуждение. Можеш да живееш и без жена, и без мъж. Когато мъжът казва, че не може без жена, той има пред вид своите нужди, няма кой да му готви, да го пере. Не може ли той сам да си готви и да се пере? Жената казва: Не мога без мъж, няма кой да се грижи за мене. Ако е въпрос да се грижи някой за нея, това е лесна работа. Има кой да се грижи за жената. Кой се грижи за детето? Външните хора ли се грижат за него или вътрешните? Значи, Оня, Който е създал света, има грижа за всички. Ако не съзнаваш, че имаш задължение към своя Създател, ти не разбираш живота. Колко може да се разчита на думите на момъка, който казва, че не може да живее без своята възлюбена, а като се ожени, забравя, какво е казал. Докато се ожени за нея, казва, че ще умре без нея. Щом се ожени, казва, че от нея умира. Кое е верно: първото, или последното? В думите му няма последователност.

Често ме питат: Ти защо не се ожениш? Аз пък се запитвам: Какво ще правя, ако се оженя, и жена ми не ме обича? Или ме обича, а после обикне друг? Или имам деца, които не слушат? Като си задам всички въпроси, най-после казвам: Не искам да се женя. Обаче, с това въпросът не се разрешава. Трябва да бъде справедлив. Ако аз не се оженя, ако и други не се женят, какво ще правят духовете, които трябва да се родят? Те трябва да се развиват. Ако никой не се жени, хората ще измрат, и земята ще остане пуста. Какво по-голямо противоречие от това може да съществува? Има смисъл човек да се ожени, ако между мъжа и жената има пълна хармония и разбирателство.

В природата съществува закон на пълна хармония. Каквото е отношението между светлината и топлината в природата, такова трябва да бъде отношението между мъжа и жената. Светлината и топлината са диаметрално противоположни една на друга, но, въпреки това, те са в пълно съгласие. Те вървят заедно. Светлината изпълнява една функция, а топлината — друга. Топлината подобрява кръвообращението на човека, а светлината внася в него мисъл и свобода. Топлината върши това, което светлината не може. И светлината върши това, което топлината не може.

Въз основа на това, казвам: Жената ще извърши в света това, което мъжът не може да свърши; и мъжът ще свърши това, което

жената не може. Ако мъжът може да свърши работата и на жената, той не се нуждае от жена. И ако жената може да свърши работата на мъжа, и тя не се нуждае от мъж.

Съвременните учени казват, че съществува някаква студена светлина. Това е теория. Всъщност, не съществува студена светлина. И при най-оскъдните условия, светлината не е лишена от топлина. В светлината има, ако не много, поне минимално количество топлина. Същото се отнася и до топлината. И в топлината има, ако не повече, поне минимално количество светлина.

Като говоря за светлината и топлината, дохождам до понятията ад и рай. Адът е място, дето има много топлина и малко светлина. Тъмните духове на ада работят в тъмнина. Те се мъчат да превърнат топлината в светлина, но не могат. Нещастieto иде в момента, когато човек пожелае да се удоволствува. Топлината създава условия за удоволствия. Човек започва да мисли само за ядене и пиене, за почивка и разходка, за обличане. Добре е човек да се облича хубаво, но защо му са много дрехи. Всяка дреха е проводник на известна енергия. Човек трябва да знае, каква енергия му е нужна и чрез каква дреха може да си я достави. И в миналото, и днес се изучава този въпрос, но още не е доказано, кои дрехи са добри проводници на светлината и топлината, и кои не са.

Да се върнем към един от съществените въпроси — за очите. Казах, че за да не от-

слабват, очите трябва да се упражняват. Има различни упражнения, които раздвижват всички очни мускули. Ако не се упражняват, очите постепенно отслабват и губят способността си да виждат. Всяко движение на окото е свързано с известна мисъл. Дали движиш окото си нагоре и надолу, надясно и наляво, в диагонал, ти възприемаш точно определена мисъл. Като е създал очите, Бог имал пред вид да служат на човека да вижда всичко, което го обикаля. Като отивате на екскурзия, вие бързате по-скоро да стигнете на върха. Това не е правилно. Вървете бавно и гледайте нагоре, наляво и надясно. Щом изгрее слънцето, спрете се малко, да видите, как изгрява, и продължете пътя си. Бързате ли, вие скоро ще остарееете, ще бъдете негодни за работа. Щом господарите ви разпрегнат, аз ще ви намеря по ливадите и там ще ви проповядвам новото учение.

Сега вие минавате за учени хора, мислите, че много знаете. Казвате: Дядо ми и баба ми казват така, професорите казват така, но дядо ви и баба ви, както и вашите професори, не знаят, как Бог е създал света, защо го е създал и т. н. Колко учени днес не знаят даже елементарни неща! Един учен казвал, че овцете пият вода, когато са болни. Тъкмо обратното: когато са болни, те не пият вода. Ако отидете в Англия и Америка, ще срещнете много англичани или американци, които не знаят нищо за България и българите. Те мислят, че България е някакъв щат в Америка. Като се говори за

българите, мнозина мислят, че българи и унгарци са едно и също нещо. Българите мислят, че всички народи ги познават. Днес много хора знаят за духовния свят толкова, колкото някои англичани и американци за България.

Двама души, единият религиозен, а другият материалист учен, се разговарят. Религиозният пита учения: Вярваш ли в Бога? Ученият го пита: Ти вярваш ли в природата? Религиозният познава Бога и за Него говори. Ученият познава природата и за нея говори. Той казва: Аз вярвам в природата. Религиозният казва: Аз вярвам в Бога, Който създаде природата. Ученият казва: Бог не е създал природата. Сам Бог е създаден от човека. Значи, ученият не вярва в никакъв Господ. Кой от двамата е на правата страна?

Сега, ако поставим въпроса на гласуване, коя страна ще има право? Бог ли създаде природата, или човек създаде Бога? По-верно е, че идеята за Бога хората я създадоха, а не че хората създадоха Бога. Под „природа“ разбираме видимото изявление на Бога. Можем ли да кажем, че Бог е създал природата? Може ли Бог себе си да създаде? Изявлението създава ли се? Можеш да създадеш само това, което е вън от тебе. Грънци можеш да създадеш, дрехи можеш да шиеш, но да създадеш същественото, което е в самия тебе, това е невъзможно, Това, което се изявява чрез мене, което е част от мене, аз не мога да го създам. Заблуждение е да мислим, че Бог създаде при-

родата, или че човек създаде Бога, но не е грях. Едно е верно, че между Бога и природата съществува известно отношение. В тоя смисъл, отношенията между двама души са нормални само тогава, когато почиват на взаимно доверие. Каквото и да се случи в техния живот, вярата им един в друг не само че няма да се намали, но повече ще се усили. Ако се яви някакво съмнение, единият от тях взима мерки. Следователно, дето има разбирателство, там отношенията са правилни и хармонични. Когато ангел Господен се яви при Авраама, той му каза от името на Господа: Няма да скрия от тебе това, което съм намислил да правя. — Какъв беше Авраам на Господа? — Негов приятел. Ангелът каза на Авраама, че отива в Содом и Гомор да погуби тия градове заради лошия живот на жителите им. Авраам започна да се застъпва за тях и каза: Господи, ако има сто души праведни, ще пожалиш ли градовете? — Ще ги пожалая. — Ако са 80? — Ще ги пожалая. — Ако са 50? — Пак ще ги пожалая. Така слизаше Авраам до десет души, но повече не посмя. Всъщност, само Лот, братът на Авраама, беше праведен. Даже дъщерите му не бяха праведни. Жената на Лота не послуша ангела, да не се обръща назад, да гледа, какво става с градовете. Тя прояви любопитство, обърна се назад и за непослушанието си се превърна на солен стълб.

Понякога и вие се обръщате назад, да видите своето минало. Казвам: Не се обръщай-

те назад, ще се превърнете на сол, като Лотовата жена. За лошия живот на хората, Содом и Гомор бяха превърнати на пепел. Само Лот се спаси, като единствен праведен човек. Тия градове не могат да съществуват само за един човек. Какво представят Содом и Гомор? — Дебелото и тънките чърва на човека. И днес съществуват тия градове. Ако там няма десет души праведни, и тях огън ги очаква. Огънят подразбира болестите, страданията и нещастията. Праведни хора трябва да има в света!

Кое е същественото в живота? — Да възстановим светлината в своя мозък, да мислим право, да възстановим топлината в сърцето и в дробовете си, да чувстваме правилно; да възстановим дейтелността на стомаха, да работи добре. Това е наука, която има отношение към здравето на човека. Да възстановим дейтелността на мозъка, на сърцето и на стомаха, това значи, да ги упражняваме. Без упражнения нищо не се постига. Казвам на една сестра, която изучава пеенето, че за да пее добре, тя трябва да упражнява специално ония мускули в ларинкса, които имат отношение към сопрана. Тя пее сопрано. За всеки глас има специфични мускули в ларинкса. За да се развият тия мускули, певецът трябва да знае, как да изпраша кръвта към ларинкса. От музикалния център, който е отстрана на веждите, кръвта трябва да слезе в ларинкса, да работи за неговото развитие. Ако пееш несъзнателно, резултатът ще бъде малък. Малко певци има днес, които

знаят правилата на пеенето. Повечето пеят несъзнателно. Има добри певци в света, но те могат да бъдат и по-добри. И вие сте добри хора, но може да бъдете по-добри. При това, добротата трябва да бъде неизменна. Каква добротата е тая, която при изпитания се изменя? Днес си добър, утре ставаш лош. Когато добрият става лош, аурата му потъмнява, той губи разположението си и търси причината за това отвън. Причината е в самия него. Поради лошото си разположение, той е попаднал в гъста материя, от която мъчно може да излезе. — Кога ще се очисти от тая материя? Изворот сам се чисти, а шишето други го чистят. Буйният извор сам се чисти, а слабо то поточе човек го чисти.

И тъй, когато умът, сърцето и волята са силни, човек сам се чисти, никой не му помага. Когато умът, сърцето и волята са слаби, човек очаква външна помощ. Някои религиозни очакват да дойде Христос отвън, да им помага. Това е механично схващане на Христа. Христос отвън няма да дойде. Той дойде веднъж на земята и претърпя голяма криза. Втори път по същия начин няма да дойде, да Го гонят, да се гаврят с Него и да Го разпъват на кръст. Втори път Той няма да дойде на земята да спори с еврейските учени и първосвещеници. Мнозина очакват Христа, да дойде от облаците, като светкавица. И това няма да стане.

Ще ви приведа една приказка за едно семейство плъхове. То се състояло от баща, май-

ка, две дъщери и един син. Малката дъщеря била много красива, затова бащата и майката не искали да я оженят за плъх, но за най-силния в света. Като мислели дълго време, най-после решили, че слънцето е най-силно в света, и тръгнали при него, да го поканят да им стане зет. Слънцето отговорило: Благодаря ви за честта, която ми правите, но аз не съм най-силният в света, от мене има по-силен — облакът. Даже малките облачета на небето ме засенчват, и аз не мога да се проявя. Идете при облака. Отишли при облака и му предложили да им стане зет. Той казал: Аз не съм най-силният, има по-силен от мене — вятърът. Достатъчно е да задуха, за да ме разпръсне и от мене нищо да не остане. Отишли при вятъра. Казали му, защо идат при него. Той им отговорил: Благодаря за честта, която ми правите, но има една стена, по-силна от мене. Срещна ли я на пътя си, тя ме разбива, и аз не мога да се проявя. Те отишли при стената, казали ѝ, защо я търсят, но и тя се отказала да им стане зет, понеже има и от нея по-силни. Отвреме - навреме се явява един плъх, който направил дупка в нея. Досега нищо не ѝ се противопоставило, но не могла да издържи на зъбите на плъха. Като чули всичко това, старите плъхове се върнали у дома си и решили да оженят дъщеря си за плъх, като тях.

Често хората отиват при най-силния в света — слънцето, облака, вятъра, стената и, като се убедят, че не могат да намерят, каквото

търсят, връщат се пак при плъха. Следователно, права идея е оная, която може да ми послужи в даден момент. Хората не са свободни още от своите установени идеи, поради което и донес страдат. Дръжте се за оная идея, която Бог е вложил във вас. Той постоянно я поддържа. Тя е същественото в живота. Дръжте се за тая идея и никога не пресилвайте нещата. Има проповедници и оратори, които представят фактите толкова пресилено, че който слуша, не може да не заплаче. Обаче, като напуснат събранието, всичко забравят. — Защо? — Има нещо неестествено в предаване на тия факти. Естественото всякога оставя дълбоки следи в душата на човека. Говори естествено, без преувеличаване. Пътник си, не можеш да стигнеш на определеното място и оставаш да ношуваш в бедна, проста къща. Домакините те приемат искрено, угощават те бедно, просто, но ти никога не забравяш тоя прием. Или сънуваш прост, естествен сън, но той остава паметен, години наред не можеш да го забравиш. Ти трябва да разчиташ на онова, което остава паметно за тебе, което никога не може да се заличи. Това е любовта. Тя трябва да се приложи първо по отношение на физичното тело, както светлината и знанието по отношение на мозъка. Това не е лесно. Ще кажете, че Духът ще ви научи, как да постъпите. Верно е, но преди да дойде Духът, вие трябва да имате обект. Ако не виждаш слънцето, как ще го изучаваш? Ако човекът не е пред тебе, как ще го изучаваш?

Какво понятие ще имаш за магарето, за змията, ако те не съществуват? Какво ще знаеш за очите, за ушите, за краката и ръцете, за стомаха на човека, за растенията и животните, ако те не съществуват? Цялата природа е предметно учение. Това е видимият, обективният свят. Освен него, съществува свят на мислите и на чувствата — невидим свят. Но и те имат свои форми. Мислите и чувствата имат свое тегло, могат да се теглят, но днес не разполагаме с такива чувствителни везни, да можем с точност да ги измярваме. Има учени, които знаят начини за измерване теглото на мислите и чувствата. Учените знаят теглото на земята. На какви везни са я мерили? Те имат начини и за това. Те знаят и теглото на слънцето. Може да има малка грешка в изчисленията им, но приблизително те са дошли до истинското тегло на земята и слънцето.

Сега аз говоря на ония от вас, които искат да бъдат ученици. Някои се обезсърчават. Аз нямам желание да ви обезсърчавам. Ако има някой, който трябва да се обезсърчава, това съм аз. — Защо? — Внесъл съм голям капитал, срещу който или нищо не съм получил, или нещо незначително. При все това, вярвам, че ще стане нещо, и аз ще получа някакво възмездие, макар и микроскопично. Вие сте внесли толкова малко и се обезсърчавате! Вие не сте внесли всички си капитал, т. е. онова, което сте обещали. Това, което сте вложили, е едва една десета от целия ви капитал и се обезсър-

чавате. Имате още девет десети от капитала си на разположение. Аз съм внесъл всичко, нямам никаква печалба и не се обезсърчавам. Казвате: Ние не искаме да внесем всичкия си капитал, да има на какво да разчитаме. Какво ще правим, ако ти пропаднеш? Прави сте, умно разсъждавате. Ами ако спечеля? Има начин да проверите, ще спечеля, или ще изгубя. Аз зная, че здравият всякога печели; умният всякога печели; добрият всякога печели. Болният всякога губи; глупавият, слабият всякога губи. В това не се съмнявам. Оня, който гради живота си върху любовта, върху Божията мъдрост и знание, върху Божествената истина и свобода всякога печели. Това е абсолютна истина! Дръжте тая идея в ума си и не я чоплете. Тя има цена. Градете върху любовта, влагайте капитала си в нея и не се страхувайте. Никаква опасност не ви чака. Ако не градите върху любовта, мъдростта и истината, добро не ви очаква.

Помнете: любовта разполага с много методи за работа. Не мислете, че много знаете. Вие сега започвате да учите, както трябва. Ето, български език разполага с 30 букви, но ако не ги поставяте на място, ще си създадете голямо нещастие. Опитай се да кажеш на съдията две - три обидни думи, да видиш, какво те очаква. Опитай се да кажеш на царя две - три обидни думи и ще се намериш веднага в затвор или ще платиш с главата си. Буквите трябва да се съчетават правилно, да образуват хармонични думи. Със своето знание човек може да

си отвори път или към щастието, или към нещастieto. Мнозина от вас страдат от неразбиране на живота и, като дойдат изпитанията до тях, те се нахвърлят върху Господа, като виновник за всичко. Знаете ли, какво може да ви се случи?

Разправяха ми за един млад човек от Видинско следното. Той бил доста разпуснат в езика. Каквото изпитание или нещастие му се случвало, все Христос бил виновен. Към Него отправял най-обидни думи, най-големи ругатни. Една сутрин станал от сън, но крайно неразположен, и започнал да плаче. Майка му го запитала: Защо плачеш, синко? — Снощи сънувах, че съм на черква. По едно време от олтар излезе Христос и ми удари две плесници. — Какво станало след това? — След две седмици тоя момък умрял.

Едно малко момиче, недоволно от мене, че не съм му дал, каквото иска, ми каза един ден: Аз съм ти сърдита. — Защо? — За да те накарам да ме обикнеш. — Ти си избрала най-стария метод. Това е метод на дявола. И дяволът едно време се разсърдил на Господа, за да Го застави да прояви любовта си към него. Ето, хиляди години се изминаха оттогава, но той не можа да застави Господа да го обикне. Със сърдене любовта не се постига. Дойдете ли до сърденето, вие сте далеч от любовта. Със сърдене, с подозрение и съмнение любовта не се намира. Това са прояви от друг свят. Не е лошо, че се сърдиш, и това ще дой-

де, но, ако мислиш, че със сърдене ще намериш любовта, ти си на крив път. Ако се сърдиш, бой те очаква. Малките деца всеки ден опитват това. Щом се разсърдят на майка си или на баща си, тоягата играе върху гърба им. Майката казва на детето: Баща ти ще дойде! Бащата казва: Ти не можеш да се сърдиш. Като пораснеш, можеш да се сърдиш, колкото искаш.

Сега и на вас казвам: Докато сте в училището, нямате право да се сърдите. Щом излезете вън, сърдете се, колкото искате. Ако ученикът се сърди, тояга го чака. Страшна е вътрешната тояга! Болести, страдания и нещастия са резултат на нарушенията, които правите. Следователно, каквото и да ви се случи, ще знаете, че невидимият свят ви напътва, учи ви, какво да правите и какво да не правите. Ще се запитате, кого ли имам пред вид, като говоря така? Себе си имам пред вид. Аз говоря на себе си и се питам: Защо си събрал тия хора? Защо не ги оставиш свободни? Не съдя никого, защото, преди да се осмеля да съдя, аз се поставям на вашето място, влизам в положението ви. Вас поставям на моето място, а себе си — на вашето и така разглеждам въпросите. Ако и вие постъпвате така, всякога ще бъдете прави. Защо ще критикувате тоя и она? И да го критикуваш, той няма да ви разбере. Постави него на своето място, а ти иди на неговото. Само така ще помогнеш и на него, и на себе си. Казваш: Опасно е да дам мястото си

на друг. Той ще ме обере. Не се страхувай. Отстъпи мястото си съзнателно. Има кой да пази твоето богатство. Ако оня, когото си оставил заместник, си позволи да те обере, веднага ще се натъкне на нещастие — змия ще излезе срещу него. Види ли тая опасност, той ще се откаже от всичко. Ти, който познаваш законите, ще го спасиш от змията. Тогава той ще отиде на мястото си, и ти — на своето. Значи, при моето място има змия, която пази богатството ми, а при твоето седи съблазънта. Ще работиш върху себе си да не се съблазняваш. Защо, когато дебне птичките, котката отваря очите си, а когато дебне мишките, ги затваря?

Сега аз направих една голяма екскурзия с вас. Качих ви на автомобила си и ви разведох из ада, дето хората се мъчат. Обясних ви, защо тоя и оня страдат. И Данте описа ада, след което замина за другия свят. Всяка област, през която минава човек, трябва да се опише и да се извади някаква поука. Сега вие минавате пращен път. Колкото и да не желаете това, ще дишате праха — три месеца не е валяло. Ако разбираш Божиите пътища, твоят път ще бъде полят. Ако не ги разбираш, ще вървиш по пращния път и ще гълташ праха. Казваш: Втори път не минавам оттук. В 19 стих от прочетената глава Христос казва: „Отсега ви казвам това, докле още не е било, та като се сбъдне, да повярвате, че съм аз.“ Какво ще вярвате и в кого ще вярвате? Ще вярвате на оня, който всякога говори исти-

ната и ви е дал нещо. Никой никого да не лъже, за да не лъжат и него. Аз говоря за вътрешната лъжа. Съзнанието ви трябва да бъде толкова будно, че да не допускате никаква лъжа в себе си, нито бяла, нито черна. От външната кал лесно можеш да се освободиш, но не и от вътрешната. Влезе ли калта вътре, златото губи своята цена. Лъжливите идеи са външна кал, която не трябва да проникне във вашия вътрешен живот, който Бог ви е дал. Не губете вярата си в Бога! Във всичко може да се съмнявате, но, дойдете ли до Бога, бъдете готови на всички жертви. Идеята за Бога е свещена. За тая идея трябва да са жертвувате. Който е дошъл до тая идея, той ще се повдигне над обикновения живот.

Като ученици, вие трябва да учите. Много работа ви предстои. Ще учите, за да се запознаете с великите хора, с великите души. Това ще започнете още сега. Някои са дошли до това познание, но на повечето от вас предстои усилена работа. Ще работите за усиляване на очите си, за освобождаване от всички болести. Ако не работите, отвън никой не може да ви помогне. Така ще раздвижите телото си, че не ще имате нужда от превозни средства. Сами ще се движите и то с по-голяма бързина от превозните средства. Това не значи, че ще се откажете от автомобили и аероплани, но ще можете да се движите и с мисълта си. Казвате: В тоя свят не може без пари. — Така е, па-

рите са нужни за човешкия порядък, но стремежът е към звонковите пари.

И тъй, златото ще дойде, главно за любимите синове. Бащата оставя повече злато на оня син, когото повече обича. Казвате: Бог е дал злато на всички. — Така е, но, докато живеете в неорганизирания свят, златото ви е в банките. Щом влезете в организирания свят, ще ви върнат златото. Иначе, ще ви оберат. Големите американски милионери не могат да се движат свободно по улиците, страх ги е да не ги оберат. Те всякога се придружават от детективи. На всяка стъпка може да ги срещне някой гангстер, да ги застави да му дадат няколко милиона. Опасно е да бъдеш милионер и да живееш в неорганизиран свят.

Днес аз искам от вас да бъдете добри ученици. Нека всеки от вас си купи по една тетрадка от сто листа и един молив и да си записва всичко, каквото чува. Записвайте си всички упражнения и ги прилагайте. Ще кажете, че, като слушате добре лекцията, това е достатъчно. Щом слушате и разбирате добре, ще плащате. Като отидете в една гостилница и се нахраните добре, колкото по-добре се нахраните, толкова по-скъпо ще платите. Който харесва моето ядене, ще посещава моята гостилница и ще плаща. Ако посещава редовно гостилницата ми, всеки ден ще плаща по-скъпо. Най-после престане да посещава. Срещам го и го питам, защо не дохожда в гостилницата ми. — Нямам пари. Щом нямаш пари, ще се хра-

ниш даром. Отсега нататък няма да плащаш. Следователно, докато човек има пари, ще плаща. Щом няма пари, ще се храни даром.

Какво искам от вас? — Правилна обмяна между мене и вас. Правилна обмяна между Божественото и човешкото, т. е. между любовта, която дава, и любовта, която взима. Само така ще дойдете до истинското знание, до ония братски отношения, които търсите.

Т. м.

— В Божията Любов е благо то на човека.

✱

14. Утринно Слово от Учителя, държано на 7 март, 1937 г. София. — Изгрев.

Прилагане на вярата, надеждата и любовта

Ще прочета 13 гл. от Евангелието на Йоана, от 20 — 38 ст.

Човек има много неразвити дарби и способности. Той има много чувства в спящо състояние. Тази е причината, дето той не може да разбере много неща. Например, каквито усилия и да прави, човек не може да разбере Христа. — Защо? — Не е минал през Неговия живот. Докато не мине през Неговите опитности, никога не може да го разбере. Казваш: Не мога да разбера това, което ми се говори. — Много естествено, умът ти е зает с неща, които са далеч от важния въпрос. Някога човек е зает със себе си: боли го крак, глава, стомах, и търси начин да си помогне. От хиляди години човек има тело, но едва сега е започнал да изучава дълбоките причини на болестите. Човек хълца, прозява се, киха, но не знае причината на тия прояви. Някога той хълца с часове, не знае, как да се справи с хълцането. Като пие една-две чаши гореща вода, или като диша дълбоко, то престава. Хълцането се предизвиква от едно малко повдигане на диафрагмата. Щом дойде в своето нормално положение, хъл-

цането спира. Диафрагмата е покрив на стомаха. Когато покривът се вдигне много високо, подът трябва да се свали малко по-долу. С други думи казано: Човек хълца, когато не мисли право. Когато не мисли право, човек започва да плаче. Добре е, ако плачът е на място и естествен.

Сега, спрете се върху вярата и мислете за начините, по които тя се прилага. Има много начини за прилагане на вярата, но кой от тях е най-добър, не знаете. Как познавате, кога действа вярата у вас? Казано е в Писанието: „Ако имате вяра, колкото синапово зърно, планини ще премествате.“ Планините представят мъчнотиите в живота. Значи, ако имате тая вяра, лесно ще се справяте с мъчнотиите си. Как се придобива вяра? Тя не се придобива по механичен начин. Понеже Христос уподобява вярата на синапово зрънце, това значи: Както синаповото семе има условия да расте, така и вярата има условия да расте и да се развива.

Представете си, че някой ви предложи три подаръка, от които да си изберете един: две кила злато, две кила барут и две кила жито. Кой от трите подаръка ще изберете? При сегашните условия на живота, златото е най-ценно. Казвате: Щом имам злато, всичко мога да си купя с него. Обаче, ако сте военен, намирате се на фронта и нямате барут, ще изберете барута. С него ще свършите много работа. Едва ли ще се намери някой да иска

жито, защото днес то е достъпно за всички. — Какво ще ви даде златото? — Условия за работа. Със златото може да въртите търговия; да си купите къщи, ниви, лозя; да отидете в странство да учите. Какво ще направите с барута? — С него може да разбивате скали, да търсите скъпоценни камъни, да се сражавате. Като се свърши барутът, какво ще правите? Две кила барут лесно се изразходват. Какво ще направите с житото? — Може да го сварите, може да си направите хляб, баница или да го посееете. В последния случай ще имате най-добър резултат. С кой подарък може да станете най-богат: със златото, с барута, или с житото? Според мене, житото ще ви донесе най-голямо богатство, защото постоянно се увеличава.

Сегашните хора разрешават въпроса със златото, барута и житото. Златото представя закон на вярата, барутът представя закон на надеждата, а житото — закон на любовта. Златото има отношение към слънцето, отдето иде светлината и знанието. Ето защо, казвам, че златото се занимава с вярата, носителка на светлина и знание. Надеждата се занимава с барута, т. е. с елементите на земята. Надеждата се подхранва от земята. — Отде се подхранва житното зърно? — От любовта, от закона на Духа.

Казвате: Тия въпроси са неясни за нас. — Не е важно, кои неща са ясни и кои неясни; важно е, какви вътрешни придобивки имате. Ти имаш цигулка, знаеш нейната история, кой я създал, как я направил, откога съществува;

знаеш още да свириш на нея. Един ден изгубваш цигулката си, с нея заедно губиш и музиката. Какво си придобил от това знание? Изкуство е да не губиш музиката. Каквото и да стане с твоята цигулка, ти трябва да запазиш музиката в себе си, като вътрешна придобивка, като дар от Бога. Ти купуваш хляб, ядеш го, разказваш за него, как се прави, но, като изчезне хлебарят, изчезва и твоето знание за хляба. Кой ще ти прави хляб? Ти четеш една книга за живота на светиите, насърчаваш се от тях, от техните страдания. Обаче, изгубиш книгата, повече не можеш да четеш. Сега опитваш своята вяра и се обезсърчаваш. Вярата на светиите не е твоя вяра.

При сегашните условия на живота вие се нуждате от голяма светлина и вяра. Вашата светлина и вяра са като барута. Драснеш кибрита, и той светне. Изгасне кибритът, и той изгасва. Светлината на сегашните лампи не е добра за очите. Те не са приспособени към тая светлина, затова трябва да ги пазим. Светлината на лампите не е такава, каквато трябва да бъде. И героят, и героинята на романите не са такива, каквито действителността ги е създала. Затова те минават за необикновени хора. И женените хора са герои, т. е. необикновени. Неженените са малодушни, не минават за герои. Който се жени, той е герой на бойното поле. Щом се оженят, младите започват да се дуелират. След това мъжът се оплаква, че жената го ранила в сърцето. И жената се оплаква, че мъжът я

ранил в сърцето. Цял живот се дуелират. В тоя смисъл, женитбата не е нищо друго, освен дуел. През всичкото време се води спор, кой да пее вкъщи: кокошката, или петелът. Каква идея има семейството, което разрешава въпроса, петел ли да пее, или кокошка? Кокошката трябва да каже на петела: Ти ще кукуригаш, аз ще кудкудякам. Ако петелът не може да пее, а кокошката не може да кудкудяка, те не могат да свършат никаква работа. Когато кукурига, петелът е свършил една добра работа. Когато кудкудяка, кокошката е свършила една добра работа. Сутрин, когато петелът изкукурига, слънцето вече изгрява. Ако слънцето не е изгряло, петелът не кукурига. Щом залязва слънцето, петелът пак кукурига.

Сега, да оставим настрана живота на петела, но опишете, каква роля играете вие на житейската сцена. Във вашия личен живот вие сте Иван, Драган или Стоян, но щом излезете на житейската сцена, не сте нито Иван, нито Драган, нито Стоян. Там играете някаква специфична роля. Може да играете ролята на Отело, главният герой на една Шекспирова трагедия. Като актьор в живота, човек трябва да бъде разумен.

Казвате: Трябва да вярваме в Христа. — Вие вярвате, но постоянно се дуелирате с Него. По няколко пъти на ден се запитвате: Де ще ни изведе Христос? Защо съм тръгнал след Него? Докато вървя в тоя път, нищо няма да придобия. Ако се откажа от майка си и баща

си, от приятелите си, от себе си, аз ще остана сам в света. Какво ще стане с мене? — Това е буквално разбиране на Христовото учение. Христос говори за вътрешния живот на човека, за неговите вътрешни отношения с хората, а не за външните му отношения. Когато Христос казва: „Аз съм истинската лоза, а вие пръчките“, Той не подразбира сегашната лоза и нейните пръчки. Това е уподобяване. Опитвали ли сте любовта на лозата? Някои лози дават много плод, а други — малко. — Защо? — Първите лози обичат господаря си, а другите — не го обичат. Има лози, които не дават никак плод. Ето защо, когато видя, че едно лозе дава много плод, казвам: Това лозе обича господаря си. Когато някое лозе дава малко плод или никак не дава, казвам: Това лозе не обича господаря си. Значи, даването на плод се свежда към любовта. Само в любовта има развитие. Не е въпрос до разочарованията в любовта. Това е временно нещо. — Защо иде разочарование-то? — За изпит. Вие влизате в живота и живеете, понеже това влиза в порядъка на нещата. Бог казва: „Не е добре човек да бъде сам.“ Значи, това е порядък, създаден от Бога. Човешкият порядък се различава коренно от Божествения. Обикновено, хората живеят в човешкия порядък и му турят надпис „Божествен порядък.“ Грешката е в надписа. Някога става обратно: живееш в Божествения порядък, а туряш надпис „човешки порядък.“ Изменете надписите, и животът ви ще се оправи

Всяко семейство, което не е поставило за основа на своя живот законите на вярата, надеждата и любовта, не може да има никакво бъдеще. То живее в човешкия порядък. Всяко семейство трябва да има за основа любовта, в която влизат вярата и надеждата. Семейство, което има за основа любовта, се радва на присъствието на Божия Дух. Ако за основа има вярата, то се радва на присъствието на светлината, на разумните същества. Ако за основа има надеждата, то е свързано със земята, със законите на земния живот. Надеждата показва на човека, как да постъпва със земните закони; вярата го учи на духовните закони, а любовта определя отношенията му с Божествения свят. Надеждата, вярата и любовта в човека трябва да се съединят, за да го запознаят с целокупния живот. Само така животът се осмисля. Благата, скрити във земята, стават явни, само когато слънцето изгрее и светлината ги озари. Ако светлината не дойде, благата не могат да се организират.

Казва се в Битието, че земята беше неустроена и пуста. Бог създаде земята. От какво я създаде, не се казва. За човека, обаче, се казва, че Бог взе пръст и от нея създаде жива душа. В тая пръст има нещо човешко, но има и нещо Божествено — диханието на Бога. За да живее, да расте и да се развива, Бог поставил човека в рая, обиколен с растения и животни. При тия условия трябвало човек да решава задачите си. Бог е говорил на човека в

миналото, говори му и днес. — Как? — Чрез светлината и тъмнината, чрез въздуха и водата, чрез растенията и животните, както и чрез неговите близки. Така, именно, човек дохожда до дълбоко вътрешно разбиране на нещата. Бог говори на човека повече отвън, рядко отвътре. — Бог ми проговори. — Стана ли промяна с тебе? — Нищо не стана. — Да проговори Бог на човека, това е цяла епоха. Той минава от смърт в живот. Ако не си възкръснал и не си минал от смърт в живот, Бог не ти е говорил. Може духове да ти са говорили, но не и Бог. Духовете са от девет различни йерархии. Като минеш през всички йерархии и започнеш да ги разбираш, тогава ще дойдеш до Божественото начало в себе си.

Като говоря така, аз не искам да ви обезсърчавам. Бог може да ви е говорил, но запитайте се, какво помните от това, което ви е говорил, и какво сте научили. Ако дойде при мене един музикант и цял час ми говори за музиката и за музикалните теории, без да ми изпее и изсвири нещо, той не е истински музикант. Защо да не ми изпее песента за любовта, която носи живота; за вярата, която носи светлина и знание, и за надеждата, която носи облеклото на живота? Тоя музикант не може да изпее и изсвири песента на любовта. Пели ли сте песента „Бог е Любов“, както трябва? Да се пее тая песен монотонно, еднообразно, това не е песен на любовта. Това е сянка на любовта. Това значи, да пееш тая песен и хо-

рата около тебе да умират. Любовта носи живот. Следователно, да пееш „Бог е Любов“, както трябва, това значи, мъртвите да оживеят и да станат от гробовете си. Вие пеете „Бог е Любов“, но всичко във вас е мъртво; пеете „Бог е Любов“, но сте пълни с съмнения и подозрения. Това не е любов. Това е любов, от която страдат всички хора — и религиозни, и светски. Днес православни, католици, евангелисти, окултисти, всички говорят за любовта, но тя не е между тях. Мъжът, жената, децата също говорят за любовта, но тя не е в техния дом.

Една млада сестра казваше, че не обича майка си. Много естествено, и майка ѝ не я обича. Майката не обича дъщеря си, защото върви по линията на бащата. По същата причина и дъщерята не обича майка си. Ако и майката беше мома, като дъщеря си, а бащата — момък, те щяха да се карат за него. Това не са истински семейни отношения. Такива отношения съществуват и между животните. И те образуват семейства, дето майката е на лице, а бащата отсъствува. Някога петелът се явява между пиленцата, кътка ги, дава им зрънца, но някога ги пъди далеч от себе си. Жената казва: До какво положение дойдох! Причината за положението на сегашните мъже и жени се дължи на това, че, като са играли на сцената роли на царе и царици, мислят, че и в живота ги очаква същото. Като не получават тия места, те се разочароват. Вие играете само роля на цар и царица; вие сте герои на някоя драма,

но в живота заемате друго положение. Казваш: Аз съм християнин, Син Божи. — Осиновен ли си от Бога, или си Негов истински син? Ти играеш ролята на Син Божи, но си далеч от положението на истински Син Божи. Не се заблуждавай, не си служи нито с бели, нито с черни лъжи.

Мнозина ме питат: Ти кой си? — За себе си зная, кой съм, но ако вие искате да знаете, кой съм, това е ваша работа. Намерете историята на моя живот и започнете да я изучавате. Ако искам да зная за вас, кои сте, ще намеря вашата история и ще почна да я изучавам. Ако се интересувам от кокошката, славея и други птици, няма да ги питам, какво знаят те за себе си, но ще изуча техния живот. За мене те не представят това, което външно виждам. Кокошката, например, е минала през големи кризи, поради което се изменила коренно от това, което някога е била. Тя постоянно рови, търси нещо. Каквото има, нищо не задържа за себе си. Има хора с кокоши характер. Някой чете, учи, но нищо не остава в главата му. Цяла крина жито да дадете на кокошката, всичко ще разпръсне. Тя казва: Каквото ми е дадено днес, ще се справя с него. Утре господарят пак ще даде. Тя има вяра, но не е определила отношенията си към Бога. И хората имат вяра, но тя не може да им помогне. Те казват: Не можахме да постигнем в този живот желанията си, но в идния живот ще постигнем всичко. — Отде знаете, че в идния жи-

вот ще имате по-добри условия? На какво се основава вярата ви?

Като прониквам във вашия минал живот, виждам, че сте очаквали, като дойдете втори път на земята, да изпълните програмата, която сте си начъртали. Ето, днес имате добри условия. Защо не изпълните програмата си? Много просто, нямате вътрешна връзка с Първата Причина на нещата; отношенията ви не са правилни. Отношенията между вашата земя и слънцето, както и между вашето слънце и Бога, не са правилни.

Питате: Де е Бог? — В главата ви, във вашия мозък. — Де е вярата? — В дробовете. — Де е надеждата? — В стомаха. Значи, мозъкът, дробовете и стомахът са трите възприемащи органи на физичния свят. Чрез тях човек може да влезе във връзка с Божествения свят. Ако не мислите право, не може да влезете във връзка с възвишения умствен свят. Ако не дишате правилно, не може да имате представа за вярата. Ако не се храните, както трябва, не може да имате представа за надеждата.

И тъй, ако се храниш добре, ще усилиш надеждата си: ако дишаш добре, ще усилиш вярата си; ако мислиш добре, ще усилиш любовта си. Това е правило, което може да приложите. Защо имате глава и мозък? — Да учите, да мислите право. Трябва ли да мислите, че ще получите знанието в другия свят? Значи, вие оставяте големите блага настрана, а очаквате да получите нещо в бъдеще. Днес са да-

дени тия блага, използвайте ги. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но ще се изменим.“ При какви условия е казано това? В какво отношение може да се измени човек?

Сега, аз не искам да се спирате на вашите стари разбирания и възгледи. Те внасят наслоявания, които ви спъват. Старите разбирания носят такава зараза, каквато и плодните дръвчета, посадени по гробовете на умрели хора. Тия дръвчета смучат соковете на мъртвите и чрез плодовете си разнасят зараза навсякъде. Друг е въпросът, ако смучат сокове от телата на добри хора. Какво ще кажете, ако те възприемат сокове от телата на престъпници и лоши хора? Влиянието на лошите и на добрите хора се възприема от растенията и се предава на окръжаващите. Навеждам ви на тая мисъл, за да знаете, че има много причини, които произвеждат наслоявания в мозъка, в дробовите и в стомаха на човека. Наслояването в мозъка изопачава вашата любов; наслояването в дробовите разколебава вашата вяра; наслояването в стомаха отслабва вашата надежда. Да изопачиш любовта си, да се разколебаеш във вярата си и да отслабне надеждата ти, това значи, те да не действуват правилно.

Казвам: Не очаквайте втори път да дойде Христос на земята, да донесе новата наука. На времето си още Той е казал: „Нова заповед ви давам.“ Тая заповед трябва вече да действува във вас. Едно от спомагателните средства на новата заповед е вярата. Почва на вярата са

дробовете. Друго спомагателно средство е надеждата, с почва стомаха. Дръжте стомаха си във връзка с възвишените същества, които се хранят като човека. Христос казва: „Не само с хляб ще се живее, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“ Който не знае да се храни, губи надеждата си. Който не знае, как да проветрява къщата си, ще осакати дробовете си. Така той ще осакати вярата си. Щом се осакати вярата, човек става песимист. Когато предприеме някаква работа, песимистът казва: От тая работа нищо няма да излезе. Ожени се и казва: Жена ми няма да ме обича. Има синове и дъщери, но и в тях се съмнява.

В кого вярва песимистът? Може ли да вярва в богатия? Ако богатият обещае да ти даде една сума на заем, трябва да му вярваш. Той има пари на разположение и може да издържи обещанието си. Друг е въпросът, ако искаш пари от беден. И да ти обещае, той не може да изпълни обещанието си, няма пари на разположение. Ако богатият и бедният обещаят да ти дадат по хиляда лева на заем, ще вярваш на богатия. Срещаш един познат, който едва чете, едва обръща Евангелието, а иска да те научи нещо. Какво ще те научи? Ще ти каже, че Бог е Любов, че трябва да любиш Бога. Ти не знаеш ли това? Това не е наука. Покажи на човека, как ти любиш Бога. Как ще му покажеш? Ще отидеш в един дом, дето има мъртвец. Детето на тия хора е умряло. Ще се обърнеш към духа на детето и ще му кажеш

да се върне при родителите си. На она свят още нямат нужда от него. Ако имаш любов към Бога, детето ще те послуша и ще се върне на земята. Ще отидеш в друг дом, дето слугата е намислил да убие господаря си. Ти казваш на слугата: Зная, че си намислил да направиш престъпление, да убиеш господаря си. Мисли, какво правиш. Бесилка те чака. Откажи се от тая лоша мисъл. Остани при господаря си и чакай да видиш, как той ще измени отношенията си към тебе. Ще ти плаща добре, ще ти дава почивка и най-после ще ти даде една част от имота си. Ако всичко това не стане, ела при мене, аз ще ти дам богатството, което господарят би ти дал, или ще ти намеря по-добър господар.

И сегашните религиозни хора се обръщат към Господа с молба, да им подобри живота, да им даде богатство, знание, сила и чакат отговор на молитвата си. Ако не получат нищо, разочароват се. В това отношение, те дават директива на Господа, какво да прави. В случая, те постъпват като господари. Това показва, че нямат истинско, синовно отношение към Бога. Те нямат нужното смирение. Някой казва, че, като се помолил на Бога за дъжд, още на другия ден валило. Отде знаеш, че твоята молитва е чута? С тебе заедно се молили най-малко стотина души. На кого от стоте души се чула молитвата? Освен това, учените могат да произвеждат дъжд и по изкуствен начин. Има случаи, когато дъждът иде и без молитва, ко-

гато почвата не се нуждае от дъжд. Въпреки това, две-три гранати, изпратени във въздуха, могат да докарат дъжд. Религиозният се моли, но дъждът не иде. Кой дъжд е по-добър: който иде чрез молитва, или чрез гранати? — И единият е добър, и другият, само че първият е по-евтин, а вторият — по-скъп. Всяко добро дело е на място; важно е, да се направи без никакви разноси, или поне с най-малките разноси. Същото се отнася и до любовта. Всяка любов е на място, но най-добра е оная, която се проявява с най-малко разноси. Разточителната любов лесно се изразходва. Тя не издържа на големи мъчности и изпитания. Истинската любов, вяра и надежда идат с най-малки разходи. Има случаи в живота, когато любовта, вярата и надеждата се придобиват с големи разходи. Често човек, за да получи любовта на ближния си, прави големи разходи. Тъкмо при тия условия вероятността за идването на любовта е най-малка.

Питате: Защо идат изпитанията и страданията в живота? — За да се изпита любовта на хората, да се види, на каква основа е поставена. За това, именно, изпитаха Иова. За това изпитаха и Христа. Той даде пример на безкористна любов. Христос мина през големи страдания и показва на хората, как да обичат. Христос, създаден по образ и подобие на Бога, Който разполагаше с богатството на света, се отказва от всичко заради човечеството. Той се пожертвува за хората, отказва се от своите блага,

смири се и прие рабски образ. Той мина през най-големите страдания, но издържа, понесе всичко с любов. Той показва любовта си към Бога, показва на хората, как тя работи. Ако нямаше любов в ума, в сърцето и в душата си, Христос не би издържал на тия големи страдания. Работата, която Той свърши, се основаваше на любовта.

Христос постави за основа на своя живот трите закона: законът на вярата, надеждата и любовта. Той раздаде на хората всичкото си земно богатство, за да изпълни закона на надеждата. Той се отрече от себе си, от своя живот, за да изпълни закона на вярата. Той се отрече съзнателно от всичко, което имаше, с любов, а не насила. И войникът се отрича от живота си, отива на бойното поле, но насила, а не доброволно. Той знае, че ако не отиде да се бие, ще го застрелят. Христос прие доброволно кръста на страданието, за да изпълни закона на любовта. Едно нещо е да проявиш любовта си доброволно; друго нещо е, ако те заставят насила да любиш.

Казвате: Досега ние не сме ли свършили някаква работа? — Свършили сте много неща, но нямате дълбоко разбиране за живота. Представи си, че попаднеш в една долина, в която има много скъпоценни камъни. Имаш свобода да вземеш, колкото искаш и каквото искаш. Ти взимаш две-три малки камъчета, туряш ги в торбичката си и тръгваш. Мислиш, че трябва да постъпиш така от скромност. Питат те: За-

що взе тия малки камъчеста? — За да има и за другите. — Това е перазбиране, незнание, а не скромност. Щом си попаднал в тая долина, ще вземеш, колкото можеш да носиш, и то от най-големите. Умният човек ще си вземе един скъпоценен камък, голям като камилско яйце — като яйцето на любовта. Умният човек ще си вземе един скъпоценен камък, голям като паче яйце — като яйцето на вярата. Умният човек ще си вземе един скъпоценен камък, като кокоше яйце — като яйцето на надеждата.

Сега, за да се оправдае за незнанието си, оня, който взел малки скъпоценни камъни, казва: И другите хора постъпват като мене. — И те са толкова умни, колкото си умен и ти. Какъв свят е тоя, в който не можеш да намериш човек, в сърцето на когото има скъпоценен камък, голям като камилско яйце? Казвате, че повечето хора обичат да лъжат. Това показва, че вие не сте намерили човек, в сърцето на когото има скъпоценен камък, голям поне като просено зрънце. Такива хора съществуват, но вие не сте ги намерили. Казвате за някого, че не го обичате. Как да не го обичате, щом Бог го е създал? Вие сами се поставяте в противоречис. Който не обича някого, той не се произнася добре за него, за което ще носи отговорност. Първите човеци — Адам и Ева, са направени от Бога; останалите човеци са произлезли от хората. Сегашният човек трябва да работи върху себе си, за да се роди от Бога. Казано е в Писанието, че роденият от

Бога грях не прави. Когато се говори за човек, роден от Бога, това се отнася до неговото вътрешно съзнание. Казваме, че Божественото съзнание в този човек е събудено. При това съзнание, човек гледа на себе си като частица от Бога. Роденият от хората, и като се ражда, и като умира, изпитва в себе си едно вътрешно колебание.

Някой казва, че, за да живее хармонично, трябва да се откаже от всичко. Под „отричане“ от всичко, той разбира, да скъса връзката си с хората, да не се интересува от тях, да не им помага. — Това не е отричане. Така ли се отрече Христос? Да се отречеш от всичко, разбирам, да се отречеш от онова, което спира проявите на твоята любов, вяра и надежда. Ще се отречеш от това, което ти пречатства, а ще възприемеш онова, което дава възможност за проява на любовта, вярата и надеждата. Може да живееш като последен слуга, но ще развиваш своята вяра, надежда и любов.

Казвам: Всичко, което става в света, има пред вид развитието на съществата. В този смисъл, и женитбата става по три съображения: за развиване на вярата, надеждата и любовта. Когато някой каже, че се оженил, казвам му: Да те благослови Господ да работиш за развиване на своята вяра. На друг женен казвам: Да те благослови Бог да работиш за развиване на своята надежда. На трети казвам: Да те благослови Бог да работиш за придобиване на любовта. Няма неженен човек в света. Ако ня-

кой настоява, че не е женен, казвам: Ти не си женен, защото още не си работил нито за вярата, нито за надеждата, нито за любовта. Младите, които още не разбират живота, са неженени; старите, които отчасти го разбират, са женени. Някои стари хора овдовяват. Това показва, че между мъжа и жената не е имало любов. Щом умре мъжът или жената, казвам, че те не са работили за развиване на любовта, вярата и надеждата. Ако са работили съзнателно, те живеят в пълна хармония и не умират.

И тъй, работете за развиване на вярата, надеждата и любовта. Затова трябва да вървите в Божествения път. Като знаеш това, не казвай на човека да не се жени, но му кажи: Ако се жениш, научи се, върху какво трябва да работиш: върху вярата, надеждата, или любовта. Христос дойде на земята да прояви любовта си, чрез която да помага на страдащите, които изгубили своя път, и така да ги върне към Бога. Той казва: „Ще опазя овцете, които ми даде.“ Значи, Христос намери изгубените овце и опази живота им. Днес на всички хора липсва нещо, а именно — вечният живот, който включва в себе си вечната радост, вечния мир, вечната светлина. Докато не намери вечния живот, човек е свидетел на постоянни промени в себе си: ту е разположен, ту неразположен; ту има светлина, ту няма; ту има любов, ту няма.

Сега, вие се стремите към живот, в който царуват вярата, надеждата и любовта. Един ден, когато напуснете земята, ще видите, че

безсмъртното тело на човека представя външната страна на любовта. Надеждата и вярата представят облеклото на любовта. В бъдеще телото ви няма да умира. То ще бъде създадено по законите на вярата и надеждата. Всички действия на телото ще стават правилно. За да се прояви вечният живот в човека, телото му трябва да действа по закона на любовта. Когато вярата, надеждата и любовта се съединят в едно, тогава ще се създаде безсмъртното тело на човека, в което всички действия ще се извършват правилно. Апостол Павел казва: „Ще се разруши земното тело на човека, и той ще остане с духовното, неръководено тело.“ Стрежете се да облечете новото си духовно тело.

Желая ви, да се облечете с надеждата, да се обгърнете с вярата и да се изпълните с любовта. Това е предназначението на всеки, който иска да се нарече чадо Божие. Този е пътят, по който всеки трябва да мине.

— В Божията Любов е благото на човека.

*

15. Утринно Слово от Учителя, държано
на 14 март, 1937 г. София. — Изгrev.

Съдържание

	Стр.
1. Той създава	3
2. Важността на черния дроб	22
3. Реалното в любовта	47
4. Шестото чувство	71
5. Реалността на живота	94
6. Божествената храна	120
7. Учене и служене	134
8. Конкретното в любовта	159
9. Великодушие и целомъдрие	186
10. Първият и последният	203
11. Конкурсен изпит	225
12. Ликвидиране и прилагане	240
13. Три необходими неща	261
14. Обмяна в Божественото	279
15. Прилагане на вярата, надеждата . и любовта	305